

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- заменик тужиоца за ратне злочине Веселин Мрдак,
- пуномоћник оштећених Славица Јовановић,
- сви оптужени и
- браниоци адвокати: Бранкица Мајкић бранилац оптужених Љубана Деветака и Милана Девчића, Градимир Налић бранилац оптуженог Милана Радојчића, Бранко Лукић бранилац оптужених Миодрага Димитријевића и Радована Влајковића, Бранко Димић бранилац оптуженог Радисава Јосиповића, Гордана Живановић бранилац оптуженог Јована Димитријевића, Слободан Живковић бранилац оптужених Саше Стојановића и Драгана Бачића, Бранислава Фурјановић бранилац оптужених Зорана Косијера и Петронија Стевановића, а на овом претресу ће мењати адв.Јасмину Живић браниоца опт. Дарка Перића и адв. Војислава Вукотића браниоца опт. Жељка Крњајића и адв. Радослав Шошкић бранилац опт.Александра Николајидиса.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес је јаван.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 09 часова и 42 минута.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

КОНСТАТУЈЕ СЕ да се испитивање сведока врши путем видеоконференцијске везе остварене са Жупанијским судом у Вуковару.

У Жупанијском суду у Вуковару присутан судијски помоћник Кристина Жунић, а испитивање ће се вршити у присуству судије Јадранке Курбел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан судија Курбел, само да Вас питамо од данас позваних сведока значи Јаков Пеулић и Драгутин Кризманић ко је дошао?

Судија Жупанијског суда у Вуковару Јадранка Курбел: Добар дан, поздрављамо Вијеће у Београду. За данас су дошла обадва свједока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у том случају прво ћемо да идемо са сведоком Драгутином Кризманићем.

СВЕДОК ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Кризманићу, да ли ме чујете?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, чујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми Вас мало лошије. Реците ми име Вашег оца?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Андрија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Андрије. Шта сте по занимању?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: У мировини сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пензионер, са станом, адреса?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Стан је у Винковцима, адреса Николе Тесле бр.39.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Година рођења?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: 1960.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хиљадушесто?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: 1960.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место рођења?
Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ловас.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ловас.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ, од оца Андрије, рођен 1960. године у Ловасу, са станом у Винковцима ул. Николе Тесле бр.39.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада прочитати имена и презимена оптужених па ћете рећи суду да ли сте са неким у сродству или у некој завади: Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис? Је ли Вам неко од њих род?
Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, нико није род.

Са оптуженима несродан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кризманићу, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ положићете заклетву понављајући ове речи које ја изговорим. Заклињем се.
Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Заклињем се.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.
Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да ћу о свему.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.
Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Што пред судом будем питан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.
Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Говорити само истину.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.
Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: И да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред Вишим судом у Београду води се поступак против ових четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Предмет оптужбе је страдање шездесетдевет цивила хрватске националности у Ловасу у десетом и једанаестом месецу 1991. године и ближи предмет оптужбе напад на Ловас, страдање цивила у нападу, дешавања у самом селу, убиства, телесна повређивања, противзаконита затварања цивила и догађај на тзв. минском пољу и страдање цивила при том догађају. Испричаћете суду шта је Вама у вези свега тога познато и пред нама се налази једна изјава коју сте Ви дали пред Жупанијским судом у Вуковару у предмету К.25/00 12.11.2003. године. Изволите господине Кризманићу испричајте нам шта од овога знате, а што је везано за наш предмет оптужбе.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Шта треба да кажем ја? Је ли они мени постављају питање или ја причам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало гласније, ја Вас не чујем а и остали, ближе микрофону.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Шта да сад ја Вама говорим, или ћете Ви мени постављати питање једно по једно питање или од онога дана кад смо били затварани, вођени на минско поље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја молим тамо ко је у суду у Вуковару да тај микрофон или Ви да не померате уста.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Дошао сам на центиметар-два код њега, па добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или држите онда микрофон у руци и ближе устима да бисмо Вас чули.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Скроз сам близу. О догађају о којем сте Ви сад били поменули хоћете Ви мени постављати једно по једно питање или од оног дана кад сам био затворен, вођен на минско поље, како, шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците. Предмет оптужбе је значи и напад на Ловас и сва дешавања и догађај везан за минско поље, значи целокупан тај период од почетка десетог месеца тамо шта се

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

дешавало у Ловасу, јесте ли били тамо у време напада, ако сте били како.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Био сам цијело време, фала богу да сам био, био сам, а ди би био него био, ту сам био, кући сам био, јесам и гранате су падале насумце оних првих десет дана него што је био напад то јутро. Навече смо радили до четири сата после подне, дошли смо тамо у пекару по неки крух, следовање пола векне и онда су рекли да мушкарци од двадесет до педесет година дођу на неки састанак, нисам отишо, пред кућом сам био кад сам видео да су код некад где је била гостиона код Јосе Божић, било их, нисам их ја бројо, немам појма, било их је десет-петнаест наоружаних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли може мало гласније господине Кризманићу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: А колико могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Вичем гласно, једино да се дерем. Било их је десет-петнаест код тог Јосе Божића где је била његова гостиона, попреко преко целе улице наоружаних војника, попречили су цесту, стазу, и овде код Брајковић ди је била територијална нека војска, не знам, редовна војска, шта ја знам, немам појма више шта је то било, нека војска је била ту у тој кући код Брајковић Стеве преко до школе су исто попречили цесту и стазе исто толико војника, нисам бројо колико али исто тако десет-петнаест и дошо нам неки преко војник и реко је «сви ви који сте овде, који сте дошли на састанак идете преко у зграду где је машински парк аутомеханичари где раде», радионица је то нека била, «да идемо преко један по један». Нормално ишли су људи, улазили унутра један по један и ја међу њима исто, тамо су нас на улазу претресли, прегледали. Касније су нас поредали пред том зградом, ту су биле неке клупе, ту су они нас одредили ди ће ко сједит, како смо и долазили није то било ништа одређено већ су нас погурали у те клупе, не знам колко је било, четири реда. То је био већ мрачак и тада смо видели да то није састанак, видели смо преко испред нас су били наоружани војници, нико ништа није говорио, около исто иза нас, са стране исто војници, немам појма шта се дешавало и онда су једнога по једнога прозивали, а нама су наредили свима су

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

нам рекли да сједнемо на те клупе, да се не мичемо, ко се макне да ће бити батина. Ја мислим онај ко се макне, одмах су их приватили тамо поред нас, ударали су, тукли су, а једноставно кад те удари први пута осетиш бол, а касније ништа, само сам се знојио и једноставно видио сам шта је, видим да је зло. Које год су звали тамо преко на испитивање чуло се јаукање, запомагање и тако је било кроз цијелу ноћ. Ишо сам и ја исто, хтио сам да мокрим и онда су ме тамо са, два војника су репетирали као међу пушку тај шта је већ имо калашњиков у уста, шта ниси пишо, нисам могло да мокрим једноставно блокиро сам, нисам могло. Онда ме је ту изударо и посло ме на место, будем се још једаред јавио да ће ме убити ко кера. Мислим, сви смо удрвенили, сви, како смо сједили они су прозивали цијелу ноћ, онда су причали приче како су пуцали, ово-оно, мислим глупе су приче, толко јадне али ето, како су њихови сад да не причам то, то уопће нема везе, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само не удаљавајте микрофон од уста, ја Вас молим.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро, нећу, нећу. Испирали мозак једноставно, причали неке приче које везе немају с ничим нормалним, разумним, људским, али ето то ни није да говорим шта су они причали, како су они причали, како су провоцирали то се зна, мислим не зна се ко није доживио а ко је доживио то не може нормалан човјек такве ствари да прича, да изговори, да каже, да прети, да вришти, да се дере, да се туче, то је страшно, мислим, не можеш то испричати него онај ко је то доживио, а нажалост сам био међу тим једнима који је то прошо и ја и то је зло које ме прати и дан данас, стално су ми руке мокре, на WC стално идем, кад треба ићи на WC не могу ја ићи већ морам сјести ко жена да бих мокрио то је жалосно јер сам два дана ишо, два дана сам био малтене у коми, нисам, напухо сам се од мокраће и тога свега, ишо на испумпавање, а то је опет мој проблем који ме прати до дан данас. Нисам могло ни мокрити никако два дана. Ујутро су, дошло ујутро а не зна колико је било сати ујутру, око пола осам, нисам сат имо, немам појма, свануло је, дан је био, дошло је у то двориште доста војске, одједаред се скупило њих па не знам, нисам бројао али једно педесет-шездесет, било је пуно, било их је више него нас и онда су прозивали ми који смо били у тим клупама прозивли су их и то што

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

су прозивали тамо су биле исто и жене које су кухале, било је њих пет-шест. Онда су их, те прозване, тукли, е то да је било снимит нема филма који тако шта може направити, са монтирачима, ко је шта имо код себе, значи ко није имо тај тренутак уз себе пушку или пендрек, монтирачима, боксерима, то је био масакр живи, не можеш, то не може човек замислити да тако може бити. На једног човека њих буде по десет, нисам претеро, десет, газили су га, тукли, то је страшно поготово тога што су прозвали првога то се сјећам, нисам смео ни гледати, не смеш тамо ни гледати од јада, Сабљак Марка њему су од батина истерали очи напоље, да и то кажем исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, молим Вас гласније, не чујемо Вас.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Покојног Марка Сабљака су толко истукли то је страшно, добио је батина горе него нека животиња, то је страшно, то који су га тукли, очи су му испале, њих шест које су измлатили пребили нису се могли уопће устати онда су их тамо довозили, мећали су у неки «тамић» камионић, ди су с тим дечкима завршили немам појма, наводно сам касније чуо да су их однели, видео сам кад су тамо товарили, ти су дечки касније погинули у капели њих шест испребијани, а нас су касније након свега тога било је негде, након свих тих силних батина, прозивања те жене су падале у несвест колко су то од батина тукли, мислим да ли су оне биле Српкиње, ми смо били Хрвати који смо тамо били сједили, оне су биле Српкиње, ал су имале срце па су падале у несвест кад су виделе те батине нису више могле да гледају, ни једна није била Хрватица, све биле Српкиње, колко се ја сјећам, једино је била Хрватица Миљковић Аница она је удана за Србина, Милана Миљковића, то знамо, она је тамо исто била али каже њих су три ваљда пале у несвест од тих силних наших батина што су гледале. Добро сад, нас су онда постројили у колону, нормално ту су нас прочитали, постројили, напоље и рекли су нам ту у дворишту колко сам се ја могу сјетити да идемо на економију товарит грожђе и кукуруз истоварат, шта ја знам, и онда су нас довели ту до центра до управне зграде у Ловасу, ту смо стајали једно седам-осам минута, не знам зашто, да се рекламирамо, да нас гледају ови мјештани, ту смо једноставно стали, на тој самој окуки смо стали. Ту су нас зауставили, њихови војници су били са леве и десне стране по два реда, с леве пар војника, мислим пар њихових у једној колони,

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

мислим како се то већ зове, у пар два војника, а било је њих с леве стране можда једно тридесет, с десне стране тридесет војника, на сваког нас по један дође њихов војник, а ми смо имали само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофону молим Вас.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ми смо имали само уз себе шта смо имали, имали смо онај крух који смо спресовали као лепињу и ништа више, тад смо кренули доље низ централу, дошли смо доле до моста првога ту у долу, покојног Туне Рођа Сабљак, онда су нас зауставили и рекли су нам да нам тај крух неће требати, да га бацимо. Кад смо стали бацили смо то доле ту у тај шанац колко се ја сјећам, наставили смо даље, ишли смо даље према економији, дошли смо до Циндрића Луке, ту се чуо рафал, значи неко је убијен, нисам знао ко је нормално, нико се није окренио, добро зна се касније, ту су убили Бођанац Бошка јер су горе њега исекли с ножем, он је ишо, он је искрварио, цијелим путем крварио и није више мого, онда су га убили, ту су му окончали муке, а то је било цирка сто метара, стопедесет метара где су нас скренули на минско поље. Тад кад смо дошли близу тога детелине, где задруга има детелину некада, испод творнице, нас су скренули десно ту, ја особно нисам појма имао ди идемо, зашто идемо. Тад су нас, ту има нешто око два и по јутра, три јутра шта ја знам, отприлике, дјетелина је била, мраз је то већ био, то је било мало ниско, ту су нас поредали да се држимо за руке од канала према горе, према Пољаковој земљи и наредили су нам да пјевамо. Шта смо ми пјевали ја немам појма, неке пјесме што су они говорили нама, то је било прије деветнаест година, знам да смо пјевали, да су нас то тјерали, ко је пјево, ко није, ко је зјево и да се држимо за руке, да машемо ногама. Ништа нисам слутио, немам појма, тако смо ишли напред, а након једно тридесет метара чула се експлозија и сви су доље полегали, мислим сви, сви су доле полегали зато кад је се чула, зачула експлозија. Недуго затим почела је пуцњава, легло сам доле, сви су у шоку легли доле, а нама су пуцали иза леђа и горе из, горе је био, шта је сад горе било не могу се сјетити, кукуруз, сунцокрет, немам појма, су пуцали исто одозгора и кад се то мало након минут и по, два престало то да се пуца по нама тад је усто један од наших који су били на минским пољима и молио да га убију. Дуго се он, онда је било наређено да устанемо сви ми који смо још могли да се

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

устанемо, који нису нису и да идемо даље. Таква је била наредба, усто сам се, устали су и ови остали који су могли, ишли смо даље а није било једно, једно десет корака, а један наш исто дечко који је био ту исто с нама Краљевић ја мислим Пипо Ивица он се бацио кад је видио мину, да си оконча муке он се бацио на ту мину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ближе микрофон, чим се померите не чујемо Вас.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро. Тад се на мину бацио Краљевић Пипа, доле смо опет сви од тог зорта, од детонације, од тих гелера пападали доле, почела опет пуцњава поново. Чуо сам и видио сам, не да сам чуо већ гледо сам у њега, од мене је био једно с десне стране Пањик Антун, Туна су га звали, он је кркљо, вадио је оно последњи атом снаге да добије зрака, није мого јер је погођен са снајпером из те Пољакове земље ди је он прије имо сунцокрет, кукуруз, не знам шта је имо, виноград углавном тад је виноград ту с десне стране, погођен је у душник. Изнад њега, значи изнад њега горе десно је кркљо исто тако није имо зрака покојни Дарко Соллак. До мене је одједаред почео да јауче да запомаже покојни, био ми сусјед, Туркаљ Јосип, њега су горе, он је имо косу онако мало дужу, њега су горе обријали, најприје су га шишали с ножевима, с ножевима су га шишали, дошо један брица ту из села мјештанин па га ошишо на нулу, он је био до мене у минским пољима с десне стране и онда се он са мном опростио, реко је «Драгане дај ми руку», кад сам га погледо он је био баш тако ко лимун жут. Он је добио не у душник, он је добио у кичму снајпером, мислим ди смо ми лежали у томе пољу до те Пољакове земље ту нема педесет метара, тридесет метара, снајпер те може довући на центиметар, можете га гађати ди хоће, а нормално гађали су, иживљавали су се, погодили су и њега, њега су погодили у кичму он се једноставно опростио се са мном, реко ми је да му поздравим, отац му је умро прије пред рат пар месеци, реко је да му поздравим пуно маму и бају и реко ми је «Ај збогом», а имо је по себи знојнице ко од грашка боже мој, то је, то ко да га сад гледам, не можеш то заборавит никад док си жив, претпостављао је сам од себе да му спаса више нема, сав је био у крви доле скроз. Кад сам то видио, кад сам се с њим опростио, нормално заплако сам, јер сам човјек, јер сам осјећајан, то не би мого урадити никоме, има бога има

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

законa нек му суди, ја то не бих мога урадити, нити сам мога помислити да има таквих људи, да ли би то људи који су учинили радили, радили поново, имају своју дјецу, не знам да ли се то уопће може звати људима, да су то уопће људи. Ја то не могу схватити. Тад сам се окренио, једноставно кроз мене је прострујило нешта и реко боље, то сам реко или ћу рећи боље да ме нема него да то човек проживљава, боље да ме погоди у главу метак и да ме нема, онда сам се ја мало подигао на руке, кад сам то разговарао то са тим Јосипом Туркаљом кад сам видео какав је он јадан од крви, сав од лимуна жут ко да си га исцједио, чуо сам ове горе немају зрака дечки, који су погодити у душник. Онда сам се окренио, десно сам се ја окренио иза мене, окренио сам главу доле према назад и видим да они пуцају по нама, међу тима кад сам се окренио боље да ме погоде да ме нема него да се патим.

Била су два Ловашчана, запрепастио сам се, да ли су они ишли, да ли је њима наређено да иду у ту групу, не знам да пуцају, он је иначе Хрват, Рендулић Милан, звани «Бува», њега сам видео. Када сам видео њега и када сам, таман су били у правцу мојих леђа, када сам видео Кресојевић Илију, «Шлифија», нисам могао да верујем, када сам видео њих, онда сам се окренуо поново, доле, као остали, чекао сам судбину. У међувремену док су они пуцали и иживљавали се, касније то када су ове друге мине, наишла је горе кампањола прва од раскршћа, од цесте, наишло је још њих, пар возила, мислим да је било, па колико знам, три или четири још, значи било је свеукупно пет возила, не мора пет, може бити шест, седам, ја сам видео пет, мозак ти стане, биле су секунде, не можеш ти то похватати, нисам имао камеру, нисам, колико сам видео, колико сам упамтио, толико говорим. Стали су, то је била редовна војска, дечки, млади војници. Добро знам да је представљен тај као Александар, неки војник, одакле је био, немам појма, Александар. Дошао је старешина, шта је он био, капетан прве класе, шта ја знам, не знам шта је био, рекао је да се престане то, да се тако ни стока не тера на, да се тако не би ни стока терала на мине, тако се ни стока не би убијала, као што они раде. Онда је то стало, он је рекао, да сви останемо где јесмо, који смо били рањени, који су били још живи. Значи, овај војник, добро смо ми стигли, ето тај Александар, демонтирати ту једну мину, нисам ја знао ни шта ни како, скроз си

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ван себе, грми ти у ушима. И тај момак, значи редовни војник, колико је био, око двадесет, деветнаест година, шта ја знам, само су рекли да ће тај Александар нама демонтирати, показати како се демонтира прва мина, па да ћемо остале ми демонтирати, али он ће показати прву мину како се демонтира. Када је наишао на њу, демонтирао је, показао је тамо, одложио је доле, он је изашао тада напоље, горе на цесту и сада, ко је наишао на ту следећу мину, немам појма, ко то зна, ваљда неко је знао, али ко је наишао тај и зна, ја нисам наишао први. Наишао је неко и рекао да је ту мина и да се треба демонтирати, сада, да ли је на њу наишао Радочај Ђука или не знам ко, била је испред мене, на једно пет метара, шест, али нико се није приближавао. Онда сам ја дошао до те мине и рекао сам, добро знам, а то може потврдити и он, Лукетић Антун, звао сам њега, звао сам покојног Антоловић Јосипа, «Жгелу», не знам, још сам једнога звао да дође код мене ту и да се убијемо, боље него да чекамо да нас они тако, мислим да се иживљавају. Брица је тај, то је тај Антоловић, овај Луетић, он је плакао, каже: «Остави Драгане то, када те молим, да видим само моју жену и децу», имао је двоје деце, мале деце, шта ја знам, је ли једно дете или двоје, двоје је ваљда имао, Даринку и, двоје деце је имао и видео сам где он плаче, а ови су рекли, «немој, остави то када те молим». Онда сам ја то оставио и после не знам, није било дуго, после тога, уопште не знам ни како ни шта, оставио сам то. Сада су рекли, није прошло дуго времена, минут, два, после када сам оставио то, ја сам држао ту мину. Нема ту храбрости, нема ту ничега, само доле, то не дај Боже никоме таквог зла, никоме. Ондак је рекао, неки од тих старешина горе са цесте, да се устанемо, који су доле били лежали, онај који иде демонтирати тај се устане, други су сви лежали, да се устанемо сви који смо живи и да те рањенике, који су рањени тешко, да дигну руку да их изнесемо напоље. Дошао је камион горе из села, па ће их возити да им се укаже прва помоћ.

Отишао сам, који је то био, Манојлија и неки Филић и ја, смо, а добро, шта је то сада битно, смо износили рањенике. Отишао сам прво код Туркаљ Јосипа, ту је био, колико ја знам, Филић Манојлија, Лукетић, тај Брица што сам га звао да се разнесемо и још двојица, нас пет смо носили тога покојног Јоју Туркаља, што се са мном био опростио, носили смо га напоље, јер он, била му је кичма разнесена,

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

боже мој, од снаге снајпера, то је боже сачувај, ја сам зажмирио, али ништа није он говорио, изнели смо га напоље преко, на цесту, натоварили га на камион. Он се вратио поново овамо, ми, онда сам са Филић Манојлом водио брата од тетке, изашли смо напоље, дошли смо до канала два метара и стао је тај Манојлија Филић на «паштету», на мину и однешена су му стопала, прсти, немам појма, углавном су сва тројица пали доле. Он се почео дерати, викати, плакати, нормално, човек и када смо однели све те рањенике напоље, мислим да их је било четрнаест, мислим да је било четрнаест, касније смо се вратили поново горе у село. Било је тамо, дошли су зољама да ће нас запалити, никуда ми не идемо, запалиће камион, да се склони возач. Ко је то, немам појма, тамо неко од њих, тих добровољаца који су били са стране пуцали по нама, тако тамо кружили и тада је тих четрнаест, ја мислим да су одвежени у Шид, па су били враћени, па је доктор ишао поново са Црвеним крижом «Заставом» да их одвезе, онда су пола су их пустили, колико сам ја чуо. А ми смо, који смо били остали, да нисмо рањени, нас су вратили, мислим, ови су доле лежали који су погинули, у минским пољима, остали су, нормално, а нас су вратили горе у, где смо били затворени у задрузи ту.

То је било, колико је било сати, немам појма, колико је то могло бити сати, ја не знам, дошао је неки, дошао је Петроније, са неком «Пеглицом» наранџастом, узео је секиру и рекао је, да ће нас све редом исећи са том секиром, биће нам горе него онима доле што су остали. Не знам ко је од наших људи ту, не знам ја, знам да је рекао неко да је гладан, мислим, не могу рећи ко је то рекао. Донели су тамо нешто, немам појма, нисам дошао би близу тих тацни тамо, донео је неки војник две тацне и круха. Ја нисам пришао тамо ни близу, дошао је један војник и пита, каже, «што ти не једеш, ниси гладан, ти постиш», рекох, «нисам». «А шта би ти, да ли би ти печење?», а ја сам рекао: «Не бих ја то, већ бих ја ако могу да се опростим са својим родитељима, да поздравим родитеље само. Он ме онако гледао и онда је звао два војника и рекао је, да не пуцају случајно мени у главу и у леђа, већ само у ноге, каже, «обесићу вас будете ли га убили, ако буде покушао да бежи». Ко је мислио на бежање, куда бежати, село пуно као чичак војника, дошло је двадесетшест камиона ту, јебо те живот, то је страшно.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Војске је било, не знам које, редовна војска је дошла касније, али оно пре што је било, ја сам видео тамо шест врста војске, значи била је територијална одбрана, милиција САО Крајине, добровољци, били су Шешељеви посебно, Јовићеви су били ту код Ивице Франчишковића, ту су били, наоружани су били неки, доста њих се бусало, викало, «ми смо из Добановаца», а ко је шта, немам ја појма, ту су они били, Јовићеви, значи дошла је касније редовна војска, то је било шест врста војске, куда ћеш ти да бежиш, глупост. И када сам дошао до куће, рекао је, «имаш пола сата да се поздравиш са родитељима», ту ми је била сестра, двоје деце од ње, покојни је био отац и покојна матер. Ја сам се са њима поздравио, колико се сећам, нисам био више од минут и по, два, само сам се са њима пољубио, рекао сам да смо били на минама и да су погинули, то сам рекао тада, да су погинули од ујака, Марко и Иван и од другог ујака, Томо, значи три брата су ми погинула од ујака и да је Ивица тешко рањен, Мујић, да су њега одвезли камионом у Шид у болницу, где у Митровицу, немам појма, а мени су рекли да се само поздравим и да идем назад, а шта ће бити са мном, рекох, «немам појма, добро бити неће», заплакао сам и то је било све, ништа. Док сам се поздрављао, окренуо сам се и изашао сам напоље. Онда су ме ти војници ударали, плували, а то су исто виделе и ове жене из Ловаса, оне су те жене Српкиње које су стојале на капијама, само су вириле, гледале су. Ја нисам ништа осетио, ништа, мислим, толико сам био одрвенио, од тога свега оглушио, никакву бол нисам осетио.

Ишао сам до горе и до центра, ту су ме зауставили тако, једно пет, шест минута и да стојим, зашто сада, немам појма и после сам био враћен својима горе у задругу и то је било то што се тиче, колико ја знам о минским пољима, што сам прошао. Сада, колико сам се сетио тих ствари, сетио сам се тога свега. То је било то минско поље и мине. А после су нас, морали смо имати белу траку на руци, кући нисам ни ишао, горе сам и спавао горе, одржавао агрегат тај на акумулаторе ту, ту где је било кино код нас, Дом културе где је био, а мислим, били смо радни вод, били смо радни вод, копали смо, по селу смо копали те инсталације од струје, трафостаницу смо ишли два, три пута, на економију, онај вод што је био пао, мењали каблове, тако, то је било то што се тиче одржавања. А могао те је, мислим у нашој башти у дворишту, код

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

покојне Јелене Павловић, ту су били, њих шест, седам, ту су били стално, држали стражу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, не чујемо и усправите мало микрофон.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: У кући до нас, код Јелене Павловић, покојне, ту су били, држали њих шест, седам су били наоружани, што су држали стражу стално, нонстоп, а напред, испред куће наше, такође је било исто одређено исто да држе стражу и био сам радни вод, где је шта требало ићи, где је требало ићи радити у вези струје, ту сам ишао радити ја и свако је имао своје где је морао и шта је морао ићи радити, после тога када се десило, после тог минског поља. И шта сам ја могао рећи Вама у вези чега, шта? Можете ли ми поставити питање шта треба рећи даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кризманићу, сада ће да Вам странке постављају питања.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан, господине Кризманићу.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја заступам оптужбу у овом поступку и поставићу Вам неколико питања. Замолио бих Вас да приликом одговора тај микрофон користите на начин да Вам буде ближе устима, да бисмо Вас јасније и.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не чујем Вас, ништа Вас не чујем, ништа нисам чуо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господине Кризманићу, добар дан.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја заступам оптужбу у овом поступку и поставићу Вам свега неколико питања. Замолио бих Вас да приликом одговора, микрофон држите ближе устима, да не померате главу, да бисмо чули Ваше одговоре, што боље. У то време, значи у октобру месецу 1991. године, у којој улици је била Ваша кућа и који број, ако се сећате Ваше куће?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Петра Прерадовића број 17.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је тада у току тог напада, да сте возали неког Слободана Лукића који Вас је све извео из подрума и наредио да одете до куће Славка Лукетића?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Тај дечко је био, он је био ту, Слободан, а њих је било још шест, седам са њим, он је дошао из нашег дворишта, из баште, одстрага, тачно, да, Слободан, имао је ону беретку плаву.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте изузев њега, још некога познали у тој групи?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, нисам, немам појма, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да је наредио да пређете у кућу Славка Лукетића?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви и Ваш отац и Јосип Туркаљ.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Туркаљ, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је кућа тог Лукетића удаљена од Ваше куће?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Једно седам, осам кућа доле ниже.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у близини куће Славка Лукетића била кућа Данијела и Цецилије Бадањак и њиховог сина Пере?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Јесте, одмах прекопута цесте, да, кућа до куће, дели их само цеста.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сада можете сетити, кога сте затекли у подруму Славка Лукетића када сте тамо доведени од Ваших мештана?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Од мештана? Немам појма, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте познавали, изволите.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у то време познавали Мирка Гргића?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Гргић Мирка, Гргић Мирка.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неки шумар из Товарника?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Шумар, да, и брата му, да познавао сам га, био је добар са тим Бадањком.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Извините нисам чуо.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Био је добар, били су познаници добри, Бадањак Перо је покојни био на минским пољима и тај Гргић су били добри, да, познавао сам га, да.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, да ли је он тада био међу вама у том подруму Славка Лукетића?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја мислим да да, да, Гргић, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је Вама наредио да изађете из подрума и да дођете у двориште задруге?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па неки од војника, шта ја сада знам ко је наредио немам појма, рекли су да идемо горе, да ћемо горе добити распоред и да идемо горе сви заједно који смо били мушкарци, идемо горе са њима. Горе смо дошли, горе је већ било дечки и доведени су били, сви смо ми били горе доведени, да ћемо добити распоред за посао и то, у задругу горе, су нас пописали, име, презиме и онда смо били пуштени, након извесног времена смо били пуштени, отац покојни и ја и сви остали, који смо пуштени, који нису, нису, неки нису били пуштени, неки су остали горе одмах, неки нису били пуштени, ја сам био пуштен са покојним оцем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Дошао сам кући, дошао сам кући са покојним оцем, траку смо бацили преко, плахту преко капије и имали смо траку на руци, отац и ја, покојни. И онда су рекли да се јавим сутра поново ујутру у осам сати, када прође полицијски сат, на распоред горе у задругу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, да се вратимо поново на подрум Лукетића, колико сте времена провели у том подруму пре него што сте отишли у задругу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па, колико је било, не знам колико је било, сат и по времена, два, колико, можда, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате док сте били у подруму, да ли сте негде у близини чули некакву пуцњаву?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ма господине, мислим, ја Вам могу рећи колико се сећам, нон-стоп је било пуцања, када су ухватили наше двориште, били су они, пукне тамо, оде тамо на стакло, оде тамо у двориште, по целој тамо улици се нон-стоп пуцало, пуцало се је, чуо сам пуцњаву, а да сам нешто видео ко је пуцао, шта сам могао видети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Онолико колико се сећате, ништа више не тражимо од Вас.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро, ја Вам кажем колико се сећам, нон-стоп је била пуцњава, шта смо, рекли су, «сада смо ово средили, идемо горе према брду», а ко је, шта је, немам појма. То је било шта је било, лудило, свашта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пошто сте рекли да је и овај Мирко Гргић био са Вама у том подруму, да ли се можете сетити, шта је било са њим, да ли је и он отишао са Вама у задругу, да ли је евентуално пре него што сте Ви отишли, изведени из тог подрума или уопште, да ли знате шта се са њим дешавало?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, не, само сам чуо касније, када сам дошао већ кући, са покојним оцем, неко је из улице, не знам ко, шта ја знам, након, сутрадан сам чуо, нисам тај дан ни чуо, сутрадан сам чуо да су доле убили Мирка, тога шумара, да су њега убили, а ко га је убио, не знам, да је убијен Мирко шумар и да је убијен Дана, ту где је он био, Дана тај Бадањак и та Цецилија, човек и жена су убијени и тај Мирко, њих троје, а ко их је убио, када и у колико сати, не знам, ко их је извео, не знам, нисам видео, нисам био ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте на путу од тог подрума до дворишта задруге тамо, евентуално негде успут видели некакав леш на улици или поред улице или у неком дворишту?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја нисам видео, не, тада не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте, тог првог дана када сте ушли у двориште задруге, да ли се сећате, колико је те војске било око вас и како су били обучени, какве су униформе имали?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Колико је било војске.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Оно што сте Ви видели и колико се Ви сећате?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Имали су униформу, сигурно су имали униформу, али колико је било, шта ја знам, било их је око тридесет, четрдесет, ајмо рећи, отприлике, шта год сам ја, колико год сам ја упамтио, колико сам ја упамтио, око тридесет, четрдесет, шта ја знам, нисам ја бројао, нисам, на минским пољима, ја сам рекао да их је било негде око шездесет, можда их је било осамдесет, не знам, ја сам рекао толику цифру, није то сада стопосто точно, отприлике сам рекао. У оном злу, глава ми је била стално доле, шта ја знам, ако погледам онако мало са стране, то је све, радиш оно што ти они кажу, нареде, глупости, као и сви, не

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

знам колико их је било точно, али ето, отприлике толико, ти који су били добровољци, који су били, ишли на чишћење.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, какву униформу су имали?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Било их је и плавих униформи, било је и сиве те, СМБ, униформе, неки су имали беретке, неки су имали обичне капе те партизанске, неки су имали те беретке.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Плавe, те плавe.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да су вас сутрадан, значи 11.-ог, Вас и оца пустили да идете кући.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко је то наредио и ко Вам је рекао да идете кући?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам ко је записивао, не знам ја, писао наша имена и презимена, улицу и број, адресу, да будемо кући, да седимо кући и да отворена буде капија и то, а шта сада, име и презиме, немам појма ко је то писао, не познам, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте међу тим које сте видели, међу тим војницима видели било кога Вама познатог од Ваших мештана?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приликом пуштања, да ли Вам је речено следећи дан када и где да дођете и шта да радите?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Речено нам је тај дан да дођемо сутрадан у осам сати на распоред горе у задругу и да ћемо добити распоред где ћемо радити, шта ћемо радити. А ту сам видео, добро, ту сам видео, видео сам ту Радојчић Милан се он зове, да, он је био ту, он је био у територијалној одбрани главни као, он је био ту у, била је пошта ту где је била територијална одбрана, СМБ је имао униформу, Милан Радојчић, њега сам ту видео. Видео сам и Ђуру Продановића ту исто, Ђура Продановић је био исто ту од мештана, њих сам видео тих дана, тај дан. Само је пролазио, мислим, шта ја, а видео сам на капији још ове дечке из Ловаса, добро, то је било после тога, тај први дан нисам, када сам дошао у радни вод горе када сам био, после 11.-ог сам видео и остале, а шта, видео јесам као и сви што су били, Тепавци, били су, добро, сада да не набрајам, били су сви малтене ови дечки из Ловаса који су били

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Срби, нико од нас Хрвата није био обучен, једино тај што је био обучен, што је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте тих дана видели Љубана Деветака?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Јесам, он је био опет овде у где је била милиција, он је био ту у кући Боре Кесера, на ћошку ту код Велимировића, ту је био Љубан Деветак, ту сам га виђао, мислим виђао, ту је био, ту је био у тој кући. Ту је био исто и овај Девчић, Девчић Милан, то му је ваљда од сестре син, да, ту су они били. А он је био оно јутро када смо ми били, ишли на минска поља, њега сам тамо видео, Љубана Деветака, то јутро када смо ишли на минска поља, то је било 18.-ог, затворени смо били 17.-ог, а њега сам видео 18.-ог исто, ту је био у том дворишту, Љубан Деветак, њега сам видео у том дворишту када смо ишли на минска поља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ко је, да ли знате, ко је Вама конкретно наредио да будете у том радном воду и које послове конкретно да радите?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не могу знати ја, тамо су нас записали, пописали, али.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте по завршетку тих послова.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја дечке не познам, молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте радили само у кругу те задруге или негде ван тог простора?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ишао сам, два, три пута сам ишао на економију, тамо смо ишли сећи неке каблове, били су оштећени, Ошли смо онда, два пута смо ишли у Товарник чистити трафостаницу тамо што је била порушена, шта ја знам, то је било рекетирано, тамо смо ишли на чишћење два пута и ово остало по селу смо ишли радити, где су биле пресечене жице од струје, то смо крпали, поправљали смо то. То је било што смо ишли, нисмо нигде ишли ван села, ишли смо, само сам два пута ишао ван села, у Товарник, кажем тамо на, где је била трафостаница, два пута, не ја сам, ишло је нас троје, четворо ваљда.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте имали неко радно време, да ли сте после тога ишли кући?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Од осам до четири и после од пет је мртва стража, нема више ништа, то је било то, а ја сам био на одржавању, кажем тих агрегата сам био ту горе у Дому културе.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте после ишли кући на спавање, па ујутру долазили на посао?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, ту сам био, месец дана сам ту био, ту сам био у том Дому културе, спавао, дежурао целу ноћ, агрегати су радили целу ноћ, зато што су обскрбљивали струју да имају у управној згради ту у полицији, њиховој милицији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За то што сте радили, да ли сте примали некакву надокнаду новчану или било коју другу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Тај страх који човек има, ко је мислио о новцу, о чему, питали су маму за ауто, каже, даће ти, носи ти ауто, ко је мислио уопште о чему. Молио сам Ђуру Продановића, «да ли могу да изађем из села», ма какви, ништа, као да сам рекао зиду. Нико те није погледао од домаћих, нико није хтео да погледа, од домаћих да те неко погледао, нити ишта рекао, ништа, као да те никада није видео у животу, а шта си могао очекивати од овога са стране, само зато што сам Хрват, нисам ни знао да сам Хрват. Нисам ни знао да сам Хрват, по чему сам ја Хрват, по чему Србин, то ја нисам знао, нисам тако одгајан. Није ми било јасно делење то и шта је то. Шта сам хтео рећи тиме, кад сам био 14 година, са 14 година сам већ био момак малтене, па идем у школу, идем у цркву, свако јутро идем у цркву нормално недељом, кажем тати покојном «зашто не иду ови Рудићи, они су Срби, не, зашто не иде овај Крњајић Жељко, то је са мном ишао заједно у школу, каже «то те није брига». Ништа он није рекао више, значи они су учени тако, ја тако нисам учен, али сам зато био мучен, нема везе има бога, бога нико није стваро, ја не знам како ти људи спавају, како живе, како се с тим носе, не знам, не могу уопште замислити како то могу радити, ја сам нон стоп мокар, мокар, брзо причам нормално и идем мокрити, шта је то мени требало, да ли сам ја то хтео, нисам, ко је то направио, не знам, ма добро знају неки појединци знају, а шта ћу ја од тога, то је прошло година зло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је за то време?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ништа нисам био, нисам био плаћен ништа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је претресана Ваша кућа?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Само да вам кажем једну ствар, могу ли нешто рећи?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, изволите, изволите.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Кад ме је водио тај после минских поља тај дан, кући кад сам се вратио горе, са својим рођенима поздравио, сестром и дјецом, дошао сам и рекао сам, питао сам тога што ме је као пустио да ли може он да ми гарантира, да ми потпише мени, ја бих 10 година да робујем то сам ја рекао овако и пред вама да робујем 10 година, он се само насмејао после тога, рекао сам 10 година бих робовао, без сунца и месеца у руднику само да могу видјети своје дете и своју жену. То ћу потврдити кад будем умро, кад будем умирао, кад ме бог позове, то ћу потврдити, 10 година ћу робовати само да видим своје дијете, мала је имала 3 године Сандра и жену да видим да их нађем живе рекох. Каже шта ћеш потписати, било који папир, он се само насмејао и одмахнуо руком овако тај шта је био човек, дечко немам појма, није му писало, није се ни представио, махнуо је руком и ништа. Да ми је неко гарантирао, значи 10 година бих робовао без сунца и месеца само да останем жив. Нико ти није дао гаранцију, нисам смео никог ни да погледам од наших домаћих људим, а камоли од ових странаца. Не дај боже никоме, то је било зло, то је било јадно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је било када Ваша кућа претресана од стране ових војника?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па јесте била је кад сам ја био горе радити, кад сам одржавао те агрегате, мама је рекла да су дошли, ако нађе било шта да је од ХДЗ-а, било коју значку, било који папир, значи сви ће бити побијени. Мама је рекла тражите, тамо су превртали, гледали, тражили су, шта су нашли, нису нашли нормално глупости, нити сам био икад у странци, нити ме је странка занимала, ништа, на стражу сам ишао као и сви људи, глупости, на стражу сам ишао то је било друго, нормално ишао на стражу као и сви дечки из села, а да сам имао оружје нешто посебно да сам имао неке ствари, глупости, ништа, не. Јесте била претрешена кућа једаред је била претресана кућа, каже мама дошли су, покојна матер је рекла да су била три војника. Јесте једаред је била претрешена кућа, они ништа нису нашли, шта ће наћи глупост божја сачувај.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли имате сазнања ко је од Ваших мештана у том нападу смртно страдао, значи 10.-ог и наредног дана? Ко је смртно страдао, ко је погинуо?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Којих дана опростите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У дан напада и дан после тога?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Само мало. Па чуо сам да је то јутро страдао, 10.-ог значи страдао кад смо ишли по крух, мислим ја сам исто пошао по крух исто сам пошао по крух, дошао сам ту негде до Марића Љуба, кад су почеле гранате онда сам се вратио кући ја, вратио сам се кући, гранате су падале то јутру, ујутру у пола осам, али страдао је, то јутро је страдао, колико сам ја чуо, Кесер Мато, Пољак Ђука, Полић Алојзије Бато, Ката, Дана Бадањак, њега су као, то сам рекао прије, њега су убили то јутро, Цецилија му жена и тај Мирко шумар. За њих сам чуо, то је било значи, не тај дан, нисам тај дан сазнао, као да си у другој држави, нема ту ништа, рецимо нисам тај дан сазнао већ сам то сазнао након минских поља други, трећи дан горе у селу да су ти људи погинули, а да је то јутро погинуло њих, колико је речено, тако сам ја чуо, ја сам знао зато што су ми рекли они али да је то јутро онда сам то чуо тамо горе кад сам пролазио те разне инсталације да је погинуло то јутро 29 њих да је погинуло, а сад колико ја не знам, ја сам набројао ове које сам набројао, осам девет да сам чуо од тих да су они погинули тачно и ови на минским пољима који су људи погинули.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је неко од ваших мештана био ангажован на скупљању тих лешева по селу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Колико знам да је возио покојни Филић Ивица, а то знам да је товарио, каже да је товарио, да је утоварао мртве Роберт Кризманић, не није он Кризманић, он је Роберт.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро није битно.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Поред Милана је имао кућу ту, он је утоварао, Роберт се зове, а има кућу између Крњајића и тога Рудић Миленка ту је имао кућу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Јакуба Пеулића?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Јакуба Пеулића?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Познао сам.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате да ли је он учествовао у том послу скупљања лешева по селу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја вам то не могу рећи, свако је био одређен за неке ствари, ја сам био за струју, за акумулаторе, за одржавање, био одређен за неке ствари, ја сам кажем био одреен за струју, акумулаторе то за одржавање пошто сам електричар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли Вам је познато у то време после тог напада да ли је у неким зградама, у неким просторима било некаквих импровизованих затвора где су људи довођени ради саслушања и при том мучења, малтретирања и томе слично?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па видео сам кад сам ишао, а то је био други, трећи дан, видео сам, не ја, видели су и други људи, кад сам ишао по крух, следовање кад смо били радили, кад сам ишао по следовање тога круха тих првих дана, значи после минских поља кад је то било, видео сам те људе који су били повешани њих 12, у ствари један је остао жив, а био сам са њима у подруму Филић, исто је покојни Филић, како се он звао, њега су звали Гађа, Филић Гађа, Мате, не знам како се зове, Филић Гађа, он је био, њега сам видео, па сам видео Францику Панђу, видео сам Долачког Стипу, али видео сам њих свих 12 само сад знам који су то људи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А на ком месту сте их то видели, где сте их то видели?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја сам их видео тачно ту где је некад била та, ајмо рећи импровизирана та пекара, то је било где је била та радионица од задруге између те радионице, нас је имало доле ниже према центру и ту где је била пољопривредна радња, задружна код Пере, на пар кућа, ту где почима зграда од задруге ту су они водили њих из подрума, ту је доле подрум од те задруге, доле из подрума су их, извели су их из те зграде задружне и водили су их, доле су их водили према школи, то сам видео, то сам ја видео, њих је било војске, једно 20 војске са стране, њих су водили, имали су руке на леђима ти дечки, мислим људи ти који су били. Те су људе касније, сви то добро знају, повешали по гаражама горе на брду, не знам чијима, Филићима, Маџаревићима, то није ни битно, не зна, те људе су повешали све, ти који су били затворени доле у подруму, те Ловашћане, њих сам видео, кажем ту сам видео код подрума, били су изведени из те зграде и ишли су доле према

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

школи, пољопривредне радње, некад је била задруге, те људе и Дамјановић Марко, брка и он је био исто међу њима ту, њих су повешали те људе, њих сам видео кад су прошли доле, њих су водили доле, а где су их водили немам појма, нисам видео кад су их тукли нормално, боже мој кад су тако завршили, то сам видео, а који дан тачно не могу рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте видели да их воде, ако сам добро разумео?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да их спроводе доље, да их тамо доље спроводе, као нас кад су водили на минска поља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су били везани или нису док су их спроводили, како Ви кажете?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, тај детаљ не могу, руке су имали одстрага, да ли су били везани, да ли нису не могу рећи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А знате ли ко их је то спроводио, која је то војска, да ли се сећате како је била обучена?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате униформе те војске која је њих спроводила?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не. То је неком смешно, што се не могу сетити, али неки детаљ кад нешто видиш фиксираш се на то, видиш то, фиксираш се на то а остало немаш појма ни фацу ни ништа, мислим то је мало смешно за рећи и мени сад, није то ни мало времена, то је прошло 19 година је прошло али не знам, једноставно не знам, тај детаљ нисам видео, нисам видео униформу, уноформа јесте али која врста не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, дошли сте 17.-ог после подне кад је оглашено да се јавите у круг задруге тамо. На који начин сте ви обавештени да треба се јавите тамо у круг те задруге?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па ту где смо долазили по крух, Батаковића тога Берислава где је он давао нама пола киле круха, ту је неко рекао на вратима да је састанак, ко је рекао не знам, на вратима је неко био задужен, ми који смо долазили по крух да нам каже да је састанак за нас од 20 до 50 година преко у задрузи у 4 сата и нисам никуд ни ишао, одмах сам ишао преко. Он је делио крух.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам је речено због чега ће бити тај састанак, о чему ће се разговарати на том састанку?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, само да ће бити одржан састанак, у вези чега нико, ја нисам знао, нисам, ја не, може бити састанак за нас од 20 до 50 година људе а у вези чега, у вези шта не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте то послеподне, то вече 17.-ог видели у том простору где сте Ви били било кога од Ваших мештана из Ловаса кога сте Ви познавали?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја нисам видио, ја не. Униформе не, мештане не, једино ми што смо били привођени тамо преко али да сам видео некога од војске не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је тог дана, значи 17.-ог послеподне и увече на било који начин издвојена нека група од неколицине људи и одведена из задруге као неки радни вод или томе слично?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: То ја нисам видио, не, не сећам се, не, ја знам да сам седео на тој клупи, исправити глава је доље била, куд сам гледао нигде, нисам приметио нити сам видео не, нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Колико је отприлике, ако се сећате било тих војника около вас у том дворишту?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па то вече тамо је било њих, колико се ја сећам, њих 12, 13, ајмо рећи 11, 12, 13 преко је седело, стајала тамо преко има неки трем, да назовемо трем има, има зидић, тај зидић има, тамо су били толико од, неколико војника је било преко, а добро долазило је и одлазило тамо њих и са стране је било тамо до капије њих пар и овамо горе, а било је 25-30, толико је било, отприлике, ајмо рећи око 30 то вече, али сви су били малтене до зуба јер су имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон примакните.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро. Још су горе имали, гледао сам ја оне бомбе су тамо, по четири, пет бомбе свако поред себе су имали и тако, испред себе, није сваки али сваки други је имао испред себе, јер су на тај зидић метали те бомбе и тамо су била два митраљеза са стране, сви су били наоружани хвала богу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате, односно да ли сте евентуално запамтили у тој комуникацији између њих у том разговору међу тим

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

војницима неког имена, презимена или нечега што би личило на некакав надимак?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја конкретно не, нисам, не могу рећи кад нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су вас у току ноћи и на било који начин физички малтретирали и мучили и тукли?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па рекао сам да јесу кад сам, то је било негде око један сат, ме извео напоље, кад сам тражио да идем, дигао сам руку да идем напоље, да морам ићи у WC, подигао сам руку, једно 10 минута сам држао руку сигурно и каже «шта ти хоћеш», па рекох «треbam ићи на WC. Ајде изађи» и извео ме је пред све те дечке напоље, каже «шта требаш», кажем «треbam мокрити», каже «ајде». Пробао сам а напет сам био већином, 50 минута сам сигурно био напољу, нисам могао и онда сам блокирао, нисам могао, он је репетирао том, оружје то и рекао је ако не убићу те. Пробао сам, ма какви, стењао сам, нисам могао више да мокрим, репетирао је поново као што ће тамо без везе на празно, без везе, није без везе, шкљоцао је. «Шта је», каже, «кога ти зајебаваш», онда је рекао «будеш се још јављао једаред, ако не будеш могао убићу те» и шта ћеш ти, вратио сам се напоље, целу ноћ сам јаукао као јарац нисам могао, два дана нисам мокрио, можете мислити како је било, нисам могао мокрити, нисам могао мокрити, а ујутру сам, не знам ко је, није ко је, ја кажем да сам ујутру кад сам се устао, нисам могао уопће да устанем колико је било све, кажем сав сам био одузет и кажем кад сам пролазио кроз капију онда сам добио, три пута сам добио од једнога са пендреком, а како је име и презиме немам појма како се зове, не знам, то ти и не боли колико колико си одрвенио од овога свега, кажем. То је то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте у току ноћи тог 17.-ог на 18. видели, уочили да је неко од ваших који су били са вама ту на неки начин малтретиран, тучен, ударан?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па јесам видео сам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете ли се сетити кога од Ваших мештана?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Бадањак Владо, тај покојни од Цецилије и Данијела син, он је био, њега знам добро да је, вођени су били и други али он је био исто вођен, пошто је био до мене сусед, он је био, њега знам добро да су водили, мислим водили су и

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

најмање, ја ћу рећи, нећу лагати, најмање 20, њима је било мало досадно, стално су испитивали, вођен сам био и ја исто, да не кажем, глупости сви су вођени, ја не знам ко није вођен, вођен сам и ја, питали су јесам ли у ХДЗ-у, имам ли оружје, где ми је брат, зашто није ту, шта је ово нама требало, тако су провокације, причали су, тамо су ме држали једно петнаестак минута. Мене су ударили само једаред кад сам изашао напоље на врата тај са ко ме је довео, а шта као ништа не знаш, рекох ништа не знам кажем и онда су ме ударили са тим аутоматом доле под ребра са леве стране, доле под ребра. Тај дечко је имао брчиће, жут је био онако мало, а није имао метар и педесет. То кад ми је рекао, ја сам рекао да ништа не знам ко има оружје, шта ја знам ко има оружје у селу, ко нема оружје, нико се мени није, нисам ја записничар био да сам ја водио евиденцију ко има, ко нема, неко има, неко нема, шта ја знам ко има, нисам ја тамо нека власт, не знам ја ко има. «Где ти је брат», рекох «није ту. Где ти је?», па рекох у Илоку. «Што је отишао у Илок», испитивао ме тако, мислим, шта је хтео, шта му је пало на памет да пита мене и кад сам пошао напоље то је све каже ништа не знаш, не, и онда ме је ударио у леву страну са аутоматом, напоље седи, каже не мрдај и тако је било до ујутру смо седели до пола осам. Ја не знам ко није био одведен на испитивање, ја не знам, ја сам био одведен мислим ови који су били до мене, да ли је неко био на испитивању у тој соби, тамо су била њих тројица, четворица, један је писао а ови су испитивали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је том испитивању био присутан било ко од Вших мештана кога Ви познајете?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја нисам познао никога, ја не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су вам у току те ноћи и јутра тражили да им предате све што имате од новца, од вредних ствари и да ли је неко то купио?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Апсолутно да, ко год је имао од злата, сат да преда све самовољно ујутру, то је било ујутру, колико се ја сећам то је било ујутру, а ко не преда, кога нађу биће стрељан, да ће бити стрељан, значи све шта смо имали у себе све хвала богу, све је однешено а ко је тај ко не би дао, што не бих скинуо бурме, прстење, ланчиће, злато све то су они узели од свију нас који смо год имали тамо, који смо год били у том дворишту нормално, ко је

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

мислио о томе, боже мој, кад сам видео како шта је, целу ноћ батињање и то, ко је мислио о тим, то ништа вредно није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте ту ноћ или ујутру видели да, како Ви кажете, батинају Бошка Бођанца, овог Краљевића, Туркаља? Шта је било са Јосипом Туркаљом, да ли сте видели како се?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Точно он је био крај мене с леве стране, моје леве стране је био трећи, до мене десно је био Ђука Лукетић, Ђука Лукетић њега су послали кући пошто му је кући био тата и брат. Брат му је имао 52, 53 године, он је био мало старији, не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон ближе.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Опростите. Тата је био старији и онда су послали њега кући да доведе њих и довео је тату свога и брата и тај Ђука, онда су њих тукли, то је страшно било, њих троје, а с леве стране је био трећи од мене Туркаљ Јоја, он је имао косу до, ајмо рећи, до пола леђа је имао косу, уредну косу, фину косу је имао и онда ујутро дошао је до њега, Ви сте рекли неке надимке, Петроније, он је ошишан био до главе, пушио је, онда је цигару угасио себи на руци и онда је нудио тамо тог Туркаља Јосипа да је он запали. Рекао му је «ти се мени не свиђаш с том косом, да га момци моји ошишати». Онда су дошла нека два тамо са стране, извели су га напоље и онда су му почели, он је стајао, њему су секли са тим бајонетама, ножевима косу, онако су га ухватили вукли и онако су му исекли косу кроз, унаказили косу, мислим то је ништа унаказили, исекли су му косу, онда су звали брицу, дошао је брица и онда су га ошишали до главе, онда га је тај Јоја Туркаљ сву ту косу коју су га ошишали морао себи да стрпа све у њедра, значи морао је метнути мајицу у хлаче јер сву ту длаку, косу коју су га ошишали и скидали обријали, морао је метнути себи у њедра и тако је ишао на минско поље и тамо је нормално погођен снајпером, тамо се опростио и умро је пре него што је дошао до Митровице, до Шида, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте то јутро, и ако јесте, да ли се сећате отприлике у које време видели да се ту појавио, да је дошао неко од Ваших мештана које Ви познајете?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Видио сам, добро он је био, од мештана наших видео сам Тепавца Зорана, видео сам Тепавца

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Милана, оца му, видео сам Милана Радојчића, видео сам ту је био Деветак Драган, он је био ту горе у трему, њега сам видео, њих четворо сам видео колико сам упамтио ту и упамтио сам овога, ходао је стално са аутоматом, упамтио сам, њега сви знају, тај је, Петроније је био ћелав а овај је био Коста онај црни што је имао доље, имао је чизме оне црвене, доле аутомат је имао, стално је ходао по селу, видео сам оног Николу, Никола онај што је имао прије косу, тај је исто тукао, тај је страشان био Никола, касније се ошишао на кратку, он је имао полицијску униформу, одору, то сам видео. Рекли сте од мештана, њих четворо сам видео, мислим да је толико четворо.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У изјави коју сте дали у поступку у Вуковару рекли сте да сте то јутро видели и Љубана Деветака на 20-ак метара од вас?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: То сам исто рекао да сам га видео, то сам исто изјавио, ништа ја не лажем, шта ја имам од лагања, ништа, исто сам га видео, то сам сад рекао у трему сам га видео, Љубан Деветак је био, да, ја сам био тамо доле до клупа, значи од мене је био 20 метара, на степеницама је био Љубан Деветак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли вам се било ко од њих или од те војске ујутру на неки начин обратио, да вам нешто каже?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ма ко сам ја, не, мени не, мени особно не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мало пре сте поменули то име или већ шта ли је Петроније. Како сте дошли до тога, од кога сте чули то име?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Сви су рекли да је тај Петроније, Коста, нама исто каже да погледаш, каже убићете, мислим брујало је по свим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Петроније, како не бих упамтио кад се он с нама поздравио, «ја сам Петроније», кад је дошао тамо, кад смо дошли са минских поља ту је он био, био је окићен свим стварима, боже сачувај, Петроније, види се по њему да није, боже сачувај, стално је под дрогом што ја видим какав је. Шта ја знам шта је дрога, никад нисам користио дрогу, нисам видео дрогу, дрога ме не занима, а видим да је боже сачувај, да није човек. Коста је он држао тај аутомат, нон-стоп је био, нон-стоп је био, са њим је

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

спавао. Како не би знао, сви знају ко је био Коста, ко је био Петроније и тај Никола високи, тај полицајац који је био, тај је исто био зајебан. Туко је ди је кога видио, ту у дворишту исто и касније приводио и то на испитивање. Он је као био ту главни, а сад како на коју фору, немам појма. Ко, с ким, зашто не знам. Све то зна ал ето, неко нешто зна, ја то што сам видио, као што Ви мене питате колко ја знам, што сам упамтио то Вам могу рећ, не могу знат све детаље, све ал оно што знам то Вам могу рећ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте видели када су Перу Лукетића и Ђуку како сте описали страшно тукли и мучили.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Њи су касније натоварили, то сам ја видио на тај зелени камионић, њи су одвезли а ди су одвезли не знам из дворишта, они нису могли да устану колко су их тукли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: За време док је трајала та туча и Лукетића и ових осталих.

Сведок: ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ујутру да, ујутру.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су ту били присутни ови Ваши мештани које сте малочас набројали?

Сведок: ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Они тукли нису.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, да ли су били присутни да ли су били у том кругу? Да ли су то могли видети?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па тај момент дал су били то Вам не могу рећ, Љубан је ту био, Љубан је био ту цијело време. Љубан, њега сам видио, Љубан је ту дошао ујутру то што сам ја видио Љубана, ови су дошли касније, њега сам видио, видио сам касније овога Зорана и тату му Милана и Милана Радојчића, они су ту касније дошли али да ли су били тај момент они ту ја то не могу рећи. Биле су те жене које су кухале ујутру су дошле, оне су ту исто биле присутне, жене, а од тих које сам набројао тих мушки, не могу то потврдит, не могу рећ да су они ту били.

Љубан је био.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли ујутру да ли се појављује значи 18-ог ту још нека војска изузев оне која Вас је ту ноћ чувала у том дворишту? Да ли улази у круг дворишта још некаква војска, некакав број војске изузев оних који су Вас ту ноћ чували?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Јесте, мислим глупости како не, није у односу на ону ноћ што су нас чували 17-ог на 18-ти, ту је било

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

још тродупло више војске, ту је било можда 20-25, још је било, нас је било и више од 60-70, па нас су само водили доле на mine.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро стићемо дотле, молим Вас саслушајте питање. Значи, да ли се та војска која је дошла ујутру по нечему разликовала по униформи, по изгледу од оних који су били ту и који су вас ту ноћ чували.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па не могу то рећи, ја нисам сад, од тога свега скупа од тих ствари по цјеле дане и ноћи проведене ту, не могу рећ која је била униформа. Не, не могу то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко Вам је наредио да изађете из круга дворишта те задруге на улицу и да се постројите како је то већ било.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па већ смо се постројили ту нам било наређено, ко је наредио, ко је то изјавио ту од присутних немам појма, чија је била наредба конкретно, једноставно су нас постројили ту у дворишту је било постројавање и излаз из дворишта напоље а ко је то одбројио, ко је то наредио, не, не могу рећ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је пре него што сте изашли из дворишта једна група Ваших мештана била издвојена и на страну и није отишла са Вама на улицу и на минско поље?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Јесте. Било је, било је људи који су били оставити са стране, ти нису ишли са нама на минска поља, док ми остали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко је те.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Било је, било је разврставања ишли су који су ишли на минска поља били су одређени, разврставање је било, нормално да је било разврставање. Нису сви ишли који смо били тамо затворени, сви нисмо ишли на минска поља, који су били тај 17-ог дана, сви нису ишли на минска поља, нису сви.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате ко је издвојио ту групу људи која није отишла са Вама на минско поље и из којих разлога их је издвојио?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: То ја а неко је наредио, да сам ја то чуо на своје уши, то ја не могу рећ. Да можда неко наредио а ко наредио ја то не могу рећ. Не могу ја што нисам чуо. Видио сам да су издвајани са стране су оне ставити, тамо су биле две групице те

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

мање а нас ову велику групу су ставили све у колону и за минско поље су нас одредили. А ко је ове издвојио, немам појма не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте изашли напоље и кад сте.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја ни зашто нас одређивају, рекли су нам да идемо на Економију истоварат грожђе и кукуруз дал, ко је знао, ја нисам знао, ја нисам видовит да знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се можете сетити, односно отприлике проценити колко вас је било у тој колони вас мештана кад сте изашли из дворишта те задруге?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па ми смо ишли у пару, значи један до другог смо ишли, било нас је 50, 51, 52, 53 колко? 51 колона значи, по двојица, а са стране нас с десне стране двојица њих мислим наоружаних и са лијеве стране два реда, у четири реда је било војске, са лијеве стране два реда, са десне стране два реда било ти наоружаних војника су нас водили горе.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте приметили да међу тим наоружаним војницима који вас прате, да ли је био неко од оних који су вас чували у току ноћи у дворишту задруге?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па не могу то, то не могу. Па не знам ниједнога који је тамо, гледо јесам, а ко то јој.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у току кретања доле кад сте кренули да ли је било промене распореда кретања између вас и војске?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам разумио, опростите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Кад сте кренули доле тим путем кад сте кренули, кад је колона кренула и Ви сте рекли војска Вас са стране прати?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у току кретања а пре доласка до тог поља доле, да ли је било промене распореда кретања између вас и војске да се војска сад помера на неку другу страну, ви на другу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, ма није колко ја знам није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У ком делу колоне сте Ви били? Напред, у средини или позади?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Колко се сјећам, негдје сам био кад сам био на минским пољима да сам био негде у средини у колони, отприлике на средини колоне, како сам се задесио и како су тамо прозивали, кад су прозивали идеш тамо у колону горе у задругу, ди

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

су ме прозвали ту сам одмах стао и тако ишао до минских поља, нисам се нигде мењао ни напред ни назад.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате ко је ишао упоредо од Ваших мештана са Вама?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам ни то, ето мислим колко је то и све скупа, не, ко је са мном ишао заједно доле на минско поље, не могу знати само да знам да је са моје стране с лева на десно на минским пољима Туркаљ Јосип а са леве стране стајао Манојле Филлић, Мана су га звали.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре доласка до тог минског поља да ли сте чули ко је то наредио да скренете са пута тамо у то поље?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам, не знам, не могу рећ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте описали начин кретања по минском пољу.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Неки од Ваших суграђана који су заједно са Вама били на том минском пољу су нешто другачије описали начин кретања по минском пољу.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро. Како је ко упамтио, ја сам упамтио тако да смо ишли, кад смо дошли на минско поље да су нас постројили скроз до горе а с леве стране су били, војска је била уз цесту уз стазу ту, нисмо ни видјели горе ја нисам те видио те који су били ти маскирани снајперисти они су били горе десно у тим сунцокрет је био, шта је било, кукуруз, не знам нешто је, било је, нека била ратарска култура била, сад је ту виноград, ту нисмо их ни видели а иза нас исто кад смо ми ушли у то минско поље иза нас су исто били војници. Прво смо ишли на минска поља, махали ногама, то сам ја упамтио ту с леве стране војска иза нас то сам видио кад сам се окренио оно био, кад су пуцали, кад је овај био погођен у кичму и видио сам да су оно горе пуцали из горе по тим по нама свима, горе су пуцали исто из тога кукуруза ти маскирани, маскирне те униформе имале су кругове као сунцокрети, они то су били ти маскирни, они су били пуцали одозгора. А било је да су успели, нормално, нико није вјеровао да ће бит жив, ја нисам вјеровао да ћу бит жив након прве мине кад се, нисам знао ни где ни шта, ни зашто ми идемо, зашто машемо ногама, немам ја појма, е кад је пукла мина прва, она пуца, пуцали и са стране оно кад је било онда сам

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

мислио готово је, мислим нема шта. Цео ти је живот прошао кроз главу за један минут, пуно један минут, све ти је прошло кроз главу. Нисам уопште вјеровао да ћу бит жив а ето божја воља да су наишли ти, та редовна војска је наишла, редовна војска и они су то зауставили, да нису били наишли, да је то била игра, да је то било наређено да је то програмирано, договорено, ја немам појма, не знам само су они стали и кад су они стали, зауставили се тим кампањолама капетан прве класе и ко је још био не знам, два су била старешине су биле, дао сам њима изјаву одмах након тога, ди је то завршило немам појма. Они су мене довели, ваљда су сви су дали изјаву који су били са минских поља, мене су водили тамо у дом културе да дам изјаву. Ја сам дао тамо изјаву на шест папира. Ови су у страху у свему сад, дао сам шта је било и како је било то сам дао, ди је то завршило, шта је то било с тим ја немам појма. Ја сам реко нормално од те гараже ди смо ишли ми тог дворишта где су биле поправке, од те радионе доле до минских поља и како се ја сјећам да смо ишли на минска поља а дал су нас уопште престојавали, мене нису престојавали нит су ме померали нит су ме премештали у колони, како сам стао у колони тако сам завршио на минском пољу. Ја што сам упамтио то говорим, чега се сјећам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У том пољу кад сте били тамо да ли сте приметили та војска која је била с леве и десне стране и позади на којој отприлике удаљености од Вас су се налазили они?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па ајмо рећ, то минско поље је било дугачко шта ја знам отприлике 130-140 метара дугачко а широко рецимо шта ја знам широко колко је било 70 метара сигурно је било, 70 метара ајмо рећ широко то минско поље, с леве стране су били, значи одмах уз значи то минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, да, с леве стране је стаза, значи канал и ту су они били на цести, ту били ти уз цесту ту била војска, ваљда да не можемо да бјежимо значи, било је све смишљено, с леве стране је била војска, десно је била та култура кукуруз, шта је било ту су били ти шарени у сунцокретима у овај униформи, маскирна униформа, а ови који су нас довели, они су нас доле опет затворили нормално ту је било опет иза нас који смо ишли напред кроз ту детелину они су били остали нама иза леђа, горе до

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

творнице су била минска поља, значи ми смо били до минског поља, тако је то било, тако сам ја, не да сам закључио, тако је било како сам видио тако причам. Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је међу Вашим мештанима које ту на минском пољу да ли се сећате да ли је са Вама био Златко Пањик?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На минском пољу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Он је био одма до Златко Пањик, Златко Пањик био је до брата свога Туне Пањика. Да, сјећам се добро и њега сам видио да је погинуо, да за њега. А овај је био голман у Ловасу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Молим? А овај Антун или Туна Пањик да ли је и он био са Вама?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Точно, је. Брат рођени. Је, он је био десно од мене, горе једно 7-8.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јесте ли познавали Николу Бадањка, Бадањак?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да. Био је и он ту, он је био са леве стране доле према каналу. Био је и он ту, је. Знам и њега. Нисам видио то, нисам то видио већ кад су престали да пуцају оно кад смо ишли по те рањенике и то све, онда сам видио да доле леже, да су ти који су били испод мене да су погинули, да доле леже јер који су били ранити, ти су само дигнули руку а ми живи смо морали да устанемо да би их напоље изнили, а ови који су погинули они су лежали непомично.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала Вам господине Кризманићу. Немам више питања за Вас.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Кризманићу, Бранкица Мајкић адвокат бранилац оптужених Љубана Деветака и Милана Девчића. Ја се Вама унапред извињавам ако Вас будем питала нешто о чему сте говорили, пошто сам Вас јако лоше чула овај данас и трудићу се да Вам поставим само неколико питања.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли ме чујете? Да ли ме разумете добро?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Чујем, разумијем.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала. Да ли можете да ми кажете 18-ог 10-ог када сте видели Љубана у дворишту задруге, колико дуго се задржао ако знате? Ако можете прецизније, кад је дошао и колико дуго сте га Ви видели?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па кад сам га видио то је било ујутро нормално немам сат кад сам га видио кад је дошао, колко је било сати не могу да знам, али ја сам био формиран у ту колону која је ишла на минско поље и он је ту још осто после нас нормално још мало је осто а колко је он ту био, кад је дошо, не могу да кажем. Оно ујутру, не кажем да је дошао ујутру рано.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У односу на.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: 6-7, пола осам можда дошао, пола осам ближе осам сати, ми смо били одведени доле на минска поља, он је ту остао у дворишту је остао Љубан.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У односу на тренутак када је Ђука Лукетић о коме сте говорили.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ми смо га одвезли да, тим «тамићом» камионићем.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Молим Вас поновите, ништа.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ђука, Пера и Анте.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да?

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је дошао након што је Ђука отишао по брата и оца или пре тога?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Кад је дошао?

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Он је ту већ био Љубан, ту је он био.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да ми кажете да ли је био сам или је био са још неким?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па ту је било војске око њега, не знам ја мислим, ја сам њега замијетио пошто је он био, онако јачи био. Знали су Љубана Деветака сви знамо не, ту је живио.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите како је био обучен?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па имо је официрско одјело је имо, боже мој.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Официрско?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Љубан, да.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Овај.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Оно сјајно, није имо ово СМБ.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли је имао чинове неке?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Е то не знам, ја сам од њега био преко двадесет метара.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питам због официрског одела, зато, мислим јел сте видели чинове неке?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, чинове нисмо. Нисам, то мене није занимало какви чиновни. Нисам примјетио, нисам примјетио.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А кажите ми да ли он све време на двадесет метара од Вас да ли он ту стоји или се удаљава, креће?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па тамо је шето, био је ишо горе-доље, тамо је ишо је, шта ја знам, ишо је он и тамо у просторије, био је на тим трему, био је доле у дворишту је био. Нисам ја њега пратио, ја сам гледао овамо испред себе доле, испред себе, некад само дигнем поглед горе али већином сам гледао испред себе као и сви остали, само сам гледао испред себе.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте Ви сигурни да је он могао да види малтретирање Лукетића?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Апсолутно, то су, он? Он је могао видит шта је хтио а ја нисам могао, ја сам видио на трен видим па доле поглед, па мислим то, ја сам видио и видим како не би видио мислим глупости, он је видио, он је могао видјети.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли сте Ви видели.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не могу тврдит тристо посто али кажем да је нормално да је могао кад је ходо, он је био ту, он није био везан. Ја сам био везан да доле гледам пред себе, никуд да не мрднем ајде реци.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Господине Кризманићу, Ви кажете да нисте гледали у његовом правцу, нисте смели или већ разлог не знам.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ма нисам ја гледао, ја сам гледао само испред себе, оно тек блицнеш горе погледаш и гледаш мало, можда пар секунди госпођо гледаш горе 2-3 секунде, 5 секунди да видиш и доље, не смеш од страха. Ви то не можете да претпоставите који је то био страх, барем код мене, претпостављам

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

и код других осталих који су били у дворишту, нисам боже мој о себи да не знам мјештане, не знам оне остале фаце то све скупа, знам та три-четири војника које сам реко и те мештане познам фала богу, знам да је био преко он и те жене које су биле, а ове остале фаце које су дошле са стране, то је маса војске и тих људи, откуд знам? Немам појма, не знам нит знам који су их тукли тамо су на њима били а то је боже сачувај, ко керови то да је било снимит, ни Хичкок не може снимит такве филмове као што су они били тукли, то је страшно. То је боже ослободи. Лепа је смрт кад се убије него кад тако дођу на тебе, то је овај страшно. Не дај боже никоме, ни њима.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Само конкретно ћу Вас питати, да ли сте Ви видели да Љубан Деветак посматра како туку Лукетића? Да ли сте Ви сигурни да сте то конкретно.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Тог момента да сам ја баш видео да он гледа у правцу њих, то ја не могу рећ, то ја нисам видео.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: То Вас питам. Хвала.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, не.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала. Овај, сад ми реците само у ранијој изјави рекли сте да сте Девчића видели два пута? Јел остајете при тој изјави?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У Вашој изјави датој 2003.године, стоји оптуженог Милана Девчића сам видео два пута у Ловасу.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да. Па видео сам га горе, боже мој, он је ту био у дал милицију је био, био је командир милиције, видео сам га, тамо је стајао напред пред Борином кућом, видео сам га, како не, видео сам га. Милана Девчића, видео сам.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Овај, то ми реците, када сте били у згради милиције?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да ли сам био?

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Био сам, био сам једаред, био сам.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите када?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ал то је било после минских поља али, не могу се сјетит датума ни приближно, био јесам у тој згради, ту су били, то је била зграда тадашње милиције САО Крајине,

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

милиције, ту су били њихови војници, ти милиционери који су спавали, који су били доле у подруму а овде горе је био Девчић Милан, он је био ваљда њима заповедник колко се ја сјећам, Милан Девчић.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако могу да Вас питам још нешто кратко?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Када кажете да сте били после значи 18.10-ог у згради милиције, да ли на тај период мислите да је Милан Девчић био командир?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па нисам ја био 18-ог у згради милиције.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Него?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја сам реко да сам био у згради те милиције после минских поља.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. И да ли је тада био Девчић командир?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам је познато да ли је пре догађања и страдања овај 18.10-ог такође био командир Милан Девчић?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Колко сам ја чуо да је он био командир милиције а да је командир територијалне одбране био Милан Радојчић, а да је овај био за све Љубан Деветак начелник Ловаса био.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Шта је био Љубан Деветак?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Тада је био за све, њему се, он је био командир, командант села како су га звали Љубан Деветак. Нисам ја то реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон, микрофон устима.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам ја реко да је он то био, већ су говорили да Љубан Деветак је главни за све у селу, а да је командир милиције Девчић Мићо, Милан.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: А да је главни у територијалној одбрани у униформи СМБ да је командир Радојчић Милан.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Значи то сте Ви чули од других јел тако?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да. Од других, то нисам ја ни прочито ни ништа, то сам чуо од других точно, да.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. То сте говорили о кући Кесера а да ли можете данас сте споменули, заиста нисам разумела, шта је било у Брајковићевој кући?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Тамо је била војска која се, команда за војску која је мењала се сваки 14 дана, имали су тамо је била команда војске, команда, како да кажем који су командирали са војском, долазиле су војске, само су долазили и сваки 15 дана су се ваљда мењали, 20 дана, колко су већ имали одређено и тамо се пријављивали и одјављивали, тамо је била команда у Брајковића Пере кући, ту је била на ћошку, ту је била команда војске. Војска као.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: По Вашој процени, ако можете да кажете колико је било војске у селу након 10.10-ог? Свих врста, све што сте видели.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па реко сам да је било 6 врста војске, то сам више пута реко, колко сам ја видео. А било је колко је било све скупа?

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да, ако се причало, ако сте чули нешто или ако Ви можете да процените. Колико је било ту у самом селу војника?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па било је јако пуно, не могу рећ одређен број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Долазили су, долазили су, опростите, долазили су са камионима ту и аутобусима, видео сам и аутобусе, камионе, кад сам био на минским пољима ту било је тенкова исто баш ту ди је моја кућа, Љубана покојнога Крњајића, сина му Жељка, ту у нашој улици Петра Прерадовића, ту је тенк био на био је пункт њихов ту је био код његовог покојнога деде преко, тенк је ту био исто, значи било је не могу рећ, оквирно колко је било, било је јако, јако пуно војске.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Шта значи јако, мислим било је ди си год видео, видео си војнике мислим не. Не могу рећ, нисам их ја

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

бројао боже мој, ишли су вамо-тамо стално водали се, а кад је било навече 5 сати, нисмо смели ић напоље и то је то било.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. И само још једно питање. Овај, када сте говорили о овом дешавању 18-ог када су Ваши мештани овај страдали, и кад је наишла кампањола и још неколико возила, данас сте причали о томе.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да?

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли можете да се сетите да ли су та возила ишла из Ловаса или су ишла у правцу Ловаса?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не долазили су, ја сам то реко, долазили су горе од шуме су долазили, на главној цести долазили у Ловас су ишли.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ишли су ка Ловасу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: И ту су се зауставили кад су видели то да су дошли на ту локацију код те напуштене те творнице у Ловасу «боровске» те зграде, ди је детелина била, ту су се зауставили. Ту су се они зауставили из правца шуме доле, ишли су у Ловас а после немам појма. То је била редовна војска, значи, то је била старешина је био, активна војска значи, то су били дечки млади, нису били резервисти, то је била активна војска.

Адв БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Хвала Вам пуно господине Кризманићу.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добар дан господине Кризманићу, ја сам Градимир Налић, адвокат сам и браним Милана Радојчића.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја ћу кратко за један период пре уласка пре 10.10-ог овај, ако сам Вас добро разумео, а поново се и ја извињавам јер јако нам је лош, лоша веза ова видео линка, да ли сте Ви пре 10.10-ог били укључени у некакву одбрану села Ловас?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Био сам на стражи ко и сви.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта, чиме сте били наоружани и ко Вам је био старешина?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Милас Јозо.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим? Милас Јозо.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми шта сте Ви од оружја имали господине Кризманићу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па аутомат смо имали, шта ћемо имат.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Аутомат сте имали? Је ли господин Милас имао пиштољ и аутомат?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, не знам ја то, не знам.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми где сте давали стражу, на којим местима?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: На Ружином брду и према Опатовцу.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је правио распореде господине Кризманићу тих, где ће се давати стража и с ким сте били на стражарским местима? Колико вас је обично било?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па било нас је по некад буде по двоје, некад буде по четверо.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: А ко је давао, ко је правио те распореде извините, можда сам пропустио да Вас питам.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па ваљда командир.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Командир. Ко је био Ваш командир?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па ваљда.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим? Па кажем, командир ваљда командант са командирима, командира је било који су били у Ловасу су били командири који су били са командантом, ваљда су они правили нисам ја правио, ми смо били.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: А у ком сте воду Ви били и ко је био командир Вашег вода да ли се сећате?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ма како вод, био је, како вод?

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим? Извините, не чујем.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам ја био под којим сам ја шифрама био, ја сам био обичан мјештанин ко и сви остали.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, не кажем, него само Вас питам да ли сте неком воду припадали и ко је био командир Вашег вода?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Каквим воду? Ишли смо на стражу ту на Ружином брду и према Опатовцу.

Адв ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Какав је био задатак Вама као стражару дат од командира, шта је био Ваш задатак?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па да гледам тамо доле од брда да гледам доле јел има шта, јел ко има, јел ће ко доћ, да јавимо, да се одма јави да је неко дошо, да неког има сумњивог, да ће неко напаст, ето то је било.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. А чиме би Ви и на који начин би Ви то јавили и коме сте били дужни да јавите?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ишо би пјешке ја, пјешке, нисам ја имо ни телефона, нити мобитела постојало.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли имали можда неку радио станицу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ма какву, одакле.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте имали. Је ли постојала радио станица у месту, да ли се сећате?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: У месној заједници?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја је нисам ни видео нит сам је имао.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим вас, да ли сте носили неке униформе или сте били у својим одећама цивилним?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: У својим, какве униформе.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, ми просто проверавамо, немојте се љутити, ја вас питам увек за то да ли сте.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па добро, само ви питајте, ја ћу рећи оно што јесте.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да. Кажите ми молим вас, какви су били међунационални односи између да кажем, житеља Ловаса Хрвата и Срба до да кажем ових догађаја касније трагичних и тако даље. Какви су били односи, јесу ли се Срби исељавали?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Односи су били као са сваким сусједом, није се правила никаква разлика ни од Срба и Хрвата у нашем мјесту разлике никакве није било,никакве.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро, молим вас станите ту. Да ли су се Срби исељавали, да ли се тога сећате?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Колико се ја сјећам да су се исељавали, не. Није се исељавао нико, док је оно било по Вуковару бомбардирање то све, колико се сјећам нико се није исељавао.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: А.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Извините, да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ајде реците.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Спомињали сте да је било гранатирање места Ловас неколико пута пре 10.10. да ли можете нешто ближе то да нам кажете, нарочито шта је оштећено било у месту, да ли се сећате и ко је гранатирао да ли знате?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па ко је гранатирао, боже мој. Гранатирано је било, задруга, силоси, економија горе и пало је по Ловасу, па пала је граната код рецимо пример на пар кућа које смо ми, кровове као касније адаптирали, реновирали кад се оштети цреп и то, то је било а.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесу ли те куће биле запаљене погоцима?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Мислим да не. Нису, не знам, мислим нису биле, само су биле оштећене.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми молим вас још једну ствар. рекли сте да је приликом затварања у задругу од свих одузимамо злато и друге ствари. Шта је вама узето, да ли вам је узето нешто том приликом?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Свима је узето све.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Вама, лично вама да ли је нешто узето том приликом и да ли сте то касније некада пријавили?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нигде нисам пријављивао, узет ми је само сат и ланчић.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Сат ми је узет и ланчић, нигде нисам то пријављивао, нигде.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А када сте одговарали пред судом у Вуковару 2003.године, да ли вас је питао неко нешто на те околности?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам, не знам да је.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А знате ли од неког од других људи ту, пошто кажете да су свима узели, да ли је?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Наређено је било да сви који имају код себе сат, ланчић, прстен, било шта од злата, било колко новаца, било шта од новаца, да се све да и преда, у кога се буде нашло да ће га ту убит на место.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је то наредио господине Кризманићу?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па тамо је неко дошо, откуд ја знам ко је наредио.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим? Је ли то неко од мештана вама познатих?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па знам да је купио покојни Златко Божић, није он то наредио, Златко Божић, Црни су га звали. Он је то купио, сав је стрепио, за њега знам да је то купио.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А коме је предао не знате?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Знате ли коме је предао? Не знате?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па откуд знам, немам појма, не знам, знам да је он купио то злато, ланчиће и то, новац је мећао у њедра, сав је стрепио, мислим Црни је био, онако јадан, он је био ван себе, а ко је наредио конкретно не могу рећ то, не, само знам да је свима то узето, мислим, глупости.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми, причали сте о међунационалним односима у селу пре ових догађаја?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли сте ви раније познавали Милана Радојчића и његову породицу и каква је то породица, какав је то човек, шта можете да кажете?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Како не. Па док није то било зло увек се јављао нормално, и ја њему и он мени и све је било до тога, до кад је дошло то зло, кад је дошао рат, све је било нормално.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А од кога сте ви чули да је Милан Радојчић био командир ТО? Рекли сте мало пре сте чули за њега, з а.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па имао је официрско одијело, имао је пиштољ, причало се да је он главни за територијалну одбрану, да је он.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А ко је то причао, ко је то причао, је ли вама се лично Милан Радојчић?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па он је наређивао свима кад се долазило радити, ове жене које су ишле радити и покојна моја кума, и покојни од мога кума, кума, рекла је да се мора јавити код територијалне одбране, тамо је главни за територијалну одбрану Милан Радојчић.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел можете гласније, извините, не чујем?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Сви су причали, сви у селу знају да је Милан Радојчић био главни.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Микрофон молим вас ставите уз уста.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Сви то знају да је он био, ја сам га видео, боже мој.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Гласније молим вас.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја сам га видео, нормално да је има официрко одијело и да је он у територијалној одбрани, главни за територијалну одбрану Милан.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел му писало то негде на оделу да је главни за територијалну одбрану, јел имао неки чин? Како сте ви то знали да је он?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нит знам јел имао чин, ил, ди је писало, ди би ја то прочитао.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта значи официрска, можете ли да ми опишете ту униформу официрску и мало пре сте рекли да је Љубан имао официрску?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па сјајну, значи није имао СМБ обичну, класичну ону просту, већ је имао сјајну униформу, каква би могла бит униформа.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Већ је имао?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Она квалитетнија.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли ви можда господине Кризманићу говорите о радној и свечаној униформи СМБ и ЈНА? Да ли правите разлику између те две?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: И свечана и парадна и како хоћете, јел цивилна, јел, није радна бога му милога, значи шта ја знам шта је то разлика, шта је свечана, шта је.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Има ли чинова, официрска униформа има чинове, то вас питам, да ли сте приметили чинове?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Откуд ја знам чинове, чинове, чинове имао, хвала богу да је имао чинове, а које чинове је имао не знам, чинове је имао, имао је, хвала богу да је имао чинове, имао је чинове, ко му је читао чинове. Био сам у војсци прије ја. Био сам ја у војсци, чинове је имао, а које чинове, нисам ја то читао које чинове, мене су занимали чинови у томе свему, ајме ме, било је главу горе.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: А реците ми молим вас, како сте ви то видели Милана Радојчића?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: До јуче ме је поздрављао све ОК, кад се то почело ко да смо животиње, не смем псовати.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли се ви увредили на то што вас не поздравља више?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам, ја на то увредљив, не боже сачувај.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли ви присуствовали, некада видели лично или чули конкретно да је Радојчић извршио неко кривично дело?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да је извршио кривично дјело, да сам ја био присутан?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја то нисам рекао нит ћу икад рећи да сам ја био присутан да је он неко кривично дјело извршио.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала вам господине Кризманићу. Још ми једну ствар реците. Рекли сте да сте у мировини. У којој врсти мировине сте ви? Јесте ли пензионисани по основу година стажа, или по основу болести или по основу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: На основу стажа, на основу болести, на основу тортуре минских поља и тих ствари.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми молим вас од какве болести је утврђено да ви болујете?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па то није, што то вас занима.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па нисте ви за то компетентни да ја сад вама говорим шта сам ја. Ја сам био на комисијама, гди сам био, где сам морао ић, шта сам морао проћ све скупа, и сад сам мокар сав, и сад морам ићи на ВЦ, шта да вам сада говорим ја вама.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Немојте се љутити, мене то лично не занима, али је битно да видимо да ли сте ви претрпели одређену штету с једне стране, пошто сте оштећени, а с друге стране да видимо.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Хвала богу.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми молим вас, примате ли ви део мировине, као Хрватски драговољац?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Имам сломљену кључну кост од рата, сломи нос, простату имам, уродинамику не желим ни цигану, можда сте чули шта је уродинамика, не желим нити цигану, шта је уродинамика, кад ти гура ону никловану цијев, повредили су ми доле све у простати, крв сам шест дана мокрио. То вам ја говорим ко драгом богу сад, да вам кажем ја, не морам рећ ништа, стално су ми руке, дланови стално су ми мокри, на ВЦ стално идем, не могу да мокрим, већ морам сјест да би мокрио, од чега.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли ви приложили неку медицинску документацију на околности тих повреда?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Хвала богу да јесам, све што су тражили.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко ме сте приложили ту документацију?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ма дај, ко ми је тражио.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко ме сте приложили ту документацију можете ли да нам кажете, пошто би и ми волели такође да видимо ту документацију, имамо право на то, јер ми проверавамо ваш исказ.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ко ми је тражио тамо сам приложио, ко је надлежан тамо сам приложио.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро господине. Ево још последње питање. Да ли ви примате део пензије по основу ваших заслуга у одбрани ваше земље?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Онај ко је тражио од мене документацију радну и све остало, повреде у току рата и домовински рат и одбрана села и то све скупа што су год тражили ја сам им приложио, на основу тога.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добијате ли део мировине на име тога?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добијате ли део мировине на основу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Неки дио да, неки дио да.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Учешћа у домовинском рату, је ли тако?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, неки дио да, то су они одредили како већ иде по закону.

Адв.ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала вам најлепше.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Добар дан господине Кризманићу.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добар дан.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Браним потпуковника Димитријевића у овом предмету а ви сте споменули данас да је у Брајковићевој кући била команда војске.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Хоћете ли да нам само опишете где је та кућа у селу Ловас у односу на неки други објекат?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па кад се улази горе у Ловас, лијево је била кућа од Боре Кесар, ту је била милиција САО Крајине, горе напред била задружна зграда, десно је на ћошку школа, а кад се долази са десне стране у Ловас ту је била кућа Брајковића, ту је сад кућа Брајковић Стеве, ту је била та команда војске. Било је са десне стране где је криж, ту.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Само да ми још кажете када сте први пут приметили да је у тој кући команда војске?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Кад сам примјетио први пута?

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Примјетио сам тад кад су нас затворили, значи тога 17-ог датума, тад сам видео да одатле излазе.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Рецимо у односу на минско поље, пре или после?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па кажем дан прије минских поља, 17-ти, 17-ог су нас затворили, таман тога дана, сам рекао, да сам приметио да је ту војска, а касније сам знао да је ту. Дан прије минских поља, 17-ога сам приметио да је ту војска, нисам прије ни загледао, нисам ни знао.

Адв.БРАНКО ЛУКИЋ: Е добро, хвала вам, немам више питања.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли бисте хтели да нам кажете где сте седели на клупама, лево, десно у средини?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: На клупама, па отприлике у средини, било је тамо, у задњем реду у средини, било је три реда колико се сећам, било је, три реда је ваљда било клупа, ја сам био до хангара у средини негде. Крај мене је седио Ђука Радочај с десне стране, покојни.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Рекли сте да је са ваше леве стране, трећи од вас седео Јосип Туркаљ.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам реко да је сједо, већ ујутру је био трећи ту с лијеве стране, већ кад смо се ми устали.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не чујем вас, молим вас приђите мало микрофону.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро, опростите. Ноћ кад смо седели ту, ту је био крај мене с десне стране је био Ђука Лукетић, али ујутру кад смо се устали, наређено је било да устанемо и онда је, изашли смо из тих клупа, непосредно прије минских поља смо стајали ту са стране, трећи у тој групи, трећи до мене, нисам реко кад смо седели, већ кад смо устали ујутру, то је било ујутро је био ту три корака од мене, два корака од мене, трећи са моје леве стране је био, кад га је тај Петроније понудио цигаретом, реко да има фину, да има добру, имаш лепу косу каже, јел би хтео запалити.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не чујем вас опет. Извините не чујем вас.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Питао га је тај Петроније, јер би хтео запалити, има косу добру, да би хтео запалити цигарету, понудио га је, он је био ту са моје леве стране трећи, Јосип Туркаљ, није седио већ је стојао.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Трећи је био, а ко је био први до вас и други?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Немам појма, не могу ја то се, њега сам видео зато што га је звао, детаље не могу памтити.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте видели Лукетић Антона, где се он налазио?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Лукетић Анту?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Он ту уопште није био, он је био кући са својим оцом Пером, био је само Ђука, а Ђука је ишо по њега кући и по оца. Тако му било наређено да доведе тату и брата.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте у то време познавали Радмиловић Милана?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да ли сам га познавао?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте познавали Радмиловић Милана?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, јесам.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли је он био 17-ог и 18-ог у дворишту?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам, не могу рећи. Не могу рећи, он је био радни вод, пекара, тамо крух где се пеко за Ловас, он је ту био радни вод, а ди је био, нисам га видио.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Уопште га нисте видели?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја га особно нисам примјетио. Не.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сам вас добро чула или погрешно? Цитираћу вас «да је Петроније био на такозваном минском пољу»?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, ја га на минском пољу нисам никад споменио да сам га видио, Петронија, нисам га споменио, ја сам њега реко да сам га, ту је био у дворишту зграде те гдје смо били затворени, ту је био Петроније, а нисам реко да је био на минским пољима. Нисам га тамо видио, нисам гледао шта, нисам га тамо примјетио, не.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: И тужилац вас је питао, али ја заиста нисам чула одговор, како сте сазнали за име Петроније?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па нисам ја реко да је он Петроније, нити њему пише, сви су га звали оно ти је Петроније, оно је Петроније, сви су га звали по имену Петроније, био је нако низак, ошишан до главе, мали, низак. Како сам ја знао да је он Петроније, па чуо сам од осталих свих на улици тамо да је он Петроније, то сам упамтио да је он Петроније, а нисам нигде читао.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А кад сте то чули од других?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па кад сам га.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли тада или после тога? Да ли после тих догађаја?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам ја чуо ништа прије тих догађаја већ непосредно значи после тих минских поља сам знао да је то Петроније, а прије ја нисам имао с никим ништа, имао сам радни вод, радио сам своју струју, што су рекли, што су ми наредили, нисам ни ишо, тамо сам ишо, а имена ја и надимке никад нисам.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А да ли можете да нам кажете од кога сте чули његово име?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Конкретно не могу да се сјетим од кога сам чуо његово, да сам упамтио ја бих реко да сам чуо од тога и тога, да се он зове Петроније, сви су га звали Петроније, и његови су га звали Петроније, ал.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете мало ближе да га опишете?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па реко сам вам, колико сам, шта сам ја у њега гледао, видим и прођем, шта ја, мислим оно, био је кад смо то били, кад смо се вратили.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не чујем вас опет, ја вас молим да приђете микрофону.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Када су нас вратили са минских поља тад сам га видио, дошо је у то двориште, Петроније је дошао у то двориште са неком пеглицом наранџастом, колико се ја сјећам, нека наранџаста је била пеглица, он је дошо ту, тад сам га видио први пута оно, испред нас био је тамо, стајао. Претио тамо, викао, дерао се, био је низак, шта је био висок то не знам ја ближе.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Колико отприлике, које висине?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па око 160, нижи растом човек, нисам га мјерио, шта, хајде рецимо, нижи растом, 160 рецимо био, физички је био врло јак онако, видим да је набилдан, да је, нешто је вјежбао, јесте, видим, био је оно јак, низак али је био јак. Није он био дебео, низак, јак био, физички био онако, има мишиће, показивао је тамо како је имао истетовирано на рукама нешто, шта ја знам шта има, углавном тетоваже је имао, био је све у мишиће, кад је гасио цигаре, на себи је гасио и чикове, на руци је гасио чикове, значи није гасио, чикове је гасио на руци, тамо што је показивао. Тај дан сам га први видио пута, значи ја сам га уочио тај дан ујутру, значи 18-ога ујутро када је Јосипа тога Туркаља прозвао за цигару и кад је, касније они су га тамо од њега радили, шта су већ радили, то сам већ био испричао за тог Јоју Туркаља, он га је нудио цигаром, тај Петроније, ја сам га знао као Петроније. Ви сте рекли да је то Димитријевић, не знам како сте рекли, шта. Ја само знам да је он Петроније, тад сам га видио први пута, после други пута сам га видио кад смо дошли са минских поља кад је дошо ту у то двориште, Петроније, знам га само ко Петроније, никако више, ни име ни презиме не знам за њега.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да нам опишете Косту и Николу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли можете да нам опишете како је изгледао Коста, како Никола?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Коста, Коста је био низак, црн, висине ко он, ако не и мањи, па ко и Петроније тако, имао је косу другачку, црну, црн је био, нако мало криве ноге је имао, ето то што ја могу да опишем. Био је црн, скроз је био црн, скроз је био дечко црн, гарав, косу је имао нако мало дужу, вако до рамена, и то је то што се ја могу сетити. Имао је неке чизме црвене, напумпане, била је зима, већ је била јесен, имао је неке носио је чизме неке нако пумпарице неке, Коста. А Никола је био, имао је косу прије дужу, био је плав, висок Никола, имао је униформу полицајску, сви су га звали као Никола, тамо је возао ауто, шта ја, ја га знам као Николу, не знам ја ни надимак ни ништа, ни презиме, али ипак је био виши од мене, ја сам, можда 185, значи виши растом, преко 180 висок, нисам га мјерио, висок је био преко 180, имао је косу, а касније, касније после тих минских поља, па једно пар дана, колико сам ја примјетио касније се ошишао тај Никола. Колико је то било након минских поља не знам, али више није имао косу, био је, имао је плаву косу, значи он је био плав, онако рицаст, плав, а касније је се ошишао Никола, тај високи, он је имао униформу САО Крајине, мислим милиције тадашње, Никола.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли вам је сећање боље било пре 19 година или 17, него што је сада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Хвала богу да је, и то не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кризманићу не морате да одговарате.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Морам.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У изјави коју сте дали '93.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим? Па неке ствари које. Само мало. Неке ствари сјећање, хвала богу да је сјећање, неке ствари које сам упамтио памтим до дана данас, и што сам год реко реко сам оно што сам упамтио, што ми је остало у сјећању, што сам видио, што сам чуо, значи што сам ја чуо, што сам ја видио, не што су ми

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

други рекли или што су ми причали, то што сам реко то је тако, многе ствари нисам видео, кад сам био друга улица, друга кућа, ја немам појма то је друга држава, ја не знам, а што сам видео, што сам прошо, доживио, и последице које имам, то имам, то носим док сам жив. Неке ствари не знам, неке ствари ето, с моје десне стране седео је Ђука Лукетић у тој згради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је господине Кризманићу, у реду је, не морате да објашњавате.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У изјави коју сте дали 12.студеног 2003.године пред Жупанијским судом у Вуковару, нисте изјавили, а данас сте изјавили цитирам «дошо је Петроније са пеглицом и секирицом и рекао да ће нам бити горе него онима горе» зашто то нисте изјавили 2003.године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање. Господине Кризманићу не морате да одговарате, кад кажем одбија се одговор.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро. Па валда ме нико није ни питао, бога ти.

Адв.БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извилите господине Деветак.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан. Драгутине споменуо си данас Милана Миљковића да си га видео горе у машинској радници, јел тако?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам реко то, реко сам, нисам реко тако, реко сам да сам видео његову жену Аницу Миљковић Миланову жену а не да сам видео Милана. Милана ја нисам видео.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, извињавам се.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, не, све у реду.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Управо сам хтео да питам да ли си видео Милана?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, добро. А реци ми молим те поред Анице, да ли је било још тамо жена?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па било је њих четири, пет, ја сам видео Аницу, видео сам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Амбринац Мира је ли била?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Видео сам Петру, Марка Кесегиха жену сам видео.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Марка пекар Кесагића жену, Лепу јел тако?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, Лепу, да, њу сам видио.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси ли видио Ловрић Катицу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Кога?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ловрић Рајка жену, Катицу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, и она је била тамо.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси ли видео Ђаковић Наду?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: И она је била тамо. Чекај мало, Ђаковић?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нада, Нада, од онога покојног Паве месара снаја?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, не, нисам видио њу, не.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси ли видио Новаковић Марицу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Мислим да да, Марица.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, да ли си видио Жељку Антоловић?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: И видио сам ову. Молим?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси ли видио Антоловић Жељку?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, не.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Кад су оне дошле тамо 18-ог?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па не знам, не могу ја то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на питање, ако их није видео како да зна кад су дошле.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Госпођо председнице, он је за неке потврдио да их је видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, добро, одбија се одговор. Спомињао си да си радио.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Радни вод био, да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јеси ли био у групи са Кувеждић Јосипом?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја молим режију да камеру усмери према господину Љубану Деветаку а не према адвокату Градимиру Налићу.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Опрости нисам разумео с ким си био у групи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало господине Деветак, да би видео он тамо вас.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Радио сам са Здравком Кесером те инсталације а акумулаторе на томе агрегату за команду милиције и управне зграде и команде војске су радили струју са тим агрегатом.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: То је био Балић Ивица.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро хвала, али опростите ко те је распоређивао на те послове?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко те је распоређивао на те послове?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: То ја не могу рећ, то ја не знам ко је одредио да ја идем радит тамо, ја то не знам.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А Драгутине опрости молим те, пре рата где си радио, пре тог 10-ог, у задрузи?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Радио сам у Борову, био сам електричар.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Реци ми молим те кад си данас говорио о тој детелини тамо.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Кад си данас говорио о тој детелини где је било минско поље, је ли тако?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имамо бих једно питање у вези с тим?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Опростите не могу више, морам ић на ВЦ. Молим председницу вијећа да ми одобри да одем на ВЦ, морам ићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево направићемо кратку паузу, па ћемо да наставимо даље.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се прекида у 12.15 часова и биће настављен у 12.35 минута.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла сам, али то је, ако би данас онда би наставили овог сведока.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 41 минут.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да ће у наставку главног претреса адвоката Бранка Димића мењати адвокат Бранко Лукић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се чујемо госпођо Курбел, изволите.

Судија Жупанијског суда у Вуковару Јадранка Курбел: Прије него што почнемо обзиром на протек времена да ли ће данас бити испитан други свједок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад сам управо то рекла да ћемо се потрудити то данас да завршимо да не би сутра настављали.

Судија Жупанијског суда у Вуковару Јадранка Курбел: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли може?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може, може.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да поновим, Драгутине кад сте ишли према тој детелини где се налазила, где се десила та експлозија мина.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: На почетку те детелине са десне стране кад гледаш са цесте постоји један путељак крај неког багремара који иде горе ка Јакшином винограду где има и она кућица нека виноградарска, је ли тако?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па реци ми молим те тај угао или кут који чини багремар и виноград колико је вишљи у односу на место где се десила експлозија бомбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мине.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па бомбе или мине, исто је.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Где је експлодирала бомба, мина где је експлодирала и та кућица горе, колико је разлика?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да, висинска разлика колика је? У метрима, отприлике и да ли јесте разлика?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па можда једно висинске разлике ди је то експлодирало и та горе кућица ди је била разлика је једно па једно пет-шест метара ајмо рећи толко, отприлике толко, по моме пет-шест метара висинска разлика.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи ако се неко са десетак метара.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: До пет метара, до пет метара рецимо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, ако се неко десетак метара даље од тог места, од тог пута налази у правцу тамо боровске фабрике, да ли је у истој равни или је далеко вишље обзиром да је ту стрмина, је ли тако?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па ту негдје ди је била боровска та зграда творница и тамо ди је била та кућица код Јакше ди је имо виноград, можда је то било метар-два, ајмо рећи можда је било зера више, метар, метар и по – два, тај виноград ди је имо Јакша то је било мало вишље, та кућица је била горе на врху брда тога. Отприлике метар и по, шта ја знам, толко је вишља та Јакшина та њива него творница.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хоћу те питати Драгутине по твом мишљењу уколико се неко налази десетак – петнаест метара према месту где се догодила експлозија онај ко остаје у том куту, о којем смо мало прије причали да постоји, да ли му тај може сметати, тај други иза њега који се налази на куту да преко њега пуца?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ма ја то не могу тако рећи, ја могу рећи само кад је мина експлодирала та одскочна кад је експлодирала кад су ови који су били погинули, ранити доле, падали и ми смо пали доле кад се почело пуцати значи почела пуцњава кад се мина активирала та прва, онда су пуцали нама по

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

леђима из тога ди је тај Јакшин виноград сад то доле, сад је виноград прије је била та култура, пуцали су по нашим људима доле, по нама свима, а нисам разумио питање у вези чега?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се може констатовати да онај ко се налази ту да може на то место да пуца да не повреди никога испред себе кога неће?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ове који су били иза нас пуцали нама по леђима нико није испред њих био, они су били поредани иза нас пуцали су по нама, значи нису имали кога да повреди, а ови горе из винограда су пуцали са снајперима нису тамо били колона, тамо су били снајперисти који су гађали кога су хтели, шта су хтели и како су хтели, ти су били снајперисти горе ди смо били, а леве на цести је била исто војска, ти нису пуцали, са цесте нису пуцали по нама већ су само били да се не бјежи преко цесте, тамо су били с леве стране су само били стајала војска, а иза нас иза леђа нас ди су нас натерали ти су пуцали по нама и тамо из Јакшиног тог тадашњег винограда су пуцали по нама тим снајперима.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Без икакве сметње да повреди некога свога?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Без икакве сметње само да се пуца по нама. Намера је била нас све побију, фала богу, само што нас је та редовна војска скупа саставила, да није наишла редовна војска гарантирам да би све не би нико изашо жив из тог минског поља, нико жив, нико, али та редовна војска која је наишла она је то стопирала.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У суштини питам да ли је могао без сметње да пуца а да не повреди неког свога или некога кога није хтео?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Точно. Могао је да пуца никога није могао повредити свога, точно, тај што је пуцо по нама.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Е хвала.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, молим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Данас си говорио о команди војске у кући овога Стеве Брајковића, је ли тако?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, то сам споменуо, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знаш ли кад је команда у кући Стеве Брајковића војна успостављена?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Месец или то?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не могу знати то, не могу знати, само знам да је тамо била дан прије минског поља, ја сам видео да су тамо из те куће су излазили војска, су излазили војници, а кад је поставита команда то не знам, не могу рећи.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли ти је познато или си можда чуо од других да је исто постојала војна команда у кући Бранка Девчића оног лимара?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, нисам то чуо, нисам знао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Примедбе имам само госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тачно је ја да сам видео ову браћу Јоце Лукетић кад су их тукли и тамо су стајали уз зид радионице као и браћа Сабљак синови од овога Пере Чутуре, као и на средини Никола, Аждаја и Бато и још неки с њиме што су тукли.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам ко је туко, тукла је војска, видео сам кога су тукли, то сам видео.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја кажем да је тачно то да сам ја то видео кад сам био у ономе.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Аха, сад говори Деветак Драган.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Деветак Љубан.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: А Љубан да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим режију да окрене камеру према оптуженом.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја ко је, мислим ја не могу рећи да сам то видео али тамо си био, сад да ли си баш гледо да ли ниси ја то не могу, ја сам само погледиво, нисам ја видео целу ту тучњаву, то све ту макљажу то ја нисам видео али кажем.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Следећа примедба да Деветак Драгана ниси могао видети 18-ог.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам видео, нисам видео, опрости.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јер је он дошао у Ловас тек после пада Вуковара.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па њега сам видео касније са женом али нисам га видео ту, Драган нисам уопште видео ни униформи, не. Љубан је ту био али ја.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ја сам Љубан, ја сам био, признајем да сам био и признао сам то у својој изјави.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ти си био ту, само си био, стајао си тамо, ја. Само знам да су неке жене падале у несвест тамо кад су то виделе те батине да су пале у несвест неке жене које су тамо биле, да им није било добро, а ја то некад ја сам секунд, две-три секунде погледам па опет доле глава, ја сам само доле главу имо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро господине Кризманићу, ово су његове примедбе ако буде сматрао суд за потребно да одговорите одговорићете. Изволите господине Деветак је ли има још?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Још једна примедба, Драгутин ме није тога дана могао видети у униформи, не само тог дана него никад ме није видео сигурно у униформи и то је чиста измишљотина. Немам више шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро, то је његово право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље од оптужених ко има питања, изволите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Питао бих сведока пар питања. Прво питање је колико је мештана кренуло према минском пољу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па нас су ставили у колону, ја их нисам бројо, кажу да је био педесетједан човек, педесетдва, педесеттри, колко не знам, на путу је један убијен. На путу је убијен Бошко Бођанац, код Циндрић Луке, а били смо у колони.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми када је била формација у покрету прво скретање лево према тој детелини са десне стране да ли сте приметили једну групу војника која се исто прикључила колони?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам нити број нас колко је било, нити сам приметио ту групу, не. Она група која нас је водила горе од хангара од радионе ти су нас водили, а ко се касније прикључио нисам ја уопће окрећо у тој колони, ја сам ишо напред и гледо, не знам да ли се прикључила да ли није, то не знам, ја нисам видео.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро. Кажите ми је ли Вам познато колико је рањених било на минском пољу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Четрнаест.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Четрнаест.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Тако смо ми тамо натоварили кад смо утоварали на камион мислим да је било четрнаест рањеника, мислим да је било четрнаест, нисам их ја бројо али тако су рекли кад смо се враћали горе. Не знам ко је бројо, ја нисам бројо, само носио.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли познајете све те рањене?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли их све познајете?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Који су били ранити?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, познајем их.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми колико је погинуло на минском пољу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Колико је погинуло на минском пољу? Не знам ја колико је погинуло, кажем нисам ја бројо, они који су остали остали су, а који су их купили, касније су их купили ови дечки након дан-два кад је она киша падала, је ли 26 или 29, не знам колико је погинуло.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Нисам Вас чуо довољно?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам ни бројо, кажем ја, који су погинули нисам мого, то сам чуо касније да су погинули на минским пољима колко 26 или 29, не знам. Нисам бројо ја кажем да сам ишо, само сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисмо чули одговор.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Је ли рекао број, ја нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да није бројао а да је касније чуо 26 или 29.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Чуо 25-26. Јесте све жртве познавали?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Апсолутно да, јесам. Мјештани, Хрвати.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли можете да ми набројите десетак који су погинули?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Који су погинули?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па погинуо ми је брат од ујака, вјенчани кум, Сабљак Иван, брат му рођени значи Марко, трећи

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

брат од ујака ми погинуо Сабљак Томислав, погинуо је Пањик Златко, Пањик Антун, погинуо је Бадањак Перо.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте сад. Да ли се сећате још некога да је погинуо?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па како се не бих сјећао, сјећам се само не могу сад доћи, не може ми доћи на памет. Преко њих сам тамо прелазио боже мој, Солаковић Дарко, Марковић из улице мој, Маринко, Штрангаревић Славко, не могу се сјетити, тренутно се не могу сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, у реду.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми то су све жртве за које сте чули да су погинули?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Које сам видио, а чуо сам за остале, то сам видио тај дан кад смо товарили те, те сам жртве видео које сам сад набројао тамо да су, да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала, немам више питања. Имам само једну примедбу. Сведок је био рекао да није бројао колико је погинуло да би сада набројао један извештај број жртава.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам их бројао ја да сам ишао, да сам њих бројао, да сам ја инсистирао, већ кад сам ишао по рањене који су били ранити па сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је господине Кризманићу, нема потребе да одговарате на примедбе.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Рекли сте ту, како кажете кад су вам пуцали у леђа, да сте се једног тренутка окренули и да сте видели овога Рендулића.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Јесам, то је било кад сам се опростио са покојним сусједом Туркаљ Јосипом кад ми је дао руку, кад ме стисао за руку, кад сам се окренио да ме боље погоди да се не патим, да се не мучим, да се окренем да ме убије да ме погоди у главу него да се патим као тај Јосип Туркаљ до мене, био је точно како сам се окренио.

Опт. АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли је он пуцао?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не могу ја, ја сам рекао да кад сам се окренио тај момент сам погледо у њега тачно иза мене је био а да

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ли је пуцо да ли није то ја не могу рећи, никад нећу ни рећи, то ја никад нећу сазнати. То зна он, само он то знаде, ја то не знам.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Ту струју, те инсталације што сте разводили, да ли сте.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нисам разводιο, већ поправљо, поправљо сам горе штендере и каблове, жице те, да.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: А нисте разводили по кућама?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, нисам ја био зарађиво, ја сам само крпо то, да ће они то пустити као струју доле, као неке ће одвојити, да ми припремимо само горе штендере, жице које су они оштетили и онда ми то поправимо, онда они узму аутомат па пуцају поново, каже зашто ниси овде поправио, да поправио сам, само сам поправио мрежу сам поправљао на кућама, а не инсталације.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: 11.10.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: 11.10. да ли сте били у задрузи?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли сте видели кад су доведена браћа Павлић?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Браћа?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Павлић.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја то нисам видио, само сам чуо из приче, касније сам чуо да су доведени али нисам их ја видио.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: А да ли сте чули да су пуцали на нас?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, кажем нисам видио, чуо сам касније да је било пуцњава да су их привели зато што су пуцали. То сам чуо касније да су их привели зато што су пуцали, а ко их је привео, ди су они били ја то не знам, нисам их уопће видио ја, ја не могу ништа рећи о њима, ни ко их је привео, ни ди су они били, ја то не могу рећи, нисам био ту. Они су из дола.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Славко Кризманић, то Вам је брат?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Славко Кризманић?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Рођени брат, јесте.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли је и када завршио обуку за гарду?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Шта је завршио, обуку за?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Гарду?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: За гарду?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Мој брат никад није био у гарди. Мој брат није био никако био на обуци, у никаквој гарди није био брат. Он је био конобар у Сотину.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: 10.10. колико је хрватских полицајаца било у Ловасу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Молим?

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Да ли је 10.10. и колико било хрватских полицајаца у Ловасу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не знам ја то.

Опт.АЛЕКСАНДАР НИКОЛАИДИС: Хвала, немам више.

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: Рекли сте да сте се у једном моменту окренули после пуцњаве, да ли можете да кажете колико су отприлике били удаљени они који су пуцали на вас?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па једно ајмо рећи четрдесет метара колко се ја сјећам.

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: Хоћете поновити, нисам разумео.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Колко се ја сјећам тридесетпет-четрдесет метара су били иза нас, иза леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једном поновите, не чује се, расипа се звук.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Око четрдесет метара, тридесетпет-четрдесет метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Око четрдесет.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Око четрдесет метара иза нас иза леђа.

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: У моменту кад је престало да се пуца на вас па до доласка те кампањоле колико је отприлике времена прошло? Те војне кампањоле коју сте уочили да је дошла на путу ка Ловас и зауставила се.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па није се престало, већ су они зауставили то све даље. Кад је кампањола прва та стала иза њих је још било возила, четири-пет возила иза те кампањоле где је био тај старешина он је то зауставио све скупа да се прекине, реко је да се

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

тако не убија ни стока, а не људи, ко је то наредио, шта се то ради и онда је престало дефинитивно кад се та појавила кампањола, та редовна војска тад се стало. Да није дошо он не би нико ама баш нико не би осто жив. Нормално да нико не би осто жив.

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: Није ми мало јасно.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Две су биле старешине и томе старешини сам ја, биле су две старешине старији, мислим капетан прве класе ваљда, не знам шта је још био, ја сам њима дао, они су мене водили тамо исто у Дом културе где је кино и ја сам њима дао изјаву како, шта је било, а ко је то био сад ја име и презиме везе немам ко је то био, презиме, само знам да су били, да сам ја дао изјаву њима на папиру тамо написао сам. Тад сам ја диктиро они су тамо писали али име презиме немам појма, само знам да је тај био Александар био тај војник који је био демонтиро прву мину, који је демонстриро како се демонтира прва мина, тај редовни војник дечко који је био, он је био младић.

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: Господине нисмо разумели. Поставио сам питање на основу Вашег пређашње изјаве. По завршетку пуцњаве да ли је кампањола дошла после десет, петнаест, двадесет минута и те старешине или је дошла пре или је ту била?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нису они господине престали са пуцњавом није то било паузе, тако се десило. После прве mine кад се бацио онај Краљевић на ону мину да се убије, кад су пуцали по нама у тај момент се појавила та возила која сам реко, појавила се. Нико тамо није правио паузу ни вато зрака, ни пуш паузу. Они су једноставно тај момент кад се мина друга експлодирала и кад се пуцало по нама они су једноставно дошли и зауставили су се на цести тад се стало, и онда је он питао «шта то радите, шта то чините с људима», тај који је био старешина активни је реко, коме је причо, причо је њима, коме, не знам коме се обратио, тако нису они стали сами од себе ти који су нас тамо довели не. Све је било тако спонтано, шта ја знам, значи нико није правио паузу, пуцало се по нама, након експлозије се пуцало, након друге експлозије се пуцало и у међувремену се та кампањола одозгоре појавила од шуме и тад се стало кад су они наредили да се стане. Они су наредили да се стане и онда је било како је било, даље сам реко, причо сам. Нису они стали сами од себе већ тај старешина је

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

наредио да се стане са пуцњавом, он се појавио. Није било ни, шта је било, нико није наредио да се стане од ових који су нас довели на минско поље, они су се на нама иживљавали, радили су шта су хтели, међутим то је зауставио тај конвој пар возила колко је било њих тамо, пет-шест возила, тај старешина који се појавио у том моменту он је зауставио то све скупа даље, тај масакр.

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: Јесте ли Ви служили војску?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не разумем питање, како слуша војску? Што су наредили?

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: Не, питам да ли сте служили војни рок?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ја сам служио војни рок, јесам у Димитровграду, јесам и у Сомбору, јесам.

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: Да ли сте били у пешадији?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, био сам плавац, био сам радариста. Био сам плавац, радариста, на радару сам радио. Био сам радариста, на радару сам радио, плавац сам био.

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: Да, чуо сам. С обзиром да сте изнели Ваше мишљење да су хтели да вас убију, да ли мислите да са раздаљине од четрдесет метара кад се пуца на некога да би тај неко остао жив да је постојала намера да сви будете побијени?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Е сад Ви опет мене хватате у раскорак. Нисам ја тако реко како сте Ви формулисали питање, ја сам реко овако а кад су нас довели на та минска поља ја нисам знао да су ту мине, нисам појма имо. Кад је прва мина експлодирала кад су нас натерали на мине по нама се пуцало, колко је било погинито, погинито, рањено то је остало. Рекли су који су читави да се устану да иду даље, ми смо устали се ишли смо даље, нормално терали су даље на мине. Кад се дечко овај бацио на ту мину поново су отворили ватру по нама пуцали, сви су доле легли и тад се појавила та кампањола, да није се појавила она па шта ви мислите питам ја вас и оне дотичне који су тамо били који су се проводили тамо, да ли би они стали, да ли би они нас оставили живе, шта Ви мислите, да нису наишли ти редовна војска, питам ја Вас. Ја такав осјећај имам нико ме убедити не може, него да су нас све хтели побити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јасно је, чули смо одговор, јасно је. Изволите.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Нормално да су нас хтјели и гађали су нормално су гађали у душнике и у кичму да се више пате, да се више муче, али сам се ја био окренио не да видим ко је тамо иза мене иза леђа, мени су сви исти били, окренио сам се да скратим себи муке да ме нема, да се не патим као овај до мене Туркаљ Јосип, зато сам се ја био окренио, не ради другога, нисам ја уопште био радознао, само ме нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду је господине Кризманићу, разумели смо Ваш одговор.

Опт.ДАРКО ПЕРИЋ: Немам више.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми у вези тих стражи које сте помињали да сте и Ви били један од учесника страже.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када су те страже функционисале? Да ли је пре напада су се још увек одржавале страже или не?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Јесу, точно, да, до дана тога кад се, значи до дана тога кад су нас водили, кад су нас затворили на минска поља, значи до 17-ог је то све било стража се давала по распореду, свако је имо свој распоред кад ти спада идеш на стражу, мењаш, долази други и то, предаш оружје другоме и то је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим на ове цивилне страже о којима сте Ви причали.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су те цивилне страже функционисале до самог 10.10.1991. године кад је био напад на Ловас?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Јесу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците ми сада да ли је село Ловас било брањено село? Да ли је била нека организована одбрана онога дана кад је био напад 10.10.?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Да ли је била организована одбрана? Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није била организована никаква одбрана?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па људи који су имали кажем у себе оружје кажем имали су, то је било све кад је било ујутро пола осам кад су почеле те гранате падати по селу прије напада, а напад је дошо овамо доле од Бешке, људи су били који су били, ко је пружо

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

отпор ја не знам. Ја сам био ту са покојним Туркаљ Јојом и оцом у дворишту, ја сам хтео ићи по крух ујутро кад сам се вратио онда се ту нашао Јосип Туркаљ, онај који сам био причо о њему сусјед, ми смо били ту, а ја за остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми да ли Вам је познато да је дошло до неке предаје оружја илочној полицији и Југословенској народној армији од стране села и да је било неких преговора у том правцу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Па био сам ја горе кад је био свећеник тамо исто Бурик и говорили да је полиција била наша из Илока и војска је ту била и договорена је предаја од тог ловачког оружја ко је шта имо наоружање да се преда и то је било предано и тај мој покојни кум Иван Сабљак и Марко они су донели неко своје оружје исто од куће те пушке донели су ту и предали су. Ту сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми за неке људе сте помињали да су били тамо страдали на минском пољу, а до сада неки саслушани сведоци су нешто другачије тврдили, ево ја ћу Вам конкретно рећи за овог Николу Бадањка, сведок Влатко Палијан је изјавио да он није страдао на минском пољу него да је остао у задрузи, па Вас сада ја питам.

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Ди да је остао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У задрузи, да је остао у задрузи и накнадно је на неки начин страдао али да није био на овој детелини, па да ли можете Ви са сигурношћу да потврдите да је Никола Бадањак био на минском пољу и да је тамо страдао?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Никола Бадањак не, нег Пера Бадањак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Перу можете да потврдите, а за Николу?

Сведок ДРАГУТИН КРИЗМАНИЋ: Не, за Николу Бадањка не, за Перу да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то је сасвим друго нешто.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Ја оно што сам видио, а што нисам, не могу рећи што нисам видио, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ја и тражим оно што сте видели. Сведок Томислав Шелебај, Ви знате Томислава Шелебаја?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Да, познам га.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је везано за ову браћу Златка и Антуна Пањика помињао да један од њих двојице није страдао на минском пољу и управо је то причао за Антуна Пањика, званог Туна, пошто је Томислав скупљао те лешеве са минског поља, па Вас ја сада питам да ли Ви са сигурношћу можете да потврдите да је Туна Антун Пањик страдао тамо на тој детелини?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Да, да, био је горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То можете сигурно?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Сигурно и хватао је зрака, није имао зрака од снајпера од душника, јесте, а до њега је био брат Златко. Могу да потврдим, да, то што сам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћу Вас питати још за једно лице Лука Балић, за њега је Берислав Филић у свом исказу рекао да је чуо да Лука Балић био тамо претучен и остао у задрузи. Да ли сте Ви Луку Балића видели тамо на тој детелини?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Нисам Луку Балића видио, само то што сам видио. Ја сам Луку Балића видио то јутро, Лука Балић је био претучен и остао је ту, а да ли је био у колони с нама на минским пољима, шта је са њим касније било ја то не знам. ја сам видео да је био претучен, да је тамо био у ћошку горе десно, али шта је било са њим после, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас сада питати за неке људе који носе исто Ваше презиме да ли евентуално знате шта се њима десило, да ли су Вам можда и неки рођаци – Вид Кризманић?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Знам њега, знам да му је, тако сам чуо, ко га је тамо видео не знам, ко га је нашао кад су га истоварили, ја сам чуо кроз причу касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон, микрофон код уста.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Нисам га видио, рекли су само да је био са редеником целог који га је тамо, ко га је убио, да је цео Реденик у њега био потрошен, да је пропуцан скроз и да су му кућу запалили, али ја то видио нисам, знам да му је кућа изгорела, да је кућа запаљена, али ко је то запалио, ко га је убио, не знам за Вида Кризманића, знам за Алојзија Кризманића, Вида ми је род по оцу, и тај Алојзија исто, њега су исто страшно истукли, тукли су га и њега

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

су, тако сам чуо њега су, значи Алојзија Кризманића, покојног Жељка и Дарка Павличић, браћу и оца Петра Лукетић, сина Ђуку и Анту су одвезли у капелу и да су их тамо бацили, да су их тамо унутра угурали и да су им бацили ове мине кашикаре и да су касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми овај Ђуро Кризманић, од оца Николе, 1961. годиште, знате ли тог човека?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Како да не, знадем га, знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта се њему десило, имате ли нека сазнања?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Шта се њему десило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Чуо сам да је и он био с њима заједно у капелици, да су их прије унаказали, тако сам ја чуо да су их унаказили, секли, да су их испарали, дословно тако и да су их погурали унутра да су бацили оне, да кажем те, а шта се десило са њима не знам јер су бацили касније те мине кашикаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон, микрофон господине Кризманићу не чујемо Вас.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Нисам видео њега, видео сам Лукетића Перу, Анту и Ђуку у дворишту, Жељка и Дарка нисам и нисам видео овога Кризманић Алојзија али дечка знам и чуо сам да су њих шесторицу у капелици побили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: То сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за Зорана Кризманића, од оца Вида, да ли знате нешто о њему?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Не знам, знам дечка, знам да је убијен, али не знам ни шта ни како, чуо сам али опростите за њега ја мислим да је он, ја мислим и вјерујем да је он био у оној дванаесторици које су затворили и у подруму, мислим да сам њега видео у тој колони да је он био обешен тај Зоран, да је он био обешен у тим гаражама, чијим гаражама не знам, али је он био међу том дванаесторицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми за ту дванаесторицу које сте Ви видели да се спроводе тамо, како сте рекли, према школи и то, кад је то било, да ли можете оријантационо да кажете у односу

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

на онај дан кад се десио овај догађај на минском пољу? Да ли је то било пре тога, тога дана, после тога? Кад сте Ви то видели?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Лагао бих себе, а не желим лагати себе, не желим и ни вас, не знам кад, само сам видио да су их водили, а који дан су тачно су их спроводили доле, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене само занима да ли је то било после овог трагичног догађаја на минском пољу или пре?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Нисам сигуран али мислим да је било после, последије дан или два после минског поља, мислим да је било после, нисам сигуран, не могу рећи, немојте ми узети у обзир, нисам сигуран, мислим да је било после, није било прије минског поља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. реците ми данас сте више пута спомињали да је тамо неко гађао снајпером па сте исто за Туну Пањика исто то споменули да је снајпером ваљда у леђа погођен, па ми реците да ли сте.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Није у леђа, у леђа је погођен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, сачекајте да чујете питање. Реците ми да ли сте Ви видели тај снајпер или евентуално ако нисте видели на основу чега знате да је снајпером гађано?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Видио сам покојнога Пањика Туну да хвата зрака, да нема, у душник га је погодио, тако је погођен Дарко Солаковић у душник, крклао је, нема зрака, Јосип Туркаљ до мене, одмах до мене с десне стране је био мени за руку са мном се опростио, он је погођен у кичму, тачно у кичму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас прекинем. То смо све чули, значи, али моје питање гласи.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Ја нисам тачно видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, сачекајте да чујете да питање да бисте могли да ми одговорите.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Чуо сам Ваше питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми конкретно господине Кризманићу на основу чега тврдите да су ти људи погођени снајпером?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Па ја тврдим, не морам ни тврдити, претпоставка, нисам видио. Чиме би био погођен, с аутоматом је погођен тачно у душник, баш у душник је погођен и један и други и Марковић Маринко трећи исто у душник исто, баш је био погођен у

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

душник и баш би био погођен у кичму да је пуцано из неког другог оружја, сви су били, а те нико није видио, ти су нас чекали, ти нису ишли мимо нас у колони, ти су већ били тамо одређени, ти се нису нигде видјели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам то сазнање да је тамо неко чекао са снајпером?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Молим? Ти су исто случајно што су били маскирани ти исти, ти нису ишли са нама у колони, у колони су били ови који су били у униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја вас питам одкале Вам то сазнање да ти нису били у колони што су имали снајпере и да су чекали тамо?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Ја их госпођо моја нисам видио, барем не испред мене, а иза мене, иза мојих леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него шта, је ли то претпостављате, одакле Вам онда сазнање ако их нисте видели, да ли то претпостављате или сте чули од неког или како?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Па госпођо моја, ако је тај био горе сунцокрет, сад не могу рећи сунцокрет или која је била култура кукуруз, било је жуто, јесен је била, лево сам видио војску СМБ, иза нас сам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон, микрофон, отишли сте ми далеко.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Опростите, занео сам се причом. Ови који су стајали стајали су с леве стране на цести, ти су били стајали са стране, униформе СМБ, иза леђа који су нас довели, кад сам се ја окренуо, оно кад сам се с овима опростио исто СМБ, десно су били они кад су кркљали тамо зрак исто, ја сам видио униформу, сунцокрет, униформа она жута униформа, видио сам, тамо сам видио два војника, колико сам ја видио тамо два онај момент јер сам погледао у правцу мога тога суседа ко је био Јоја, десно имали су, нису имали униформе СМБ већ су имали те, такве су биле горе кад смо били горе од задруге кад су нас ослободили тамо су тајали ти у униформи, имали су снајпере на леђима, снајпере, то вам говорим да су имали снајпере ти од сунцокрета униформе, ти су имали снајпере, ваљда су то ти, нису гађали из аутомата, из митраљеза, те који су погодити у душник и у кичму, нисам ја видио да сам рекао сад је то тај испалио метак из снајпера из тога кута.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми само још једно питање да ли знате неке мештане који су тамо остали у задрузи, значи оног дана кад сте Ви поведени на то тзв. минско поље, а да сте после сазнали да су ти људи убијени?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Знам који су остали тамо, знам њих пар који су остали живи после кад су нас одвели, тамо су нас разврставали групу велику и тамо где је мање групе су оставили, знам пар имена који су остали живи, Миле Брајковић, Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, моје питање гласи.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Не знам да ли је неко остао тамо и да је касније погинуо, то не знам, то не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја ћу Вам сада рећи да су бројни сведоци овде, Ваши мештани у вези оног кретања по детелини тврдили да је прво кретање било по ширини детелине, а после по дужини. То су причали Иван Мојић, Милан Цоњар, Антон Кризманић, Андрија Балић, Јосип Сабљак, Петар Вулета да је прво кретање било по ширини детелине према неком кукурузу узбрдо, а да су после наређено им да се спустите ка цести и да је онда било кретање према «Борово» фабрици.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Ја се сјећам да смо долазили од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Микрофон молим Вас, микрофон ближе устима.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Ја се сјећам кад се долазило из села из те цесте где су на ту детелину да смо били, да је било наређено да се постројимо, ми смо били у две врсте, да се постројимо у једну врсту до горе до брда, до кукуруза, да се ухватимо за руке и да машемо ногама по тој детелини, ја се тога сјећам. Е, сад и да смо нешто морали пјевати, колико се ја сјећам, не знам више то, тамо смо били поредани у једну врсту, ишли смо држали смо се били за руке и махали смо доле ногама по детелини, онако махали као да нешто косимо, тога се сјећам до те прве експлозије, тако је било, то ја знам тако је било, колико се ја сјећам ја то могу изјавити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја управо то разјашњавам а Ви да ли сте ишли као што тврде ови сведоци и према кукурузу и према «Борово» Фабрици или само у једном правцу?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Па нисмо ишли према «Борово» фабрици док нисмо се госпођо моја формирали у ту једну колону.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Дошли смо у две колоне и онда су нас постројили из те две у једну врсту од цесте па према том кукурузу постројили. Тако постројене су нам рекли да се држимо за руке, да машемо ногама и да од тога почетка тог багреника доле идемо према, сви скупа према боровској тој згради према тој творници боровској, тако су нам наредили, а нисмо једни ишли према кукурузу а једни ишли према боровској, сви смо ишли према боровској тој творници касније кад су нас тако постројили у једну врсту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли тужилац? Изволите, ја сам заборавила.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: (пуномоћник оштећених) – Да ли сте Ви присуствовали неком састанку у Дому културе који је одржан дан након напада?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Дан након напада?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да, јесте.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ко је за Вас представљао у том периоду након напада ко је био власт у селу?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Ко је био власт у селу за време напада?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Након напада, након тога?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Па сви су говорили да је био и главни за све у селу Љубан Деветак за све.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли је још неко учествовао у тој власти?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: У власти?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да.

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Па Милан Радојчић је био главни у Територијалној одбрани, Милан Девчић Мића, од његове сестре син он је био главни у милицији, колико ја знам то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А рекли сте да сте у једном тренутку добили неко наређење да ставите беле крпе око руку, беле плахте и да вам капије буду отворене. А кад се то десило и где сте добили то наређење?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Па горе смо добили кад су нас заробили горе, затворили горе у задругу кад смо дошли то јутро смо добили наређење да морамо ставити на руку траку и да преко капије да бацимо то, они су рекли пешкир.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало. Режија пратите суђење усмерите камеру према ономе ко поставља питања, ја вас молим по трећи пут.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко Вам је то рекао?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Тамо је неко наредио, не могу рећи особно ко, ја човека не познам, шта ја знам ко је рекао, не знам, особно не могу рећи име ни презиме кад не знам.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте Љубана Деветака видели и 17.10., значи када сте били затворени у дворишту задруге?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Тај дан ја га нисам видео 17.-ог не, али 18.-ог да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Рекли сте да сте га видели 18.-ог и да је био у друштву војника, значи да су војници били око њега?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Па био је ту у дворишту тамо у оном ходнику тамо код те минске што та зграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, како гласи питање, то смо чули, рекли сте то и шта сад, какво је ваше питање?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте могли да приметите да се он некако обраћа тим војницима, евентуално да им издаје нека наређења и то, да ли сте то могли да закључите?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Нисам ја то ништа закључио, кад сам ја, ја сам вам рекао ја сам знао да погледам секунд или пет секунди и опет оборио поглед, ја сам видео, видим људе неке пате, немам појма ни ко ни шта, те жене тамо јаукање, запомагање, они који су тамо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро у реду, господине Кризманићу то смо све слушали, идемо даље.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ови затворени мештани који су тучени, да ли су претходно били прозивани са неког списка или тако?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Јесу с списка прозивани да.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А ко је прозивао те?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Тамо ко је прозивао, дотични који је прозивао ја му не знам ни име нити га познам, нити му знам име и презиме ја не познам тог човека који је то прозивао, не знам ко је то прозивао.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли током кретања колоне до минског поља, да ли је неко од војника помињао мине, да ли Вам је нешто у том?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Ја особно кажем, особно што знам нисам појма имао ни у сну да идемо на минска поља. Ко је знао свака њему част, ја му се дивим, ја особно нисам знао, не ја нисам знао.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли бисте могли да опишете тог војника коју је униформу носио и како је изгледао који вам је рекао да вам неће требати хлеб, да можете да га баците?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Могу само да кажем да је био висок негде око 180, плав је био дечко, има брчиће плаве онако, мршав, сув, висок онако мало, мислим, био је скроз сув, плав, како да кажем светлу косу је имао, плаве пути, како ја то могу да опишем, једино то да је био плав, каже «баци тај лебац, то ти неће требати више», то је било није крух то је била лепиња, то је било као сендвич, целу ноћ је био међу ногама, међу кољенима тај крух који смо добили пола, значи пола векне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кратке одговоре.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли сте приликом постројавања, значи уласка у минско поље, да ли сте чули наређење да не смете да легнете на земљу пре него што будете погођени?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање, већ сте у свом питању испричали шта, питање треба да гласи да ли сте нешто чули.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте напустили Ловас?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Молим?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте отишли из Ловаса након ових догађања?

Сведок КРИЗМАНИЋ ДРАГУТИН: Не, ту сам био стално, не.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања тужилац нема. Господине Кризманићу, захваљујем Вам се што сте сведочили у овом предмету.

Довршено сведочење.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Може да уђе сведок Јаков Пеулић.

СВЕДОК ЈАКОВ ПЕУЛИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Пеулићу, ја се Вама извињавам што сте чекали све ово време да дођете на ред да сведочите. Реците ми Ваше податке, име оца?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Име оца Ђуро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По занимању сте?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Умировљеник, пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са станом у?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Са станом у Ловасу, село Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса ближе у Ловасу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Улица краља Томислава број 19-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тисућу 1952., 23.07.1952. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Место где сте рођени?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: У Ловасу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу Вам прочитати имена и презимена свих оптужених у овом предмету па ћете ми рећи да ли сте у неком сродству или у завади са неким од њих – Љубан Деветак, Милан Девчић, Милан Радојчић, Жељко Крњајић, Миодраг Димитријевић, Дарко Перић, Радован Влајковић, Радисав Јосиповић, Јован Димитријевић, Саша Стојановић, Драган Бачић, Зоран Косијер, Петроније Стевановић, Александар Николаидис? Да ли Вам је неко род, или сте у свађи с неким од њих?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, нисмо ни род нити смо у завади били никад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Са оптуженима несродан, није у завади.

Господине Пеулићу, бићете саслушани као сведок, као сведок сте дужни истину да говорите, давање лажног исказа је кривично

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања уколико би себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Пре него што кренете да дајете исказ положићете заклетву прочитавши текст тако што ћете понављати речи које ја изговорим. Заклињем се.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Заклињем се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћу о свему.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да ћу о свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што пред судом будем питан.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Што пред судом будем питан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорити само истину.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Говорити само истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ништа од онога.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: И да ништа од онога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ми је познато.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Што ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећу прећутати.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нећу прешутјети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред судом у Београду се води поступак због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва, против ових 14 лица. Предмет оптужбе је страдање 69 цивила хрватске националности у месту Ловас у десетом и једанаестом месецу 1991. године и ближи предмет оптужбе је страдање цивила у нападу на Ловас, страдање цивила у тзв. «минском пољу» и догађања у самом месту у том периоду убиства, телесна поврређивања, противзаконита затварања цивилног становништва. Испирчаћете суду да ли сте Ви у том периоду почев од напада па на даље били у Ловасу и уопште у овом периоду кад су се ова страдања дешавала и шта је Вама у вези свега тога познато? Изволите.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, ја сам био у Ловасу, имао сам жену и троје дјеце, сад није битно колика су и почело је то гранатирање 10.10.1991. године од једног села тамо Товарник. Нисам знао што ћемо, паника је била и тако. Отишли смо у подрум код сусједа, код свог оца, у ствари имао је велики подрум и онда сам трчао кући пар пута да питам једног колегу, другог шта да радимо, шта се пуца,

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ко, ово, оно и прије тога наш тамо начелник или шта ја знам, директор задруге ишао је у неке преговоре у Шид и као у Ловасу је све у реду, никад није било никаквих проблема, тако да неће бити као у сусједном селу Товарнику је било некога исто тако, да не кажем покоља, или већ што је било, а у Ловасу неће бити ништа тако да нисмо никуд ишли, бјежати, дежурали смо у подруму побегли, ишли су, а с ове друге стране се већ чула пуцњава и паљевиња, куће су се палиле и тако то и дошао је један из суседног тог села «отвори подрум, бацам бомбу» каже. Ја одмах изађем, имам жену и троје дјеце у подруму и маму и тату и још две суседе старе жене. Ја изађем ван, рекох немој ја ћу их познати из суседног села Ступара, Дуле се звао. Ја кажем Дуле, с његовом мамом сам радио 20 година и тако сад није битно, он каже «ништа, вани», ја кажем ево шта треба, њих пет, шест је дошло у двориште и жена и дјеца су остали вани, ја кажем остави ми жену и дјецу. Униформи су били свакаке, пијани су били, прљави, да не причам о тим, није битно и иду они низ улице и онда је рафалом пуцано на кућу са запљујућим мецима, касније сам то видео, хтео је пред женом и дјецом да ми запали кућу и на улицу и тамо ме преда другима и мене и жену и дјецу и маму и тату и те две жене и води их каже. Ја кад сам га молио, познам га особно, па води мене ако сам нешто крив, шта ћеш ми дјецу. Имао сам једно дјете 6 година, син је имао 14 и кћерка 17. Не, сви вани, тамо су нас отерали у неку зграду, сад мислим, да не будем опширан да ли требам још шта? Онда тамо су жену и дјецу држали до навече и онда су жену и дјецу пустили кући а нас мушкарце су оставили. Ја сам био једно шест дана у тој задрузи, неке две просторије су биле, то су биле канцеларије од неких тамо шефова. У тој просторији смо били шест, значи ту је било малтретирања, било је свега и свачега. Сад не знам шта да још причам. И онда на то минско поље ја сам имао срећу нисам ишао, био сам цијелу ноћ тамо у тој задрузи исто, малтретирани смо били, нас је било колико се ја сјећам, давно је то било, давао сам ја те исказе пет пута, можда и десет пута и сад ја не могу точно у број ништа рећи, то су године. Мислим да нас је било 75, ту цијелу ноћ смо сједели вани на клупама, они су се иживљавали цијелу ноћ онако голи боси, ујутру су нам рекли да нас воде у виноград брати грожђе. Онда је у мојој кући, ако баш то чујем да је и Радојчић ту

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

оптужен, Радојчић је други дан дошао после тог напада. Ја сам био затворен, други дан је дошао у моју кућу, моју жену и троје дјеце је истерао из куће и уселио војску јер он је био неки или шеф Територијалне одбране, то ја ни не знам више како се то звало, моја жена каже како ћу ја од куће са троје дјеце. Каже живи с њима ако хоћеш, са 30 војника, тако да на то минско поље шести дан сам пуштен кући, а седми дан, то је био 17. опет је био неки скуп и ја нисам хтио ићи и дође један снајпериста дечко, знао сам како се зове, из Осијека, каже ви морате ићи у село има неки скуп, бићете криви. И он мене још одвезе са туђим аутом, није његов, тамо је узео или украо, није битно и одвезао ме тамо. Онда је то било припрема за то минско поље, а у тај дан и по колико сам био код куће видео сам те војске колико је било у мојој кући, суседно је од мог оца, тамо сам био са женом и дјецом, а видео сам те људе онако колико сам видео и сад дође у осам сати, колико је било, пола осам ујутру, од пет смо утјерани тамо и морали смо сједети целу ноћ тамо, малтретирани, тукли, ножевима се боло и свагда, мислим сад можда није ни битно, то вала већ знате сви и све и он је дошао ујутру и случајно је моју жену видио, дошао на каву да скува, шта ли, није било струје, ложило се и тако и моја жена каже нема ми опет мужа, одвели су га и осто је. И он одмах горе и дође мене и зове ме из те групе, кретала се већ у бербу грожђа знате? И он мене под руку и тамо а мислим да је био Деветак и било их је доста, јел он крив овај Пеулић што ме он, ал он мене уватио под руку, млад дечко био можда једно 25, имо сам дуго његову адресу, можда још увек имам код куће из Ваљева је био. Био је неки командир тамо, што ли је, млад дечко и он мене под руку, јел сам крив, јел сам крив, и већ ме води, овај чека, чека и он мене под руку и одведе кући и тако да нисам ишао на то минско. Не знам, ако је и то можда није битно, дошао је кући донео је литру коњака из моје куће овамо ди сам ја, ја сам био уморан од целу ноћ што смо тамо били и шта смо прошли и он отворио нама да је био баш «баделов» коњак, «отвори» и каже «газда», звао ме газда пошто смо били у мојој кући, «ево пиј каже ово ти је други рођендан». Ја то, ја сам попио два коњака и заспао, легло на сто онако, не знам од умора од свега. Е онда тек други дан сам знао, чуо сам шта се десило, ови други су сви били отерани на то минско поље место бербе грожђа, тако. Био

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

сам кажем можда сам досадан, био сам до 13.12-ог тамо са женом и дјецом. Имо сам једног доктор,а наш доктор је био у селу Качар он ми је савјетовао да идем, да бјежим да купим дјецу, други пут ми савјетује да он је исто морао обућ униформу и претучен је први дана исто, не знам зашто и тако није битно. Ал онда нисам ја ни с њим се како би реко, нисам овај имао поверења него сам овако сам ја и жена и дјеца некако до Шида и ошли за Босну и онда за Загреб и тако да смо успјели. Ћерка ми је имала две године завршене медицинске, она је морала тамо у Ловасу и наше те са минског превијати, није имо, тај доктор није имо овај медецинску сестру ко да му помогне па је све она то с њим морала радит, тако свашта је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Пеулићу, сад ћемо нека питања да Вам поставимо. Реците ми оног дана када је био напад на Ловас, да ли је село Ловас било брањено, да ли је постојала нека хрватска војска, било гарда, било хрватска полиција или неки наоружани цивили који су.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја колко знам, не. Једино имали смо ми у тој опћини или како се звало, једно пар пушака цивили су били, војске није било. Ишло се на неке пунктове да не би неки лопови и тако се онда причало, како војска? Нисмо мислили на војску да ће војска доћ на село јелте, то и ја сам служио ту војску, мислим морнарицу две године и тако, само ради ти банди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли су пре овог периода постојале неке цивилне страже у селу и да ли су те цивилне страже оног дана кад је био напад функционисале, да ли су постојале?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја мислим да нису постојале јел ти кажем колко је ту било у нашој тој опћини и како је већ било, како се то звало не знам већ, и пар пушака, то је стајало тамо а има поједини на пример имали су своју пушку. Ево ја сам на пример имао ловачки карабин, ловац сам био од оружја. Али то сам касније кад је та војска, људи рекли су ми да све склоним, да шта год нађу пиштољ ово-оно и ако имаш дозволу убиће те кажу. Онда сам ја исто и моја жена то сакрила тај карабин ловачки. Нашо сам га након 8 година, иструнио и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми да ли је пре овог дана кад је био напад било неких преговора са Југословенском Народном

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Армијом и да ли је долазило до неке предаје оружја, било њима или неком другом?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, било је преговора, ишо је наш начелник онда је био шта је био већ, како се звао Цирба и био је Адам Рендулић, он је био директор задруге и данас је. Они су ишли у Шид и наводно то колко смо ми имали као село или опћина, то се предало оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то оружје предато?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па они су то предали, ти сад бубам можда 4-5 пушака ил шта ја знам ил је било три, заборавио сам, то не могу, године су то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми Ви сте и у то време становали у улици Краља Томислава 19?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време ових дешавања?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спомињали сте да су дошли испред Ваше куће и кажете био је Ступар њега сте препознали. Јесте ли препознали још неког од Ваших мештана или?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Моја жена и дјеца су препознали само Радојчића тај други дан кад је он довео војску, тенк је један био у дворишту, један испред куће на улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког Радојчића? Како се зове тај Радојчић?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Радојчић Милан. Он је оптужен ако се не варам, ту је он. Фин и добар човек, био је неки шеф јел се то звало шеф територијалне одбране или како се звало не знам точно. Моја жена то увек спомиње и дан-данас, каже она овај, Милане па како ћу ја, куд ћу ја са троје дјеце? Каже па ако немаш куда, живи с њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. То смо чули а реците ми овога претходног дана, дана кад је био напад где се Ви налазите?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Кад је био напад ја сам се налазио у подруму код мог оца, ја и жена, троје дјеце, мама, тата и две сусједе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И сад је моје питање гласило претходно на које ми нисте одговорили, да ли сте поред тог Ступар Дулета

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

препознали међу том групом људи која је дошла испред Ваше куће још неког?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, познао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Рудића Миленка, Рудића Мирка, било је. Воркапић у Ловасу сад то они нису окривљени, можда да не набрајам? Дуле Грковић, видео сам. Ал они су нас предали, тај Дуле је био као заповедник, командир како оћете, он је нас предао другима, водите их тамо. Нисмо знали куд а скуп је био у том великом дворишту од пољопривредне задруге. Ту су терали и жене и дјецу и све иако нису из целог села све тако тјерали, како је ко тај командир био, не знам ни ја како би реко. Овај из моје улице су све тјерали и младо дјете и од оне деде од 80 све су тјерали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми шта се дешава у тој Вашој улици? Да ли сте Ви видели или евентуално чули да је неко пуцао по кућама, бацао неке бомбе или нешто слично?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па да, пуцало се стално, бомбе бацали у куће, ма то је лудница била. Црква је горила кад су нас тјерали, једна две куће до те задруге су гориле у пламену, на све стране около горило је. Не знам сад опет бубнут можда отприлике, али ја мислим 80 кућа да је запалито у та три дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте били у задрузи затворени 6 дана. Да ли сам Вас добро разумела?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да. Пет ноћи и шести дан сам пуштен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пет ноћи и шест дана?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете да кажете да ли је Вама то познато, ко је то одлучио да Ви будете затворени и да ли сте у том периоду кад сте били затворени у задрузи видели неког од људи које Ви знате?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па како да не, долазили су они код нас и тај неки Девчић Милан и тај, долазили су они код нас, неће вам ништа бити, заједно смо живели, заједно играли ногомет, заједно све боже мој. Неће вам ништа бит, бићете испитани ко је радио против Југославије биће кажњен, у затвор ће се одвест, ово-оно, ко није бићете пуштени кући ко је исправан како би реко. А кад год су они

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

дошли а кад су ошли, онда упадну ови други непознати и онда су нас тукли тамо, фино јелте, сваки дан, сваки сат времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је тај Милан Девчић то долазио? Ту у тај простор где сте били затворени или како?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да. Јер ми смо звали од ових непознатих дај нам тог Милана, ено Девчић, ено тај Радојчић, то су наши људи, да дођу овамо, видим да су неки шефови и неки на пример неки Ђура Продановић он у опћини је нешто био, не знам никад није човјек обуко униформу док сам ја био, али је био неки шефић иначе је радио ту у Вуковару у опћини, човјек има неку вишу школу, није битно јел? И доста сам био добар с њим. Тај шести дан су ме водили неки шеф милиције био, водио ме код тог Ђуре и код Деветака у опћину да још они мени одреду јел ето био сам доста пристојан у том како су они рекли. Ишо сам купио сам те мртве по селу два дана, онда су ме водили, ишо сам красти за њих по тим кућама. Онда одма нисам знао због чега ја то идем и како мене, нас двојицу су, дође пред једну кућу где нема никога, уђите унутра, прегледајте све да нема бомби, касније су они то нама причали. Онда они дођу, носи ово ми треба, деку, јастук, ово пиће све из куће, ми то њима носили они су то себи вукли ди су већ били. А ми смо то морали нормално њима и онда сам те кажем једно имо сам точан број.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само мало, одговарајте на моја питања да не бисмо дужили причу. Господина Љубана Деветака у том периоду да ли сте видели? Када, којом приликом и реците ми да ли се сећате шта је имао на себи да ли цивилно одело или униформу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Он је имао униформу, нисам га тако често, он је наводно био главни шеф у Ловасу како су га и звали командант или шта ли већ не знам точно. Њега нисмо баш толко често виђали, некад су ти људи који су били стално, су били на пример школске колеге и тражили дајте нам Љубана Деветака да дође, дошао је он једанпут-двапут можда али они су причали он је у великој гужви, он је велика зверка, он ово, он оно, тако да њега баш нисмо толко често виђали. Док ове смо више виђали тог Радојчића, Крњајића и да не набрајам неке Воркапиће два има њих три, ма има их колко, доста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекли сте малопре да су Љубана звали командант. Ко га је то звао командант?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па та војска, испочетка то није била војска, то је била та, имали су свакаква одјела и та једни су «Душан силни» се зову, други «Бели орлови», тако су они причали, то ја не знам ни који су шта су, али каже, «тај је, он је нама командант». Добро, ако је, је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли то лично чули да они то?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, лично ми, нас је било тамо 50 можда прву ноћ онда се мало-помало пуштало старије људе, други дан мој отац је имо онда не знам колко, он је једну ноћ био онда други дан су га пустили и тамо још те старије људе, а нас тако ја сам имо око 41, нас су задржавали као нешто увијек да проверавају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Милан Девчић кога спомињете је ли Вама познато је ли имао он неку функцију тада у том периоду?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па он је био командир милиције у једној приватној кући су они имали ту милицију, код Боре Кесера у селу у центру, то је велика лијепа кућа, они су ту кућу заузели и ту је била њихова управа јел како би реко. Тамо сам вођен пар пута на испитивање исто. Знао сам ко ме је једном испитиво, он је ту у Вуковару био у СУП-у неки командир прије рата али је био у мировини и он је дошао тамо, жут човјек, не могу рећ име прије сам му знао име и презиме. Исто тако смо били испитивани по цијели дан, малтретирани и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми тих 5 ноћи и 6 дана што сте били затворени, колико људи је ту било затворено заједно са Вама и да ли се сећате нечијег имена и презимена које би евентуално могли да нам поменете?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Како не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али искључиво ме интересују ови који су били затворени а да евентуално данас више нису међу живима.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па то да, знам и то како не би знао. Један сусјед мој Ђаковић је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујем Вас јасно.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ђаковић Ивица мој сусјед он је убијен, могу набрајати Ивица Филић, Панђа Фрањо, њега су јако тукли ја не знам, имо је једнога сина у полицији, милицији док није рат тај дошо, ваљда због тога, он је толко претучен, а тамо смо имали опет две просторије, само једно две-три столице и једну клупу а нас

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

једно мислим да је прву ноћ било 50 и нешто у те две просторије мале. Онда ми нормално млађи смо седили доле, срећа било је неки књига, тако то, па седнеш да простите, седиш и тако спаваш целу ноћ јел? Е онда се то полако растерећивало, касније је остало нас десетак, петнаест. Кажем, а знам сигурно 10 што су убијени, јел то треба све набрајат? Морам мислити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па уколико се сећате тих неких људи можете да их набројите.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па ево, реко сам Ђаковић Ивица је убијен, Панђа Фрањо, Ивица Видић, Жељко и Дарко они су ми преко пута сусједи дечки, Жељко и Дарко Павлић, један је имо 22 године, један 23, обадвоје су и то сам видио ко их је отјеро исто наши Ловашчани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Пеулићу Ивица Ђаковић да ли је имао неки надимак звани «Шкица»?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: «Шкица» да. Е «Шкица» био је дебео, имао је јако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо овде саслушавали неке сведоке, било је и његове родбине, чини му се да му је ова Бранка Балић неки род, нисмо чули из њихових исказа да је он тад убијен у том периоду, него да је страдао односно да је касније умро. Да ли је Вама сигурно сазнање да је Ивица Ђаковић убијен?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Е могуће да није Ивица Ђаковић, имо сам још једнога јаког тако је, то је овај Ковачевић. Добро, кажем не могу ја, ја сам одмах реко то је 19 година, ја сам дао изјаву бар пет пута ако нисам десет пута, био сам у прогонству у Опатији у полицији сам радио ако је битно 7 година. И дао сам ту изјаву и речено ми је у Хаг ћу ић, нико ме до данас, до Ви овог пута, није звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми ко је то одлучио да Ви будете пуштени после тих 5 ноћи односно 6 дана?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Рекао сам Вам, тај неки заповједник командир милиције, он је био мислим да се презивао ту из Борова села, он ме је пошто сам био добар сахрањиват те мртве тако су они рекли, ишо с њима шта им треба по кућама и онда су они одлучили да мене одведу још у опћину код тога Деветака, Ђуре Продановића и шта ја знам, код ти наши да они њима кажу дал сам ја добар или имају нешто за мене, дал сам ја радио против Југославије, против онога и то, и ако нисам онда ће ме они пустит кући. Ја дошо тамо,

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Деветак није био, био је само Ђура Продановић и не знам сад јел је био Деветаков брат, има брата Драгана, Љубана Деветака брат, није битно. Овај каже ево овај Пеулић он је добар, тамо је био, није се бунио, није ово и тако да не причам, да ли сте ви имате нешто за њега ил га пуштамо кући? Каже тај Ђура «Пеулићу опрости што је било, то је ратно стање, иди кући одмарај. Нико те ништа не сме више ни пипнит те, ово-оно јер сам био с њим добар». С његовом женом радио у творници и није битно, још ми нудио штеку две цигара, нисмо имали цигарета. Нудио ми каве, ја нисам хтео узет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми кажете то је командир милиције из Борова села.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, мислим да се презивао Ракић, али немојте ме то сад, а касније је био Девчић командир у селу. Тај Девчић Милан командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је тај Ракић био командир полиције у Ловасу или како?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Он је био, он је бар рекао ти дана, ти 5-6 дана у тој гужви док још војска није дошла, тек други-трећи дан, па је ошла и шта ја знам, ови су рекли то вам је командир, висок човјек и мислим да је Ракић био а сад не могу то гарантират. Кажем, давао сам ја те изјаве али то је 18-19 година, ја то више не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми, кажете нисте били на овом трагичном догађају на минском пољу, да ли сте Ви од неког добили некакво наређење да скупљате лешеве по селу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте то добили и можете ли се присетити колико сте лешева евентуално скупили први или други дан или тако нешто?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја сам први дан негде око 15-так сад не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците прво, значи први део мог питања гласи ко Вам је наредио да скупљате те лешеве?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ко нам је наредио? Наредио нам је ти како сад да их назовим били су у тим «четници» ми смо их тако називали. Они су дошли једноставно ту унутра и «ти, ти, ти, ајде овамо» и нема приче оћеш-нећеш, то је било тако. Тако је и тај, ја мислим други дан или је то трећи дан био кад смо прве мртве, други дан.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Ти, ти, ти ајде овамо, куда? Вани је био трактор и приколица, каже идемо купит мртве има побијени од гелера од граната људи, па ћемо их то покупит и сахранит. Добро, међутим, кренили смо од почетка села, то су биле све смо радили први дан рукама, товарили у приколицу као све су били рафалом био сам у војсци и знам шта је из близа, како се пуца. Све изблиза рафали у двориштима у кућама, на улици и тако смо купили други дан то је све већ осетило се, људи кажу да човјек се исто осети више од животиња. Прво смо натоварили тамо на пример троје и нас су тјерали да идемо у ту приколицу с њима да идемо даље и један је ишо човјек наш као имо је неки попис ди је ко убијен, колко јелте. Онда смо ишли тако редом по том неком попису и товарили. И први дан ја мислим једно петнаестак смо натоварили, онда смо унапред су они то ископали ровокопачем једно метар дубине а ширине не знам колко и онда смо ту тако бацали једно, бацимо једно тијело, уватимо друго бацамо покрај кажем не на њега, тако три једног на другог смо бацали, а ја сам се бунио кажем, па чекај, то су људи. Реко има мјеста ископано је 100 метара тога, кад се већ мора сахранит. Каже, оно друго, то је кад вас побијемо све усташе онда ћемо тамо вас. Тако смо три једно на друго морали бацат човјека и затрпават рукама. Први дан смо рукама затрпавали и тако. Онда други дан смо исто једно 15-так онда касније још. Једно око 35 људи сам ја сахранио у Ловасу особно. Касније је још убијено након 8 дана неко, ајде сахрана и тако. Та два дана ја мислим негде око сад кажем, имо сам ја то точно овај, ја мислим негде близу 30 та два дана. То на минском кад је било, то нисам имо прилику да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас питати за неке људе а Ви ако можете се сетите да ли сте евентуално њихове лешеве скупљали и после тога тамо сахрањивали. Мирко Гргић, шумар из Товарника.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли се сећате где сте његово тело нашли?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Он је био код Цецилије и Дане Бадањка у дворишту. И Цецилија и Дане Бадањак су убијени и он је тамо са њиховим сином био добар и тако ваљда затечен и убијен је не дворишту, њихов син је увукао у неку веранду и ту смо ми други дан дошли и натоварили их.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви видели можда по њему неке ране од нечега или?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да свугде смо видјели ране, нормално. То тако и рафал у средини а било је и овак, то се види ал кад је већ то све кренило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мато Адамовић из Товарника?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да. Њега тамо пред једном кућом Адамовић Мато да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за тог човека да ли имате у сећању да ли сте, где сте његово тело видели?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да. Његово смо, како нисам видио кад сам га товарио, исто је тако био јак човјек, иначе сам га доста добро познаво, исто је био јак, исто тако рафал, то је 5-6 рана, колко 3-4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате у сећању где сте његово тело покупили?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Покупили смо пред једном кућом у Ловасу, то је било два стана тамо, то је сад могу Вам рећ улицу, морам мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете. Реците улицу.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Променила је ја мислим да је Гајева, а прије њега смо још тамо, редом смо их могу Вам ја то набројат ако хоћете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Ја то и хоћу од Вас.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да. Вид, од Бадањак Цецилија и Дана и тај Мирко шумар како се већ презивао Гргић, онда смо Вид Кризманић, то је редом смо ишли неким јелте. Онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекајте. Реците ми за ово двоје људи Данијел и Цецилија Бадањак, где сте њихова тела покупили?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: У њиховом дворишту а и тај шумар Мирко он је био код њих, иначе био је добар пријатељ са њиховим сином. Сви троје су заједно убијени. Онда смо ако могу даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу даље да Вам набрајам, а Ви уколико се сећате где сте тела покупили и да ли сте видели неке повреде на њима и од чега. Антун Јанка Јовановић.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да. Антон је убијен ако само мало смем, на дворишту, одма смо га натоварили, исто тако нормално како сам и причо, изашли смо ван а и њихов комшија сусјед преко пута каже има ту још једно мртво а кућа је била изгорела и штале остраг,

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

имали су бикова 10-15 све то изгорело. Ми одемо поново и нема мртвог тјела још, он нас поново врати, то је Тепавац Милан, умро је. Он нас већ трећи пут враћа, тамо је и та жена Јелка је, то је било овако тијело под једном шупом, шупа је изгорита и жена је ваљда убијена претпостављам и изгорила, то је било такво тијело ни удова ни руку, видјело се да је тијело. Онда смо ја и један колега неки најлон и то ставили тако и тако бацили у приколицу. Он се два пута враћао да нам каже да још једно има, па је још једном, точно је знао да су убијени оба двоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли су оба двоје били на истом месту где сте Анкино, односно Ви њу зовете Јелка, како сам ја разумела, где сте њено тело нашли?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Кажем Вам, тај је Јовановић он је одма на улазним вратима, чим се отвори ту убијен, а она је 25 метара нека шупа преко изгорита и ту је она претпостављам убијена или изгорила. Изгорила је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците ми Катарина Павличевић да ли сте евентуално њено тело скупљали?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Чије? Нисам разумио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катарина Павличевић 27 годиште.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, да. Катарина Павличевић, на једним прелазу овако раскршће, ту је њезина била кућа и ту је она ишла преко је трговина ту на том прелазу је она била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми то раскршће што је којих улица раскршће?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: То је раскрижје морам мислити. Гајева та улица и сад ова преко, не би сад да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате неког Јураја Пољака звани «Ђука» од оца Јосипа 52. годиште?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Школски пријатељ мој, ишли заједно у школу 8 година, основну. Он је убијен он и Кесер њи два су одведени, били су заједно у подруму код Ђуке Пољака у кући, одведени десетак кућа даље и на капији убијени и њи сам товарио исто и тако има ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Јосипа Краљевић?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Краљевић.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, то је исто старији човек двадесет и које годиште? Од једног пријатеља отац, он је у центру пре школе убијен, на сред улице. Њега смо исто натоварили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алојз Полић звани «Бата» 61 годиште од оца Јуре.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Како сте рекли не разумем нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Алојз Полић звани «Бата».

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: А да, да. Он је у свом дворишту усред дворшта убијен, био је покривен неком плахтом, он ми је исто школски колега иако је старији једну годину од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Пољак 44 годиште, од оца Ђуре да ли сте његово тело евентуално?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте нашли његово тело да ли се сећате?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Е, ја мислим на дворишту већином смо нашли све можда једно 4-5 људи су та Цецилија, та Дана Бадањак, е њихов син је њих касније значи, увукао у неку веранду иначе, све како је убијено, тако је то стајало на дворишту, на улазу капије, на улици тако је стајало. Нико то није дирао, јел није смео, или не знам ни ја како би реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Острун? Знате ли тог човека?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па он је убијен у једном кафићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тело било баш у кафићу или испред кафића?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Баш у кафићу, покрај шанка што се каже ту је убијен. Ту су га довели од куће, касније сам чуо од његовога зета или жене није битно, доведен је од куће, 5-6 кућа у тај кафић и ту су га убили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгутин Пеић јел знате њега?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да. Драгутин Пејић и његов зет су заједно били, како се он звао? Мијо, он није био Ловашчанин али је дошо у Ловас оженио се или удо што би ми рекли. Мијо Божић ако се не варам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате њихова тела где сте покупили?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, тамо у једној кући исто тако од сусједа, мало даље. Исто сам касније чуо како су дошли, ајд сад вамо и

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

одвели их, напомињем то стално, све је био рафал из близине, жалосно, не знам како би реко у ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми кажете «у једној кући», да ли у кући сте купили тела или на дворишту или како?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: На дворишту, на дворишту. Ваљда нису у њиховој кући већ су одвели даље па у сусједовој, не знам како је то можда без сведока или како не знам, не занима ме то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Томо Сабљак звани «Туна»?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тому Сабљака нисам, он је био на минском тамо, то нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тај Тома Сабљак, има Томо Сабљак звани «Туна» 1938. годиште од оца Милета?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Туна Сабљак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, да. Он је први био натоварит прије док смо Цецилију и ове тамо, он је био у ауто свом убијен. Знате мало ту има неки надимака код нас онда мало се буним, пуно тих Сабљака презимена онда мора човек мало мислит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само где сте његово тело, нисам Вас добро чула, јесте рекли у ауту неком или шта?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: У свом ауту је он био, ваљда је то јутро ишо или је ишо из Ловаса код млина тамо на излазу према Опатовцу једном селу, јел, то Вас не занима, ту је био у ауту, покрај аута убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Вид Кризманић да ли сте његово тело купили?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, и рекао сам то можда, да Вид Кризманић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте његово тело купили?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: У његовом дворишту, на сред дворишта тако је био мртав убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепан Мађаревић?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, то ми је од два пријатеља, њихови синови су са мном пријатељи, није битно да. Он је исто био одведен али мало даље од своје куће код неког Никића директора школе, ако чују ови неко онда знају где.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате која је то улица где сте то пронашли његово тело?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: То је Владимира Назора, број точно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за овог Паву Ђаковића.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Паву Ђаковића да њега сам исто, он је имо једно 150 кила, е то сад можда није битно њега смо ту негде смо почели други дан и онда смо добили то могу рећи исто најлонске вреће да стављамо у вреће, али ми смо дошли баш код тог Ђаковића, како сад у ту врећу, то су оне црне вреће ваљда за смеће и не знам ни ја, како ставити човека од 150 кила у врећу, мртвог, укоченог. Онда смо се ми сналазили одемо у куће нађемо неку деку ово, оно, и на деку одвучемо, однесемо и бацимо у приколицу и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепан Пеић, да ли знате тог човека 1933. годиште?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Стјепан Пеић да, да. Он је исто у дворишту убијен и његова жена га увукла у ходник, ето, тако поједини су били увучени ко је мого или ко је смео, не знам ни ја како бих реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живко Антоловић?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли његово тело скупили?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Он је од своје куће мало даље или је човек некуд ишо и тако убијен насред, можда једно двеста-триста метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми Ви сте видели сва та тела, све те лешеве како су они били убијени? Је ли то ватрено оружје, је ли то од гранате, је ли то од ножа, на који начин су ова тела?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја колко год сам видео ја, да је то све рафалом из близа, мислим разумете, по четири-пет рана, кад је то кипило, мислим сад да не причам. Мој осјећај да је то све из близа и рафалом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за ове људе.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Добро, видео сам па и неки Стјепан Мађаревић он је био и с ножем, нога му била скроз одесечена овако, сад не морамо то, пар случајева било тако с ножем али нисмо ми могли пуно ни гледати ни видит кад су њих десет стајали мало подаље јер ми смо јако повраћали, то је јако се осетило онда и поједини су и од њих повраћали.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми јесу ли ови људи били цивили или су ови мушкарци били у неким униформама?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, сви су били у униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем, јесу ли ови људи, мислим на убијено мушко становништво, били цивили или су били у неким униформама?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Цивили, цивили нормално. Нико није имо униформу, ја нисам, не знам ни да ли је и један имо униформу. То су сви, набрајали сте Ви и 1926. годиште и шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми код појединих од њих кад сте скупљали та тела да ли сте приметили да је ту негде поред било неко оружје или тако нешто?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нигде ништа ја нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, тај Тома Сабљак звани Туна за чије тело кажете да је из неког аута скупљено, јесте ли баш из аута му вадиле тело или је било поред аута, или у млину или како?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Мало у ауту мало вани, онако знате, како бих реко сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми да ли је у том ауту било неког оружја да сте ви видели том приликом?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, не, кажем вам, нисмо могли видет, можда је било, не можемо ми гарантират, али је, увек су њих пет, шест бар била и ајде, ајде брже, идемо даље, идемо знато то и шта, није се ту могло гледат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имају ли чланови већа и тужилац неких питања? Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добар дан господине Пеулићу.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Добар дан.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја заступам оптужбу у овом поступку, поставићу вам свега неколико питања. Ту ноћ кад сте били у дворишту те задруге значи 17-ог, да ли вам се неко од вама познатих у току ноћи или послеподнева обраћао и ако јесте да ли вам је и шта рекао?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Љубан Деветак је био на улазу, тјерали су нас у то двориште, а могу вам рећ да је у току ноћи слабије смо и

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

виђали, само странци и касније сад, ви сте ово поставили питање, оних пет ноћи кад сам био тамо ретко смо виђали те наше када су дошли, када смо ми звали или некако, тај, набрајао сам Девчић или шта ја знам, они су дошли на пар минута и све ће бит у реду, нико вам неће ништа, а чим су отишли онда је био лом, ја сад не гарантирам да су они рекли туците их, убијте их, знате, или су ови то из ината што смо ми њих звали, ти странци јел, да кажем, јел ми смо кажу ми смо «Душан Силни», ми смо «Бели орлови», ми смо ово, ми смо оно, а ту ноћ је долазио и неки, дал су они тако рекли, командир неке војске, неће вам ништа бит, нико вам ништа не сме, само ко је крив, ко је радио против државе, против, ко је Усташа, већ како је било, нико вам ништа неће, ајд ми смо се надали ништа неће, а држали нас целу ноћ од пет сати навече до осам ујутру нас држали на неким клупама стиснути овако, овако стиснути, чим се мрдамо они овако стоје горе, пију, то се из боца пило, и сви ове пушке и шта ја знам како се, митраљезе и чим неко мрдне, једна група ди мрдне он ту дође доле њих четири, пет и све их туку, пребију, мислим нисмо смели мрднит, а кажем ту ноћ нисмо баш наше пуно виђали. Не могу рећ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је ту ноћ, значи 17-ти на 18-ти била издвојена нека група ваших суграђана, мештана, која је ту ноћ одведена из тог простора, из те задруге?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, била је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, кажите.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Била је, ја мислим једно пет пута су нас пописивали, имена, презимена, мислим да нас је било 75 у први мах, е онда је, знали долазит на пример ја то могу навести, неки Милан Воркапић је био у униформи, он је дошао и одвео неког Ивицу Филића, они су сусједи, комшије. Онда је онај дошао, одвео онога и знате то је тако ишло. А тек ујутру, па не знам још је био мрак, или је било већ шест, седам сати јесење, не знам већ је био полумрак, онда су одвајали ко ће ићи за, струје није било, ко ће ићи у пекару радити, правит, дрва ложит, три, четири човека. Ко ће агрегат одржават, ко је водоинсталатер, ко је мајстор, ко је ово, разумете то. И сад ту, можда исто грешим, можда петнаестак људи су у страну склонили а каже ви остали идете брат грожђе, у бербу грожђа, добро шта сад, морамо, морамо. И ето берба је завршена на

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

минском пољу, ето ја срећом нисам, имао сам срећу да ме тај неки командир из моје куће, кад је дошао случајно код жене и ова моја жена кукала нема ми, опет нисам био пет ноћи, једну сам био и другу ноћ опет ме одвели. И он дошо горе, дотрчао и тако. И точно је знао, ако вас, што је мени стално у мозгу, он је точно знао, тај коњак је мени начео, каже газда пиј, ово ти је други рођендан, ја нисам слутио, кавки рођендан, шта, попио сам два коњачића и заспао од умора, од батина од тога, и онда сам други дан, значи читава војска је знала шта се, каква је то берба грођжа била. Разумете шта хоћу рећи?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је то издвајање о којем причате у те, поједине те послове, та занимања, да ли је то вршено по неком списку и ко је вршио то издвајање, да ли неко од ваших мештана или неко од ових других?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Било је и наших, не знам точно, али нису, они су само рекли, ја мислим да то није битно, они су рекли требамо четири радника за Тому пекара тамо да му се ради, помаже, дрва ложит, правит, ложит то, онда то се могло пријавит ко је хтео, а мајсторе за агрегат, за струју, мислим да је овај претходник био, већ ко није битно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Конкретно да вас питамо, да ли.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ту је морао имат квалификацију, је ли, неку.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Конкретно да вас питамо, да ли сте ви у том тренутку издвајања тих појединих људи који ће да иду тамо на посао, видели ту, да ли је ту био присутан Љубан Деветак и да ли је некакву улогу у томе имао?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Видео сам и њега и њих пар, али они су ту само мало «као рукавице», само мало дођу па се склоне знате, а ови су то радили.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Питам за то јутро 18-ог, за 18-ти конкретно, за тај датум, за то јутро вас питам?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да и то јутро сам их видео да, и Деветака и Радојчића и, сад не знам точно кога још.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У простору тог дворишта, те задруге, јесте ли их ту видели?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Молим?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: У дворишту те задруге, ту сте их видели?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, да, и у току ноћи су долазили онако с времена на време мало и оду, а ови остају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у току ноћи 17-ти на 18-ти било физичког малтретирања, туче, вас, некога од вас који сте били ту?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, да, било је, само могу вам ја сад набрајати и Бадањак тај је убијен, то ми је, Никола малтретиран, Туркаљ, секли су му косу са оним бајонетима тупима. Ма свашта, свашта је било, у ВЦ нису дали, ретко да су некада пустили а и то вам могу напоменут кад смо били у тој згради прије тог 17-ог, тамо смо, једно две ноћи смо имали неке гајбе од јабука, ту смо да простите имали ВЦ. А онда су нас касније водили доле, то је било на кату, мене особно један из Шапца, балавац, знао сам како се зове, имао је 18 година, хвалио се како је он четник прави, водио ме једном, увек су нас водили по двојица на мокрење, а тај пут мене тај балавац стално водио и ја да простите у писоар тамо обављам нужду, а он ме туче са кундаком и доле и горе, и онда сам ја пошизлио, па сам скочио на њега, и скоро су ме убили, онда касније ми се извињавао, ја кажем па ја имам сина, ћерку од 17 година, ти ме тучеш кад мокрим и тако те ствари.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ту ноћ 17-ти на 18-ти. ујутру 18-ог да ли сте ви били ту, да ли сте били присутни, односно да ли сте видели ако је било да је неко од ту присутних тукао, малтретирао?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ма како, јел вам кажем да сам видио и Луку Балића су пребили, тамо су га убили на мјесто, ја мислим мртав, и Марко Филић је пребијен, јел тај заповједник, командир из моје куће је мене звао из те групе, ја нисам њега ни познао, онда сам скужио да је дошо по мене и води ме горе по степеницама а они бацају тог једног човека Филића Марка и неки фића је био, знам и чији је, сад није битно, и бацили га, ми идемо горе, а он преко нас баца тог човека на ауто, на фићи, крвав сав, разбијен.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте видели то јутро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте сад мало пре Николу Бадањка и Луку Балића да су ту малтретирани и убијени. Да ли сте ова два тела ви скупљали, да ли се сећате, њихова тела?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, нисам ни Луку Балића ни овога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Николу Бадањка?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ни Бадањка, не.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А имате ли неко сазнање да су они убијени ту у задрузи, рекли сте убијени су?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не знам, ја мислим Лука Балић да је тамо убијен, да је негде однешен, а сад не знам то точно, а овај Бадањак, ја мислим да је он на минском, сад не могу исто точно, ја нисам ишо на то минско. Углавном њих двојицу нисам сахрањивао сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте то јутро у дворишту, значи тог 18-ог видели Перу Лукетића и његове синове Ђуку и Анту?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, њих сви тројица су били, отац и два сина.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли су они били ту тучени те прилике?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тучени јесу, јесу ко и сви, они су ишли редом, имали су неке жице, неке сад каблове, не знам ни ја шта је било, и кажем ако се неко мрда, сад причам, он дође и туче га, пребију човека, ко се мрдао, нисам ја, шта шутиш и добијеш што добијеш, то одострага, а ниси смео устат од клупе те и тако то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је у току ноћи на 17-ти и 18-ти било неког одузимања новца, вредних ствари од вас?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да и тог је било. Ја знам да сам имао сто или двеста динара у џепу, из ината сам шутио, реко е нећете то добити. Мало и смијешно јел те. Свега је било нажалост.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте изузев ових лешева које сте купили други, трећи дан након напада од тог периода па закључно са минским пољем или неколико дана касније, ви учествовали у скупљању још неких лешева ако их је било у Ловасу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да. Нисам напоменио прије, било је након мјесец дана убијен Звонко Мартиновић на примјер, ја имао сам тамо, у задрузи смо имали у седам сати мислим, скуп неки ови су наши што су радили прије, пословођа, тако све били, Пољак један и није битно, ја близу станујем, он мене виче напред, ајде Пеулићу шта је, радио сам свашта, јер сахрана реко или треба клат свиње, или треба багером радити, он мени виче унапред каже ајде умро је тај, погинуо, убијен нађен, онда је убијен касније деда Ђумић, сад не знам, он је стар, негдје 20 и које годиште, и њега смо сахрањивали. Па онда једна бака Туркаљ, након мјесец дана, не знам сад, кажем то точно не би знао ни кад је то било, ни колко дана након, и то се

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

сахрањивало знате како исто. Сусјед комшија направи две даске тако се стави и на она колица одгурамо, закопамо и никад нису дали да копамо дубоко, него тако 50, 60 каже доста је то. Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја се извињавам, где сте нашли тело овог Звонка Мартиновића, да ли се тога сећате?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Е он је нађен, ја га нисам нашао, него сам ишо сахрањиват, сад да ли је он код Мартиновића ту у центру Ловаса, он му је био ако се не варам стриц, то не могу гарантират где је нађен, углавном је већ био припреман и само га требало ић одвест, копат, ископати, ставити и закопати, тако да ја ни не знам точно, нисам ни видио како је убијен, био је пресвучен, валда га неко пресвуко знате, то не могу гарантират. Ни точно гди је нађен ни како је убијен, то не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте у његовом сахрањивању учествовали је ли тако?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сте у његовом сахрањивању учествовали?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте за све то време док сте били тамо међу свим тим војницима, чули како се они међусобно оловљавају, да ли сте запамтили неко име, надимак или томе слично?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Како да не. Тај је један неки злогласни Петроније, сад како се он презива, касније сам докучио јел Васиљевић или некако, не знам, он је нама причао да је био или 11 година на робији, или је имао да одслужи 11 па су га пустили да иде у рат. Увек је имао литру ракије и то,увек исте ракије овако у њедрима, он је нашо 50, 100 литара те ракије и увек је био пијан, он је био јако опасан, он је свашта причао, да ће нас све силовати, да ће нам све, и он је на крају избо доста тих људи, да простите баш у страшњицу ножевима. Могу набројат што сам и видио и не знам зашто и тако. А он је присуствовао кад смо ишли сахрањивати та два дана, онда нас је частио с ракијом, кад смо дошли тамо морали смо пити три деци, овако, свако на екс да пије. Што смо били добро, што смо покупили Усташе и доле затрпали рукама, сад би морали попит на екс три деци ракије. И тако, свашта је било, ја кажем можда то и.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изузев то име или шта ли је, што сте поменули, да ли се сећате још неких имена или надимака?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Има, како да не, имао сам до недавно и адреса њихових, тога што је дошао са минског, мислим он да је био из Ваљева, сад сам то решио, био је Коста злогласан, неки мали, ниски и он је био једно време шеф тамо задруге неке, онда неки Пљока, то су све надинмци неки, Пљока, а касније сам знао његово име како се зове, то ја, не могу памтит и нисам памтио. А касније, у мојој кући су се мењали, касније су долазили и старији људи моје годиште, на пример ја сам онда имао 40, тако из преко Бачке Тополе, ту шта ја знам, ту преко у Војводини су, већ сам и заборавио, ти старији људи су, резервисти су они били, тако су они мени причали, само дођу ноћи по купу, каже идете у резерву на вјежбу, на ту по Вуковару, Ловас и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте запамтили још неко име или надимак међу овима са којима сте били у контакту тих првих десетак дана?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Слабо сам, знате тог Ракића сам запамтио зато што је он радио у Сомбору, и мислим да је радио као шофер доважао робу, ми смо у Ловасу имали погон Борово, свој, па смо ми тамо радили. А кажем не, слабо се могу сјећат имена, можда прије јесам, али сад, набрајати, али сад то не бих набрајао нит знам, једино те надимке, то сам чуо један од других, тако их звао и ја, је ли.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли имате икакве податке о том војнику за кога кажете да је био у Вашој кући и да Вас је извео из задруге и да вас је на тај начин спасио, како Ви кажете?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Податке немам, имао сам можда до прије годину, две, то сам онда ја, имао сам број телефона, мислим да је из Ваљева био, адресу и то, онда сам то склонио, решио се тога. Али можда ми сад и касније жао, али добро, можда би се требао јавит, човек ми ипак помого. Нису били сви људи исти, ја увек кажем то, глупост је то рећ, нормално, било је и добрих људи који су гледали да помогну и да. Тај Слободан Качар он је био доктор у селу прије рата, он је мени пуно помогао, долазио је кући, донашао ми је литру млијека, литру млијека, јел нисам имао за троје дјеце, и тако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала вам господине Пеулићу немам више питања.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Добро. Хвала.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добар дан господине Пеулићу, Бранкица Мајкић адвокат бранилац опт. Љубана Деветака и Милана Девчића. Ја бих Вам поставила неколико питања врло кратко ако можете да одговорите.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: У реду.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако сам Вас разумела данас добро Ви сте неколико пута били у згради милиције, па сте споменули да је био неки командир који је пре рата радио пензионисан итд, јесам ли Вас добро разумела?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: То сам напоменуо, он је био сад неки командир нешто је био ту у Вуковару али ето сад се ја не могу сетити. Био је у мировини, пензији али је имао ту овласт да нас испитива.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кажите, извините, прекинула сам Вас.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Прекинула сам Вас, извините.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: И точно сам знао како се звао али ето сад ми.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли Вам значи име Ђорђе Ивковић нешто?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: А у ком је периоду било то, у ком месецу када одлазите у полицију?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ко нас је водио и то?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У ком месецу је било Ваш одлазак?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: То је било после пада можда једно мјесец дана, не знам одређено.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: У једанаестом?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тако да, јер неки Мија Клисурић он је био исто као њихов неки, сад не могу то, јел поштар или како бих реко, он је мени знао обићи и рећи, на тој економији сам свашта радио с багером товарили нешта жита, кукуруза, све се то возило за Србију онда сам клао често свиње, ујутру само дођем тамо имали смо скуп свиња, онда само ови кажу треба данас троје свиња од сто кила, стопедесет заклат до једанаест сати то мора бити готово да се пече, куха и то јел и онда је тај Мија Клисурић он је знао доћи код мене

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

јер његов отац је био директор школе, мене је учио што би рекли стари био ми учитељ, добар човек био и он је био тамо неки нешто у опћини и тај Мија мени дође каже «чика Јакове, морате, Пеулићу, морате на реду сте ових дана, бићете опет позвани на испитивање», па добро Мијо ако мора, и он је мене дошо кад једном сам тамо клао свиње каже «Ајте Пеулићу, ајде» и био сам цијели дан. Тај што напомињем био је доста плав човек, жут, ту у СУП-у је радио у Вуковару али не знам име, он ме испитиво и ето тако, знате како је то испитивање цели дан, онда он иде на паузу а ови улету унутра њих четири-пет и онда ја будем крвав или ово или оно, он дође и каже «Па откуд си ти крвав» и тако знате, ето сад да не причам даље и могу само то напоменути да сам 25 кила омршавио, 13.12. сам изашао из Ловаса са женом и дјецом, био сам 25 кила омршавио и тако.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Реците ми да ли сте Ви имали било какав контакт са Љубаном Деветаком у десетом месецу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Контакт?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не. Прије јесам, прије рата, он је старији од мене можда. Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Питала сам за десети месец за ово о чему говоримо?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Не?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нисам особно никада, не, али прије сам ја с њим што ми кажемо момково. Он је старији од мене једно пет-шест година али увек смо били добри.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Он је касније се женио, старији момак, а ја био млад момак и тако.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Говорили сте данас да је Милан Девчић да је свратио до Вас док сте били у задрузи, је ли тако?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, пар пута је долазио па нас обилазио или смо га ми звали и тако. Он је само тврдио биће. Молим?

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ви сте га звали да дође до вас?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, не ја особно али ми што смо били сви и онда он дође и «дечки биће све у реду, немојте се бојат, нико вам

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ништа неће, само ко је крив или ко је имо оружје, ко ово, тај ће ићи на суд.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро. Реците ми да ли је Милан Девчић према Вама или према било ком другом који је био ту са вама у тим просторијама на било који начин нечовечно поступао, малтретирао вас?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: То нисам, од ових наших, ни од једног ја осетио ни видио иако сам чуо поједини јесу али ваљда, не знам.

Адв.БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Или сам ја био са свима добар, јесам знам, али ја нисам особно ни од тог Милана Радојчића неку грубу ријеч, жену ми истеро и троје дјеце из куће и довео војску то је и онда сам ја ишо касније у опћину код тог Саве Клисурића и молио да ме врати у моју кућу, у мојој кући имо сам и купатило иако није било ни воде ни струје али купатило је купатило. Код мог ћаће смо се морали купат у лавору ја и жена и троје дјеце.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Добро.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Није имо ни купатило, ни ништа. Он каже, «не може», тај Сава Клисурић, «не може, војска је то одабрала, њима штима». Од тврдог материјала је. Ја кажем има још од најтврдог, најтврдог, пусти мене кад сам ту да останем, није било шансе да дођем кући назад, нажалост.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Кратко ћу само још два овај питања, првог дана 11-ог када сте скупљали мртве у селу да ли је био присутан Шимун Пејић?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Један дан је ишо Антон Лутровић, имо је, не први дан је ишо Пољак Флоријан, мој први сусјед комшија, имо списак. А други дан је ишао Лутровић а Шима Пејић тај мислим да га нисам видио, касније је он обуко униформу и с њима био, кад сам ишо те друге сахрањиват, касније, онда ме он пар пут водио, ми копамо а ја сам исто с њим био добар, исто је старији од мене, он је ако није од Деветака школски пријатељ ако се не варам, није битно.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Ако није, није битно да не одуговлачимо сведок Вера Видић је рекла да је био, само сам то хтела.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Није.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Још једну ствар само у односу на тенк који сте споменули да је био већ другог дана ако сам Вас добро разумела.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не знам који дан је дошао али 5, 6 кад сам ја пуштен, један ми био у дворишту један на улици, један овако и мој син је имао 14 година, 8 завршио играо се у тенку шаха с њима резервистима с њима и тако то. Нису ми двориште избетонирали.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Осим тенка испред Ваше куће да ли сте у селу видели на још неком месту постављен тенк?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Како? Нисам разумио?

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Да ли осим испред Ваше куће било још негде тенка у селу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: А тенкова је било и око целог села, јел ишо сам свашта радит и багером и онда сам видио, код гробља 4-5, тамо на оној страни 3-4, тамо, то једно време док нису ошли за Вуковар. Тако су они рекли, кад се то мало рашчистило, куд су кажу сви за Вуковар ошли.

Адв. БРАНКИЦА МАЈКИЋ: Хвала Вам господине Пеулићу, немам више питања.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље.

Добар дан господине Пеулићу. Моје име је Градимир Налић, ја сам адвокат браним Милана Радојчића. Овај.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ништа не чујем.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте чули. Ја сам Градимир Налић, браним Милана Радојчића. Добар дан.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, добар дан.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Питаћу Вас неке ствари када сте дошли кући, када Вас је тај војник из Ваљева довео кући и пили сте тамо кажете два коњака, колко је то било отприлике сати?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Колко је било сати?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја мислим ујутру пола осам-осам, не знам тачно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Већ сте били кући јел тако?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: И онда се одма кретало на то минско поље. Мислим пола осам.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми ко је још био тада када сте Ви ушли у кућу? Ко Вас је ту дочекао?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: У мојој кући?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нисам био у мојој кући, истеран сам, тај Радојчић особно ме истерао моју жену и троје дјеце.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро а кад сте се вратили, кога сте затекли у кући?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Кога сам затекао?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Тако је.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Жену, троје дјеце, маму и тату.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ког је то датума било? 18-ог?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, 18-ог ујутру.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кад се вратило то Ваша жена и деца ако су истерани? Кад су се они вратили у кућу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па нису, разумете? Ја сам истеран из моје куће у сусједну, то је од ћаће и маме. И сад смо живили ту, а војска је била у мојој кући сва та два мјесеца колко сам био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Шта то значи суседна кућа? Је ли то у истом дворишту? Кућа поред куће?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Исто, две куће на једном плацу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тата, мама.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сећате ли се тај официр ако не можете имена да му се сетите да ли се сећате бар чина његовог?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ви сте служили војску, били сте две године у морнарици па ваљда знате чинове?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Служио сам, да, али нисам ја то ни видио чинове, а не да сам гледао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јел имао неке чинове?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Имо је чим је био командир.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И кажите ми кад је он дошао тамо у задругу да Вас одведе како су реаговали ови из задруге овај, наоружани?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Они мене нису дали, ту је био и Деветак и сад не знам точно ко, не, мора се то видит тај Пеулић. Он каже ја сам, то је мој газда, ја га водим кући јел крив ил није и води ме, ја

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

трчим за њим, он мене вуче, чекај да видим ово, он мене он није крив.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите ми молим Вас је ли његових војника било у том дворишту задруге?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не. Он сам из моје куће дошо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел то старији човек, млађи?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Он је био можда човјек 25-26 година, ја сам имао 40 онда, 41. Млад плав дечко знам ко да га гледам, али донедавно сам имао адресу а сад нико ме није звао до сада и то сам ја решио на сведочењу.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми овај, господине Пеулићу видим деца Ваша су играла шах у тенку, јел то значи да сте имали поверење у војску Југословенску Народну Армију? Да се нису плашили тих људи Ваша деца, кад је син Ваш играо шах у тенку са овима.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: А у тенку, мој син игра да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел сте имали то поверења у војску? Јел Вас то није плашило?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па нормално да, то је нормално.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел сте се пожалили Ви војсци да Вас малтретира неко у селу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нормално.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И шта су Вам одговорили?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: И они су рекли само ако. Па пожалио сам се тим ето и том из Ваљева и још једном је био неки Узелац командир, они су се мјењали.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Како? Извините.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Узелац а не знам како.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Узелац сте рекли јел тако?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Узелац да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Мислим Бачка Топола, он је исто мени рекао, ако те неко пипне, некако само назови, није било телефона мобитела јел? Јави како било по неким, ја долазим. Нас пет долазимо. Стварно то је, не може се рећи.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кажите господине Јакове, Ви сте давали кажете 5-10 пута изјаве. Коме сте давали изјаве везано за овај догађај?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нашем МУП-у у Хрватској.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Када? Које године? Сећате ли се тога?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: 92, 93. 92 сам почео радит у полицији, добро то није битно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: До кад сте радили у полицији?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Био полицајац.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: До кад?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Био полицајац 7 година до 98.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: До 98. А реците ми молим Вас овај, после тога јесте ли давали још изјава?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не. Само у тим можда 92, 93 већ и из Ријеке и из Загреба и једно 4,5 пута исто сам рекао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Коме сте дали ту изјаву? Тамо у МУП-у коме? У ком МУП-у? Тачно и ком лицу сте давали то?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: У МУП-у, у постаји што ми кажемо и некад смо знали остајати у постаји.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је поставио? У ком месту? Извините.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Полицајци у цивилу, дође, покаже ти јел, знате како то иде? Значку и ја сам тај и тај.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел сте потписали неки записник?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Записник? Све су они то писали. Исто је овако било ко Ви малопре са оним господином прије, по 4,5 сати.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јесте ли Ви добили копију тог записника господине Пеулићу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Нисте?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нисам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А одакле је била та полиција? Из ког?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас више да се не задржавамо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Немамо ниједан исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немамо никаквог значаја нема та полицијска изјава не може бити доказ.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ја покушавам да сазнам да ли је било још неких других изјава осим полицијских. Управо сам хтео да питам.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сведок је рекао да је само пред полицијом. Јесте ли пред неким судом давали изјаву господине?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Само полицији.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Судија, ако је давао неку изјаву 4,5 сати, то може бити изјава дата и истражним органима Хашког трибунала, може бити свашта, ја не питам њега да би одговлачио поступак него да сазнам зашто први пут данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакав проблем није, али та полицијска изјава не може бити доказ и сад да се вртимо кад је давао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Могу ли да наставим? Нећу више у том правцу а питаћу га да ли сте давали истражитељима Хашког трибунала некакву изјаву господине Пеулићу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Мислим да не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја то Вама напомињем зато што сам дао изјаву и од онда то је 17-18 година, нисам ништа давао и сад не могу ја Вама точно рећ јел си видео Милана од тад? Јел си овога видео Деветака тад? Ко ће то памтити?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Јесте ли ми одговорили на изјаву да ли сте давали истражитељима Трибунала или неким њиховим службеницима из.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Мислим да нисам али знам да је било приче да ћеш ић у Хаг сведочити. Ја кажем овако, ако морам ићу, али нисам био никад позван и нисам ишо нормално иако су неки Ловашчани ишли.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. Реците ми молим Вас пре 10.10-ог рекли сте јесте ли давали стражу у цивилној заштити?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Чиме сте били наоружани? Карабином рекли сте ловачким?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја сам имао карабин ловачки и то не мој него од једнога пријатеља, он је имо ваљда пушку ако се не варам, па ми је дао тај карабин.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Какву је пушку он имао кад је Вама дао карабин? Јел он имао аутоматску пушку?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да је он имао калашњиков или не знам ни ја точно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Добро. А одакле му тај калашњиков да ли Ви знате?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: А нећете веровати, то је можда.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да ли знате одакле тим физичким лицима аутоматско оружје? Ко их је наоружао?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Е то не знам. Ко има новац да је купио и то је било да. Ја нисам имао.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А како су се то куповали калашњикови? У слободној продаји били? Можете да ми објасните. Не знате?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Е то не знам. Ја могу само рећи можда није у реду, ја сам пар пута био без ичега на тој Економији на улазу, али кажем то је само било приче, има банди, има лопова, долазе усред ноћи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми какво је било Ваше наређење овај као стражара, какво сте Ви наређење добијали овај у односу на Вашу дужност?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Никакво, ми нисмо имали. Они су знали, е баш то сам хтио рећ, они су знали војска доћ јел тамо у том Товарнику су били тенкови и војска. Они су знали доћ ил са оним како се зове возилима, војска код нас. И ништа. Ми ништа њима нисмо, ми смо причали с њима, попили ако смо имали с војском разумете? Нисмо се од војске бранили.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите ми где сте држали страже? Сећате ли се тачака на којима сте држали страже и колико пута?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нисам разумио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Сећате ли се где сте Ви лично држали страже и колико пута? На којим тачкама?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Како не би се сјећао. На тој Економији, то сам хтео напоменут можда није, једном је био тај директор задруге Адам Рендулић, каже мени Пеулићу шта ти имаш од оружја? А ја од сина знате шта је праћка јел?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Са гумама. Праћка знате шта је?

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Наравно.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Имао то у џепу. Нисам имао пушку, то сад можда то није у реду причати, ја њему покажем, ево видиш шта ја имам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А шта је имао господин Рендулић кад већ кажете шта је ко имао од оружја.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Рендулић ништа није имао. Он је само обилазио, он је био као исто шта ја знам шеф те територијалне наше ил не знам ни ја шта је био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А господин Цирба јел обилазио?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Цирба је био млад, он је слабо обилазио.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јел носио Цирба оружје?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не знам, није, ја мислим да није ни имо. Он је ишо на преговоре.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је укупно људи бројала та цивилна одбрана или како се зове?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па то је била цивилна обрана по водовима, тако 4,5 водова и релативно млађи људи, шта ја знам од 20-40.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је људи у једном воду реците.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Око двадесетак, не знам ни ја. Моја улица је тамо.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Око двадесетак. Могу да скратим, да ли разумем онда да је цивилна заштита Ловаса бројала 100 људи? Имала 4-5 водова.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не знам, то тачно, не знам и нису ти људи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Јесте ли видели да је неко наоружан зољама?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Минско-експлозивна средства да ли је имала и убојна средства да ли је имала цивилна заштита?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ма ништа није, кажем не знам колико је цивилна заштита имала три или четири пушке по мом, не знам више. Зоља, ма какви, какви зоља какви бомби, какви шта.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Знате ли Ивана Мађаревића Ви господине?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, школски пријатељ.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Је ли Иван Мађаревић био наоружан? Је ли учествовао у одбрани Ловаса?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја мислим да је и да је он имао пушку а не могу гарантират. Не могу гарантират кад је он отишао прије.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми да ли је у Ловасу у просторијама старе школе боравило нешто полиције из Илока?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја мислим да једно време је било нешто мало.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Колико је било тих људи и како су били наоружани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ га питајте, реците у ком периоду су боравили и јесу ли. Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Они су боравили једно по моме једно десетак дана, јел то била полиција? Па да полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У коме периоду оријентишите се.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Прије напада на Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана пре напада?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не знам, не знам. Не могу то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да ли је то било непосредно пре напада или неки дужи период пре напада?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не знам, можда двадесет дана, тридесет, не знам, ја то отприлике, то не могу јер нисам ни ишо тамо, нисам ни бројо да знам то поверљиво колко шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Реците ми када су. Хвала судија на помоћи. Када је била та овај, акција прикупљања оружја и предавања војсци, јел предато нешто илочној полицији аутоматских пушака?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Е то не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Да рашчистимо само та полиција из Илока, чија је то полиција тачно била? Је ли то била полиција која је припадала у правном устројству СФРЈ или је то била хрватска полиција после отцепљења, проглашења независности?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: То исто не знам. Ја знам да је тај Адам Рендулић и Цирба пар ти пушака носили у Шид код војске а не у Илок, то не знам. За Илок не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите Јозо Милас знате ли тог господина?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Ко је он? Можете ли нам рећи нешто о његовој улози у?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Он је био правник.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Он је био правник у задрузи.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Мислим у рату. Каква је његова улога пре догађаја, пре уласка да кажем војске у Ловас?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја мислим да је он био, председник ХДЗ-а или је овај Ива Мађаревић сад то не знам тачно.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А јел имао неку војну улогу командну?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Е војну не знам.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја не знам, не, не знам. А кажем то се мени, дуго је, или је тај Ива Мађаревић био исто шеф те територијалне одбране ко што се касније тај звао о боже, Радојчић не знам, не знам, то је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кажите, кад је Радојчић у питању Милан, Ви сте рекли за њега прво, ако се данас не варам, да је добар човек био и тако даље.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Јест, поштен.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Кад је он то постао командант територијалне одбране по Вашем сазнању?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па 10.10.-ог по мени.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: По Вама? А одакле Вама то сазнање конкретно?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па зато што нисам знао да је прије био.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нисам знао да је прије био тог 10.10-ог је.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: А кад сте сазнали да је 10.10-ог он постао командант?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па нисам точно 10.10-ог него је ја сам то сазнао 15-ог-16-ог кад сам пуштен и ти пет дана кад је прошло, кад сам дошо кући жена ми каже и сусједа тамо и ћаћа и мама дошо Милан Радојчић, истеро, довео војску и он је шеф неке територијалне одбране.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: И то се он њима тако представио је ли као шеф територијалне одбране?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па ваљда.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па јел сам реко? Жена каже Милане па куд ћу ја с дјецом? Каже, живи с њима.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Не, не. Ја Вас питам око његове функције, Ви господине сада говорите врло одређено о функцији његовој од тога између осталог и зависи његова кривична одговорност.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, не говорим ја одређено.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не знам ја шта је он био одређено. Ја мислим.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хвала Вам. Немам више за Вас питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоци претпостављам да немају. Оптужени? Изволите.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добар дан Јакове. Оптужени Љубан Деветак.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Добар дан.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јакове ако сам те добро разумео, ти си 10-ог дошао у механичарску радионицу у двориште механичарске радионице задруге и ту си остао наредних 5-6 дана затворен јел тако?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тако, да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Јел сам те добро разумео?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми којег дана си онда то је значи било 10-ог којег си дана почео радит на сахрањивању мртвих људи?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја мислим 11-ог и 12-ог. Други и трећи дан.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А реци ми молим те, кад си вршио скупљање људи јел си ти ишао са том приколицом и са мртвим људима до гробља?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да и бацао у тај ровокопач што је ископао троје једно на друго.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само мало, да не дужимо. Мало верујем и ти да се журиш кући, касно је.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ајде Кирбај је у Ловасу, ако можеш доћ.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Па, вероватно ћу доћ једног дана бар да ме сахраните тамо. Овај, него реци ми молим те јеси тамо кад сте довели овај, мртве јел сте их стављали одма у ископане те, тај ров?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не стављали, него бацали. Једно на друго троје, ја сам се бунио.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро у реду. Значи, хтео сам да те питам да ли је ров био ископан већ кад си?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да. Ровокопачем с нечим да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Онда сахрањивање нисте, ниси мого радит пре 12-ог.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Него? Ко је рукама грабио земљу и затрпавао људе? Ти? Рукама.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро. Реци ми овај и све те дане си био притворен јел тако?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: А где си се хранио?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па Ви сте нас хранили, дали сте нам круха и сланине а новац нисте дали.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Где си се хранио? То сам питао.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Где?

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тамо, у те две просторије, ту сте нам доносили јест.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Ко ти је доносио јест, ако се сјећаш?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па ко? Боже мој, војска или четници, шта ја знам шта су, који су, шта су.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи, теби непозната лица или позната лица?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ти ниси сигурно носио, да.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: То није, ја сигурно нисам то си у праву.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ти си био велик командант.

Опт.ЉУБАН ДЕВЕТАК: И онда сте одатле сте силазили и ишли на послове јел тако?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, ти пет дана, да, ово по кућама то сам ја ишо ја и Долачки смо ишли један дан цијели дан скоро са два аута и кућу код Иве Мађаревића, Микића, све редом, шта год он каже, ја товарим у ауто.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли се сећаш када си почео добијати кувану или кухану храну?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ми смо почели добивати кухану храну сада не знам и брали смо виноград, брали јабуке, брали све, е онда се то кухало. Кажем, ја сам већином.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Не, не, питам те за тај период првих дана после 10.-ог, да ли си почео након пар дана да добијаш кухану храну.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, оних пет, шст дана првих не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, из тих просторија у тој радионици горе, је ли тако, да ли се види цела радионица испод?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Види се радионица, види се двориште, види се улица.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, јеси ти виђао људе да доле нешто раде око трактора, око машина и тако даље?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тих дана не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тих дана док си ти био нису радили?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тих пет,шест дана нису радили?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А ти си био сигуран си пет, шест дана, тако си рекао?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, пет дана сам био, пет ноћи, шести дан сам пуштен.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У реду, у реду.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: 16.-ог, 17.-ог одмарао, онда 17.-ог навече.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Само понављам да не би било забуне да, значи тих пет, шест дана, односно пет ноћи и шест дана ти ниси добијао кувану храну или кухану храну.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Нити си виђао да неко доле у радионци ради, јел тако?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, нисмо смели два дана и две ноћи ићи у WC, већ смо тамо у гајбу од јабука, ако ниси знао.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хвала.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Молим.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Реци ми, молим те, ово 18.-ог ујутру, тај командир који је био командир на том пункту у твојој кући, да ли се чује?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нисам разумео.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нисам разумео, шта командир у мојој кући?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Тај командир што је био у твојој кући, пункт, је ли то био пункт, шта ли је било?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, ваљда пункт.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Овај, он је кажеш 18.-ог дошао по тебе.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, моја је жена рекла да ме нема целу ноћ и он је дошао, дојурио горе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Хајде буди добар и покушај се сетити, у које време је он дошао по тебе?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Рекао сам, седам, пола осам, осам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: У то време већ?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Тако нешто мислим, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала ти. Овај, реци ми.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Сама припрема за бербу грожђа је била и он мене води кући и људи излазе из дворишта у бербу.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Таман сте добили канте и ножиће за бербу и они дошли, јел тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немоје господине Деветак да Вас опомињем.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, добили смо, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Извињавам се, госпођо судија, али верујте, када неко толико лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате право да стављате примедбе.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ко лаже, то ће суд да утврди.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Рекао си, између осталог данас од тих људи које си ти сахрањивао, заједно са још неким, јел тако, да је то био и покојни Звонко Мартиновић?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Рекао си исто.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Кажем, не знам точан број, мислим око 35 да сам сахранио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Морам упоредити две ствари да бих га питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поставите питање, зашто сада понављате, рекао си ово, рекао си оно. Питање, како гласи?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си знао сестру ову тета Амалију Сомборац сестру од покојног Звонка Мартиновића?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Сестру, не знам која тета Амалија, шта.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Знаш ли овога Сомборац Владу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Владу како не бих знао, Јанков, код њега у дворишту радио по десет, петнаест дана, сигурно.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли знаш мајку његову?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, маму Владиноу?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Како не бих знао, да, нисам сконтао, што кажу Босанци.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си запазио да је Влатина мајка присуствовала сахрани Звонковој?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не знам.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Молим?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Откуд ја знам. Знам тамо за баку ћопаву, што ми кажемо да сам сахрањивао, нико није смео ићи, само ми, нису дали ни родбина, ни сусед, нико да иде.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли је Звонко покојни нађен код Владе Сомборца у дворишту?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја то нисам видео ни.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Да ли си га покупио ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је, на моје питање, нисте слушали, рекао је да није покупио његово тело, него да га је само сахрањивао.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Већ је био и пресвучен, сада где, да ли код Мартиновића старог овде или код Владе, где, не знам, не знам, ко би се тога сетио.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: 13.-ог си ти напустио село по твом данашњем казивању, је ли тако, 13.11.?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: 13.12.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: А дванаестог?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Света Луција, да, код нас.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Имам примедбу, овај, примедбе да кажем. Што се тиче 18.-ог, ако га је тај командир пункта из његове куће

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

покупио у то време које он каже, онда он мене апсолутно није видео у дворишту задруге 18.-ог, јер ја сам дошао касније. То је примедба, примедба да је 14.-ог кухиња почела радити, десетог месеца, да су 14.-ог многи људи почели радити у радионици, припремајући машине за рад и да је функционисала радионица, а он није видео, значи, вероватно човек и није био у то време, ја сам у својој одбрани изјавио да 12.-ог сам обилазио, можда је то било и 13.-ог, када сам обилазио и да није никога од затворених гарантовано било у задрузи. И значи и волео бих ако могу, госпођо председнице да каже, којом приликом, у којој прилици ме је он видео у униформи и где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Када смо улазили ту 17.-ог, јел ниси био на капији када смо улазили?

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Значи видео си ме у униформи 17.-ог када сте улазили, је ли тако?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И још када?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па ја мислим исту ноћ, нећу гарантирати, али и то сам напоменуо, да ту ноћ нисмо видели вас, наше домаће пуно, већ сам напоменуо.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: Добро, хвала.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Све су били странци.

Опт. ЉУБАН ДЕВЕТАК: И још једна примедба, значи није ме видео ни 18.-ог, ни 17.-ог поготову и значи никада ме није видео у униформи, човек измишља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље од оптужених? Да ли неко има питања, пуномоћник? Изволите.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли можете да нам кажете, у вези са чим сте били испитивани у станици полиције за тих пар дана док сте били затворени у задрузи па одвођени у станицу полиције? Кажете да сте били испитивани, а нисте нам рекли, у вези са чим, шта су Вса испитивали?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Испитивали су да ли имам оружја, нисам и стварно нисам, да ли сам радио против ове Југославије, зашто сам у ХДЗ био, онда сам на крају рекао: «Па знаш зашто», јер смо и на

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

«ти» прешли, иако је он можда био старији, да, двадесет година можда старији од мене, ја кажем «знаш зашто».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат да појаснимо прво, јесте ли Ви то били испитивани у станици полиције или на неком другом месту?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: У тој кући од Кесера Боре, ту је била станица полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то испитивање било оних првих пет, шест дана када сте били затворени?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: И онда је било, али не у станици полиције, него вани су нас водили, не полицајци, милицајци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте само мало да разјаснимо, кажете првих пет ноћи, односно шест дана затворени сте у канцеларијама изнад механичке радионе. Да ли сте у том периоду испитивани и ако јесте, где?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Јесмо ту у тој радиони и вани само овако, није било испитивања као касније након тих двадесет дана и месец сам вођен тамо и цели дан скоро био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ово испитивање у полицији, на који се то период односи, када је то било?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: То је било након можда двадесет дана или месец дана, касније после напада, после пада Ловаса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: А што овај господин Деветак говори, мени је жена долазила у ту задругу и троје деце и, четврти, пети дан, ено их живи и здрави, и сада верујте коме хоћете.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сведок може да нам каже, ко је њима који су сакупљали значи тела, показивао где се тела налазе, ко вас је водио до тих места где су тела?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: То сам напоменуо, први дан је ишао Флоријан Пољак, покојни, он је имао списак, ја нисам никога питао одакле њему списак. Други дан је ишао Туна Лутровић, имали су спискове у руци, а сада Алојзије Полић је убијен, овај је убијен, тако то, онда смо ми знали где су куће и ишли, а ко је то ишао и гледао, то немам појма.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте породице убијених обавештавали о томе да сте тела њихових чланова породице сахранили?

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Слабо, ја не, јер ми смо покупили, што каже тај Деветак, да нисам ја закопавао, а јесам рукама и отишли одмах у тај затвор, нисам ја више ишао по селу, тих пет, шест дана. Е касније сам ишао свашта радити, да, то је, радило се, све се возило за Србију, и вагони сунцокрета, и кукуруза и жита и јабуке, на дан смо морали истоварити тисућу гајби, када они кажу за два сата, за два сата мора шлепер бити натоварен, а ми гледај како и тако те ствари, сада.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А да ли можете да нам кажете, зашто нисте те породице обавештавали о томе?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Нисмо ми могли обавештавати када смо ми били, разумете, како ћу ја ићи када они дођу са пушкама и дотерај се тамо.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Ови војници који су били, кажете са Вама, овај у пратњи, јесу они били наоружани?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Које мислите цивили, убијени?

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Не, не, ови војници који су вас пратили док сте сакупљали лешеве?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Како нису наоружани, па нормално да су наоружани.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро. Да ли Вам је за одлазак из Ловаса тог 13.12. требала дозвола?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Требала ми је дозвола, али лажна, ја сам ишао, тражио у том, онда је већ нормално војска била, имала је свој, како се то и звао, у кући код Брајковића, уред или већ, онда сам ишао, ишао ја и жена, идемо дозволу да идемо у Шид, купити деци обућу, тако смо били, тако смо лагали, јел, а они кажу, «ви можете ићи, деца не могу», а ми опет лажи, добијали смо неке бонове место новаца, па смо то могли ваљда тамо, како је то већ ишло, а ми кажемо, «морамо деци обућу, 13.12. је, купити, нека деца пробају» и молили их тамо, ова моја жена и плакала и неки капетан, знао сам исто како се звао, «хајде сада», каже, «нека иду и деца» и написао је и деца и тај 13.12. задњи дан је био превоз, задњи дан школе у Шиду и 14.-ог више није било. А један шофер је био из Дарувара, јер ја сам га познавао, као избеглица или већ шта ли је био, возио је аутобус.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Да ли сте у том периоду док сте били затворени у задрузи, односно радили на сакупљању убијених у селу, да ли сте виђали оптуженог Жељка Крњајића?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да, први дан сам га видео, тамо се скидао, лудирао, да не кажем, како нисам видео.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: А касније, другог, трећег, петог дана?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Слабије, то сам недавно причао са неким, њега сам слабије виђао, сада куда је он или, не знам, брига ме, слабије, Крњајића нисмо виђали, ја бар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Жељка Крњајића видели први дан тада што кажете и?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Први дан ту када смо утерани у двориште, ја и жена и троје деце, и мама и тата ми, ћаћа ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули каква је његова била улога у свим тим догађајима?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Па и он је био неки командир, али не знам какви, не знам, не знам, нећу рећи да је био неки командир, чин то, не не могу то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: И рекли сте у једном тренутку, да сте оптуженог Милана Девчића ви затворени звали да га питате нешто у вези са тим затварањем, па да нам објасните, зашто сте баш њега звали?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ја нисам никога звао, ни Милана, ни овога, већ ови моји што су били или можда бољи или слободнији можда, сада не знам ни ја шта бих рекао, можда сам ја био мало мирнији, па нисам смео или нисам хтео, већ ови други, они су, «хеј Милане» и вичу, тако, онда је он знао доћи и то.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно питање, господине Пеулићу, реците ми, молим Вас, да ли сте Ви у гаражи Иве Мађаревића у Крањчевићевој улици неке лешеве скупљали?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У капелици на гробљу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У гаражи Боже Латас, исто у Крањчевићевој?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Ту мислим да јесам, а нисам, не, то је било касније.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући Иве Кризманића у Владимира Назора?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У кући Владе Девчића, исто у Владимира Назора?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Изволите.

Адв. ГРАДИМИР НАЛИЋ: Хтео сам судија просто да замолим, пре него што сте отпусти сведок, да се пита, зашто није дошао овде да сведочи и да ли је спреман да се суочи са окривљенима овде који имају право на ту процесну радњу, видимо здрав је, прав је, да ли може да одговори на то питање, зашто не дође у Београд да се суочи овде са онима о којима говори оно што говори данас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули питање, господине Пеулићу?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не, ништа нисам чуо, мислим да нико ни овде није чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пита Вас бранилац Милана Радојчића, зашто нисте дошли у Београд, него овако линком се мучимо да Вас чујемо?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Да Вам кажем искрено, ја сам се покајао и данас што сам овде дошао, ја чекам, од девет сати сам ја овде, чекам до један, до два сата на ред и сада сам се покајао и зато јер довољно сам дао изјаву 1992., 1993. године и од онда ме нико није контактирао и звао и сада након деветнаест година, боље да нисам ни сада дошао, него да сам седео код куће, што каже Деветак, на кирбају био, у Београд нећу доћи ни овамо више нећу доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, али давали сте изјаве све пред полицијским органима, ни пред једним судским органом, како ће и суд у Београду да утврди шта се десило тамо у Ловасу, ако нико од вас неће ни да дође, нити да сведочи?

Сведок ЈАКОВ ПЕУЛИЋ: Не знам шта да Вам кажем, то су године, да ли је то било потребно толико не знам, и сада овај Деветак пита јеси ти мене видео 17.-ог или 18.-ог, баш ја памтим којег сам га видео, знам да си био зверка и он је нама други дан и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, захваљујем Вам се што сте дошли да сведочите и у суд у Вуковару, извињавамо се што сте чекали овако цео дан.

Довршено сведочење.

Транскрипт аудио записа
са главног претреса од 29. септембра 2010. године
-видеоконференцијска веза са Жупанијским судом у Вуковару-

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево овако, само да вам кажем, да се одјавимо са Жупанијским судом у Вуковару. За ове сведоке што смо били предвидели за 30. септембар, Јелена Лукетић, Жупанијски суд у Ријеци нас је обавестио да она није уредно позвана на тај линк тамо у Ријеци. Што се тиче сведока Руже Кесер, Жупанијски суд у Вуковару нас је дописом обавестио да због здравствених разлога и приложена је нека медицинска документација да је ишла на неке прегледе везано, сумње неке на карцином или шта већ пише у тим документима.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес **СЕ ПРЕКИДА у 15,25** часова и биће настављен дана:

**01. октобра 2010. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истој овој судници.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА